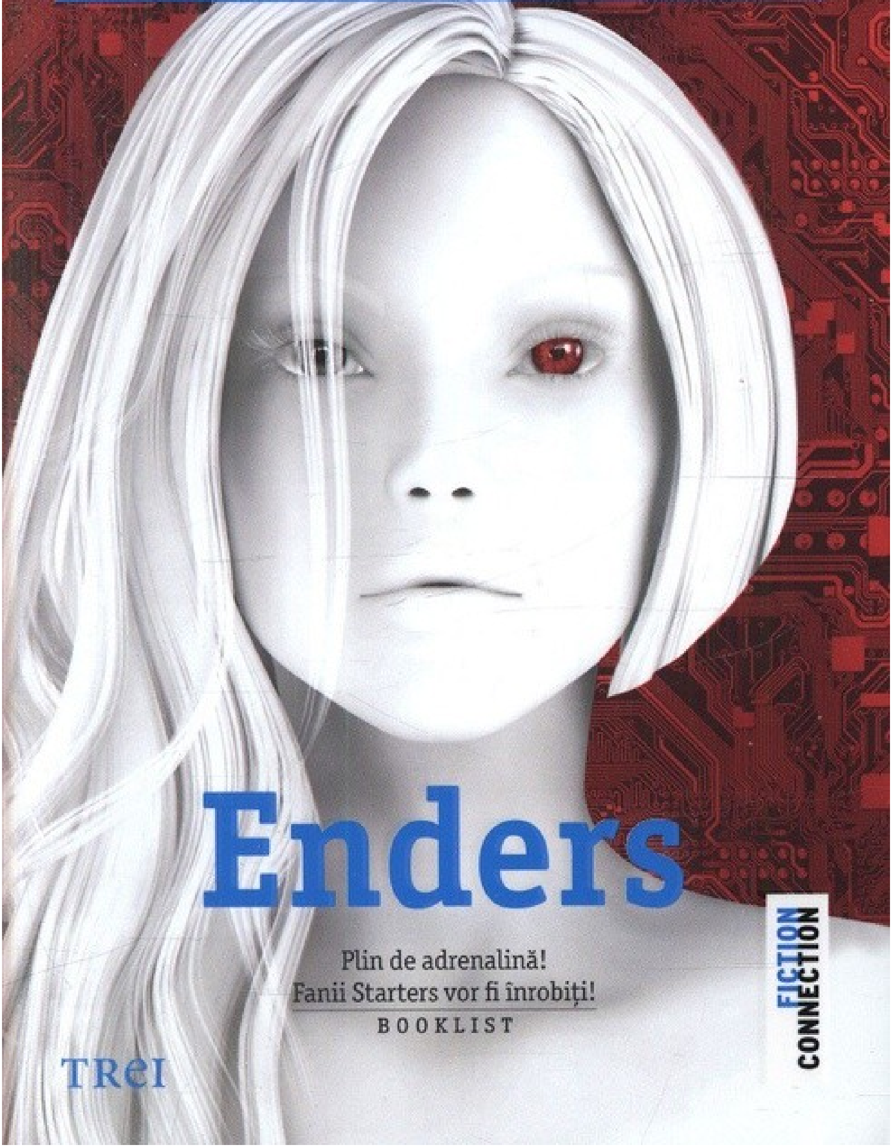
LISSA PRICE

YOUNG

Enders

Plin de adrenalină!
Fanii Starters vor fi înrobiți!
BOOKLIST

TREI

FICTION CONNECTION

Lissa Price

Enders

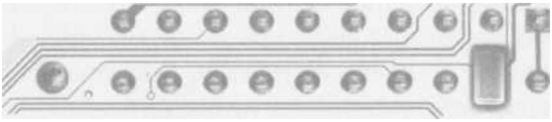
Traducere din engleză de
Mihai-Dan Pavelescu

Trei

Cuprins

Capitolul unu.....5
Capitolul doi.....18
Capitolul trei.....38
Capitolul patru.....45
Capitolul cinci.....54
Capitolul șase.....62
Capitolul șapte.....73
Capitolul opt.....78
Capitolul nouă.....86
Capitolul zece.....100
Capitolul unsprezece.....109
Capitolul doisprezece.....119
Capitolul treisprezece.....135
Capitolul paisprezece.....150
Capitolul cincisprezece.....158
Capitolul șaisprezece.....168
Capitolul șaptesprezece.....179
Capitolul optsprezece.....192
Capitolul nouăsprezece.....200
Capitolul douăzeci.....208
Capitolul douăzeci și unu.....215
Capitolul douăzeci și doi.....223
Capitolul douăzeci și trei.....242
Capitolul douăzeci și patru.....248
Capitolul douăzeci și cinci.....259
Capitolul douăzeci și șase.....266
Mulțumiri.....269

Pentru Gene, Enderul meu favorit

Capitolul unu

Am dus mâna la ceafă și jur c-am putut simți cipul sub piele. Bineînțeles, era imposibil să-l percep, deoarece se găsea dedesubtul plăcuței metalice de ecranare. Eu atinsesem țesutul cicatrizat din jur, dur și declanșator de amintiri neplăcute.

Am încercat să nu-l ating, totuși pipăirea lui devenise o manie, așa cum se petrece cu așchiile intrate în palmă sau cu unghiile rupte. Mă obseda permanent, chiar și acum, pe când făceam sendvișuri în bucătărie. În bucătăria Helenei.

Deși Endera murise și-mi lăsase moștenire vila, îmi era imposibil să nu-mi reamintesc zilnic că fusese a ei. Toate alegerile, de la gresia verde-marin până la „insula" complexă din centrul bucătăriei ultramoderne, îi aparținuseră. În casă rămăsese până și menajera ei, Eugenia.

Da, Helena gândise planul nebunesc de a-l opri pe Bătrân, utilizându-mi corpul pentru a-l asasina pe senatorul Harrison. Vina inițială fusese însă a mea, pentru că mă oferisem voluntar să fiu donoare. Pe atunci fusesem disperată să-mi salvez fratele mai mic, Tyler. Acum nu mai puteam da timpul înapoi, tot așa cum nu puteam scăpa de cipul oribil care-mi fusese implantat în cap. Îl detestam. Era ca un telefon la care Bătrânul putea suna oricând, un telefon la care trebuia să răspund și pe care nu-l puteam deconecta niciodată. Era linia directă a Bătrânului cu mine, Callie Woodland.

Ultima dată îl auzisem cu două zile în urmă, în timp ce urmăream demolarea clădirii care adăpostise prețioasa lui realizare, Destinații Splendide. Vorbise cu glasul tatei, care murise, ba chiar folosise cuvintele lui de cod: *Ulii când țipă, fugi în pripă.* De atunci mă gândisem întruna la cele întâmplate. Dar acum, stând la masa din bucătărie și întinzând unt de arahide pe feliile de pâine integrală, am

decis că Bătrânul îmi vorbise atunci în minte, încercând să mă păcălească. Crud, însă deloc surprinzător din partea monstrului aceluia.

— N-ai mai terminat? m-a întrebat Eugenia.

Glasul ei spart de Enderă m-a străbătut ca o lamă de cuțit. N-o auzisem când intrase. De cât timp mă privea oare? M-am întors și i-am văzut grimasa de pe chipul ridat. Dacă asta era viața de basm pe care o trăiam în castelul acesta, atunci Eugenia era cu siguranță mama vitregă haină.

— Ajunge, a continuat ea. Îmi golești toată cămara.

Nu era adevărat. Da, făcusem câteva zeci de sendvișuri, totuși cămara noastră ne putea hrăni pentru o lună. Am pus ultimul sendviș în aparatul de autoambalare și folia vegetală subțire l-a strâns imediat, cu un țiuit ascuțit.

— Gata.

Am aruncat sendvișurile într-o geantă de voiaj.

Eugenia nici măcar nu m-a așteptat să plec, ci a început să șteargă suprafața mesei. În mod clar îi stricasem ziua.

— Nu putem hrăni toată populația lumii, a anunțat ea, frecând cu îndârjire niște pete invizibile.

— Bineînțeles că nu.

Am închis geanta și am pus-o pe umăr.

— Doar câțiva Starteri flămânzi.

***

Am pus geanta în portbagajul automobilului sport albastru, fără să-mi pot lua gândurile de la privirea dezaprobatoare a Eugeniei. Ai fi crezut că putea fi mai amabilă, știind că eram orfană, dar, cumva, mă ura pentru moartea Helenei. Nu fusese însă vina mea. Ba chiar, Helena fusese cât pe-aici să mă omoare *pe mine.* Am trântit capacul portbagajului, închizându-l. Eugenia rămăsese doar pentru că-l adora pe Tyler. Nu era nicio problemă; nu trebuia să-i dau ei socoteală. Nu era tutoarea mea.

Am ridicat mâna la ceafă și am scărpinat absentă

cicatricea pe care mi-o făcuse cipul, înainte să-mi dau seama ce fac și să mă opresc. Când mi-am privit degetele, aveam unghiile însângerate. M-am strâmbat.

Am scos un șervețel din poșetă și le-am șters cât am putut de bine. Apoi am ieșit pe ușa dinspre grădină a garajului. Dalele din piatră înverzite de mușchi și umezite de roua dimineții duceau la căsuța de oaspeți acoperită cu trandafiri. Era liniște; înapoia ferestrelor nu se întrezărea nicio mișcare. Am ciocănit la ușa din scândură neșlefuită, ca să văd dacă el se întorsese, dar n-a răspuns nimeni.

Clanța ușii a scârțâit când am apăsat-o. Am strecurat capul înăuntru.

— Michael?

După ce ne mutaserăm toți în vilă, nu mai intrasem în căsuța lui. Locul căpătase parfumul lui Michael, o combinație de vopseluri de pictor și lemn proaspăt tăiat. Chiar și pe când locuiserăm ilegal în clădiri abandonate, el reușise întotdeauna să miroasă frumos.

Desenele uimitoare ce acopereau pereții anunțau însă răspicat că locuia acolo. Primul desen reprezenta Starteri slăbănogi, cu ochi flămânzi, neliniștiți. Purtau mai multe rânduri de haine zdrențăroase, peste umeri le atârnau sticle cu apă și încheieturile mâinilor le erau înconjurate de branterne.

În următorul desen, trei Starteri se luptau pentru un măr.

Unul dintre ei zăcea pe jos, rănit. Așa fusese propria mea viață până acum câteva luni. La următorul desen îmi venea însă și mai greu să privesc.

Prietena mea, Sara. O Starteră pe care sperasem s-o salvez. Îi povestisem lui Michael despre ea și despre timpul pe care-l petrecuserăm împreună în Instituția 37, locul de coșmar unde șerifii federali mă închiseseră alături de alți Starteri nerevendicați. Crochiul o arăta pe Sara după ce abătuse atenția gardienilor și sfârșise prin a fi împușcată cu Ziptaserul, murind agățată de sârma ghimpată. Michael n-o cunoscuse, dar, ca majoritatea Starterilor de pe stradă, știa ce însemnau disperarea și bravura. Zugrăvise acceptul

sacrificiului din ochii fetei.

Vederea mi s-a încețoșat. Nici dacă aș fi trăit un milion de ani, n-aș fi găsit o prietenă la fel de devotată. Ea-mi dăruise totul, iar eu o abandonasem.

Fusese greșeala mea.

Cineva a intrat în căsuță. M-am răsucit și l-am văzut pe Tyler.

— Maimuțico! a strigat el.

Mi-am șters repede ochii. El a venit în fugă și m-a îmbrățișat. În spatele lui, în prag, zâmbea Michael. A intrat, a închis ușa și a lăsat din mână geanta de voiaj.

— Te-ai întors, am rostit, privindu-l.

Și-a îndepărtat din ochi părul blond și lățos și a părut surprins de îngrijorarea din glasul meu.

Tyler s-a desprins din îmbrățișare.

— Uite ce mi-a adus Michael!

A fluturat din mâna în care ținea un camion de jucărie și l-a trecut apoi cu roțile peste canapea.

— Unde-ai fost? am întrebat.

După demolarea Destinațiilor Splendide, nu-l mai zărisem pe Michael.

El a strâns din umeri.

— Aveam nevoie de puțină liniște.

Știam că nu va spune nimic în prezența lui Tyler. Știam că mă văzuse ținându-mă de mână cu Blake, nepotul senatorului Harrison. Două marionete ale Bătrânului.

— Ce-ai văzut acolo nu-nsemna nimic, am rostit cu glas scăzut. Că și tu, tu și Florina…

— S-a terminat.

Ne-am privit în ochi. Tyler continua să se joace, imitând sunete de mașini, dar, bineînțeles, ne putea auzi. Am încercat să mă gândesc cum să-mi explic sentimentele, însă, cu toată sinceritatea, nu știam care-mi erau sentimentele. Bătrânul, Blake, Michael… totul era atât de amestecat…

Telefonul mi-a piuit, reamintindu-mi că aveam trei Zinguri necitite.

— Cineva moare de nerăbdare s-ajungă la tine? a întrebat Michael.

Toate Zingurile erau de la Blake. Încercase să mă contacteze din ziua în care-l văzusem la demolarea Destinațiilor.

— El este, nu? a continuat Michael.

Am băgat telefonul în buzunar, am înclinat ușor capul într-o parte și i-am aruncat o privire care avertiza „nu mă enerva!”

Tyler s-a uitat neliniștit de la Michael la mine.

— Mergem la mall, a anunțat el. Ca să-mi cumpere pantofi.

— Nu trebuia să mă-ntrebi pe mine mai întâi?

Am prins cu mâna cureaua poșetei de pe umăr și l-am privit fix pe Michael.

— M-a rugat, a răspuns el. Iar pantofii lui favoriți i-au rămas prea mici de-acum.

— Crește-atât de repede, c-ar fi mai bine să-i cumperi unii cu două numere mai mari.

Amândoi eram încântați să-l vedem pe frățiorul meu sănătos, după un an petrecut prin clădiri reci, mereu pe fugă.

— Vino și tu, mi-a spus Tyler.

— Mi-ar plăcea, dar trebuie să plec.

— Unde? a întrebat Michael.

— În vechiul nostru cartier. Să-i hrănesc pe Starteri.

— Vrei să te-ajut?

— De ce? Nu crezi c-o pot face și singură? am replicat.

Imediat cum am rostit cuvintele acelea, am regretat că nu le puteam lua înapoi. Michael a părut teribil de rănit, iar Tyler a rămas cu gura larg deschisă.

— Scuze, i-am spus lui Michael. Mulțumesc pentru propunere. Realmente. Cred, totuși, că mă pot descurca. Voi duceți-vă la mall.

— Ai putea veni să luăm prânzul împreună, a zis Tyler. După ce-mi cumpăr pantofi.

L-a prins pe Michael de mână și a afișat cea mai

convingătoare expresie de rugăminte. Practic, eu și Michael jucaserăm rolul de părinți pentru Tyler și de aceea se străduia să ne împace. Eu nu-mi doream decât să-i pot readuce în mod miraculos pe părinții noștri, să fim iarăși toată familia. Trebuia să mă mulțumesc însă cu împlinirea rugăminții mărunte a fratelui meu.

***

Am legănat geanta de voiaj pe umăr, când am deschis ușa laterală a clădirii de birouri abandonată în care locuiseră Michael și Tyler – și Florina – în timp ce eu îmi închiriasem corpul. Am pătruns în holul de la intrare și am văzut recepția goală, ca de obicei. N-aș fi recunoscut-o niciodată față de Michael, dar inima îmi bătea mai apăsat. Și mai repede. Mi-am ținut răsuflarea și am tras cu urechea după orice semn de pericol. Locul îmi era familiar, însă lucrurile se mai schimbă. Cine știe ce Starteri locuiau acum aici?

M-am îndreptat către recepție, ca să mă asigur că acolo nu se ascundea nimeni, gata să mă atace. Era pustie. Am lăsat geanta pe tejghea, i-am tras fermoarul și am scos un prosop. În vreme ce ștergeam tejgheaua, am auzit pași în spatele meu. Înainte de a-mi da seama ce se întâmplă, cineva s-a repezit pe lângă mine și a înhățat geanta.

— Hei! am strigat.

Un Starter micuț și bucălat fugea spre ieșire, strângând geanta la piept. Câteva sendvișuri au căzut dinăuntru și s-au rostogolit pe pardoseală.

— Alea trebuiau să fie pentru toți, afurisitule! am strigat după el.

A țâșnit afară pe ușă. Nu l-aș fi putut prinde niciodată.

Am ieșit dindărătul tejghelei și m-am aplecat să ridic mâncarea de pe jos. Apucasem un sendviș ambalat, când cineva m-a călcat pe mână.

— Înapoi!

Era o Starteră, poate cu un an mai mare decât mine.

În mâini ținea o scândură, ca pe un baston, gata să lovească. Cuiele ruginite din capătul scândurii m-au convins să nu lupt. Am încuviințat din cap. Ea a ridicat talpa și mi-am retras mâna.

— Ia-l, am spus, arătând spre sendvișul strivit.

L-a înșfăcat, ca și pe celelalte două de pe podea. A mușcat direct prin folia vegetală și a început să mestece, scoțând sunete amenințătoare. Era slăbuță, cu părul scurt și murdar; cândva fusese probabil o fată din clasa de mijloc. Ca și mine.

Eu însămi fusesem la fel de înfometată, totuși nimeni nu venise niciodată în clădirea mea pentru a mă hrăni. Iar acum știam motivul.

Fata a înghițit.

— Tu…

S-a apropiat și mi-a atins părul.

— Cât e de curat…

După aceea mi-a examinat chipul.

— Ești perfectă. Ești o Metalică, nu?

— Poftim?

— Metalicii… nu-i știi? Ăia din banca de corpuri. Ai un cip în cap.

A mușcat din nou din sendviș, însă acum a înlăturat folia.

— Cum te simți?

M-a ocolit și mi-a privit curioasă ceafa.

Purtam hainele cele mai banale pe care le putusem găsi în dulapul nepoatei Helenei, dar nu-mi puteam ascunde pielea acum perfectă, părul lucios și trăsăturile fără cusur. Pentru toată lumea era evident că devenisem o sclavă a cipului.

— Ca și cum aș fi proprietatea cuiva.

***

Mallul strălucitor era complet diferit de viața dură și anarhică a ocupanților ilegali ai clădirilor abandonate. Agenți de pază Enderi supravegheau în fața magazinelor,

examinând cu priviri de oțel fiecare Starter care trecea. Unul a observat niște băieți neîngrijiți, care-și anunțau statutul de nerevendicați prin fețele murdare și blugii pătați. A făcut semn agenților de securitate ai mallului, care i-au escortat pe băieți cu brutalitate spre ieșire.

Acesta fusese un mall de lux chiar înainte ca Războiul Sporilor să fi lărgit prăpastia dintre bogați și săraci. Deși nu toți Enderii erau bogați și nu toți Starterii erau săraci, de multe ori așa părea. Aici însă am trecut pe lângă o mulțime de Starteri arătoși, în topuri și jeanși iluzorii care-și schimbau culoarea și textura odată cu mișcările lor. Semănau cu niște păsări exotice, până și băieții, din cauza ochelarilor cu display-uri încorporate, a straturilor de eșarfe și a șepcilor cu celule solare subțiri care le întăreau bateriile. Cei care aveau haine cu cipuri de reglare termică își păstrau pe ei jachetele metalice sclipitoare. Alții le comprimau în instapliatoare, astfel încât încăpeau într-un portofel. Ei spuneau că se îmbrăcau așa pentru a se deosebi de Starterii de pe stradă. Aveam un dulap plin cu haine de felul acela, moștenite de la nepoata Helenei, dar nu erau stilul meu.

Aceștia erau Starterii revendicați, care trăiau în vile ca a mea. Nu întotdeauna îi puteam deosebi de cei ca mine, care fuseseră remodelați de banca de corpuri. „Metalici”, spusese fata care mă călcase pe mână. Starterii din mall erau frumoși pentru că-și puteau permite. Aveau cei mai buni dermatologi, stomatologi și hairstyliști Enderi și toate cremele și produsele de înfrumusețare pe care le puteau cumpăra bunicii lor. Războiul Sporilor aproape că nici nu le afectase stilul de viață.

Am pus capăt gândurilor acelora. Îi judecam, însă și ei își pierduseră părinții. Poate că bunicii nu-i priveau cu drag, ci erau reci și ranchiunoși, deoarece zilnic le vedeau fețele care le reaminteau de propriii lor copii dispăruți.

Războiul Sporilor ne schimbase pe toți.

M-am scărpinat la ceafă și am privit în jur, sperând să văd un magazin de încălțăminte. Ar fi trebuit să mă

întâlnesc cu Michael și Tyler în spațiul food court, dar, pentru că misiunea mea de a-i hrăni pe cei fără adăpost eșuase, ajunsesem mai devreme. Am simțit un nod mare în gât, gândindu-mă la asta. Michael avusese dreptate: n-ar fi trebuit să plec singură. Ar fi trebuit să-mi amintesc trucurile deprinse pe stradă: nu-ți lua mâna niciodată de pe geantă. Nu sta niciodată cu spatele spre o intrare. Fii mereu pregătită să te lupți. Muncisem mult și hrănisem doar doi Starteri, care fugiseră fără măcar să-mi mulțumească.

Mi-am îndreptat atenția către display-ul gonflabil informativ din mijlocul mallului.

— Încălțăminte, am rostit spre microfonul invizibil.

Display-ul a desprins un magazin de pe hartă și i-a proiectat holograma în aer. Era singurul magazin de pantofi de sport din mall. După cum îl știam pe Tyler, avea să probeze toate perechile dinăuntru. Trebuia să mă duc să-l salvez pe Michael.

Am pornit către magazin, trecând pe lângă o bunică Enderă, care se rezema de brațul unei Startere drăguțe, probabil nepoata ei.

E frumușică.

M-am oprit.

Auzul glasului aceluia electronic, artificial, care-mi răsuna în minte, mă scotea din sărite.

Bătrânul.

Ce mai faci, Callie? Mi-ai dus dorul?

— Nu. Absolut deloc.

M-am străduit să-mi păstrez vocea egală.

— Ochii care nu se văd se uită.

Isteț răspuns.

Mi-am reamintit după aceea că putea vedea prin ochii mei. Mi-am dus mâinile la spate, ca să nu le vadă tremurul.

Nu te cred câtuși de puțin. Sunt sigur că te-ai gândit la mine în fiecare zi. În fiecare oră. În fiecare minut.

— Totul se rezumă la tine, este?

Aș fi vrut realmente să urlu la el, dar agenții de pază m-ar fi crezut nebună.

M-am uitat la ei. Mă priveau cu atenție pentru că vorbeam de una singură? Nu, fiindcă era posibil să vorbesc în cască. Poate că-mi simțiseră agitația. Oricum, n-ar fi putut face nimic pentru a mă ajuta.

— Ce vrei?

Vreau să-mi acorzi întreaga ta atenție. Și vei dori să mi-o acorzi.

Un fior mi-a străbătut corpul.

Uită-te în stânga și spune-mi ce vezi.

— Magazine.

Mai uită-te.

M-am răsucit spre stânga.

— Doar… un magazin de ciocolată, unul de bijuterii, un magazin închis…

Nu te uiți destul de atent. Ce altceva?

Am început să merg.

— Cumpărători… Enderi, unii cu nepoți, niște Starteri…

Da. Starteri. Continuă să privești.

Am scanat zona. Dorea să găsesc un Starter anume?

— Ce-i ăsta, un joc de-a fierbinte/rece?

Mai degrabă de-a fierbinte/fierbinte. Atâta doar că în curând vei vedea că nu-i un joc.

Am rămas locului în mijlocul mallului, astfel încât Starterii și Enderii trebuiau să mă ocolească. El dorea să văd un Starter. Erau o mulțime… dar pe care anume? Apoi am zărit o fată cu păr roșu, lung. O cunoșteam.

Reece.

Era donoarea al cărei corp fusese închiriat de tutoarea mea Lauren pentru a-și căuta nepotul. Mi-o aminteam pe Reece ca pe o prietenă, totuși; desigur, aceea fusese de fapt Lauren. Adevărata Reece nu m-ar fi cunoscut. I-aș fi putut însă spune foarte multe.

— Reece! am strigat.

Era la fel de drăguță ca întotdeauna, cu o rochie scurtă cu imprimeuri și pantofi decupați, cu toc mic. Am pornit către ea, ocolind oamenii. Era la vreo trei metri în fața mea când s-a oprit și s-a întors.

— Mă numesc Callie, i-am spus în mijlocul mulțimii. Nu mă cunoști, dar eu te știu.

M-a privit tare ciudat, cu o expresie pe care n-o văzusem niciodată la ea. Colțul gurii i s-a ridicat într-o încercare de surâs, însă n-a fost o mișcare fluidă, ci mai degrabă… mecanică.

Ceva nu era în regulă.

După aceea s-a răsucit brusc și s-a îndepărtat.

— Stai! am strigat după ea.

Nu s-a oprit. Un Ender mergea imediat în urma ei. Poate că nu l-aș fi remarcat, dar avea pe o parte a gâtului un tatuaj argintiu mare. Un cap de animal. Abia îl puteam distinge. Putea să fi fost un leopard.

— Era Reece, da? Ai vrut s-o văd?

Întotdeauna mă pot bizui pe tine, Callie.

Oare Reece știa că o urmărea Enderul cu tatuaj de leopard? Nu eram sigură. Ea a intrat într-un magazin. Tatuatul a trecut la următorul și s-a prefăcut interesat de colierele de perle din vitrină.

Am făcut un pas într-acolo.

Nu. Las-o-n pace.

Reece a ieșit peste câteva momente și bărbatul cu tatuaj de leopard și-a reluat urmărirea. Am continuat să merg, rămânând mult în urmă, privindu-i pe amândoi.

— Este-n pericol, i-am spus Bătrânului.

O *să vezi.*

Un sentiment oribil de groază s-a revărsat peste mine.

— E cineva-n ea?

Banca de corpuri fusese distrusă, totuși Bătrânul avea acces la mine. Era posibil ca el să aibă de asemenea pe cineva în interiorul lui Reece. Gândul acela îmi întorcea stomacul pe dos. Vocea lui electronică… Tatuajul de leopard… Folosirea corpului lui Reece…

În depărtare, dincolo de Reece, am zărit magazinul de încălțăminte. Tyler și Michael tocmai intrau.

— Michael! am strigat, sperând că mă putea auzi peste hărmălaia mulțimii și muzică.

Era la vreo șase-șapte magazine depărtare. S-a oprit și a privit în jur, dar nu m-a văzut. A intrat.

Reece trebuie să fi auzit însă, deoarece s-a întors și m-a fixat cu privirea. Nu dorisem să se întâmple așa. Tatuatul a putut s-o ajungă din urmă. I-a rostit ceva la ureche și Reece a clătinat din cap cu o mișcare nenaturală. Bărbatul i-a atins brațul și ea – sau persoana aflată în interiorul ei – și l-a retras brusc.

— Ce se-ntâmplă?

Încremenisem locului, străduindu-mă să rezolv enigma aceasta îngrijorătoare.

— Spune-mi!

Distrugerea Destinațiilor Splendide n-a însemnat și distrugerea mea. Nu era singura mea resursă. Pot accesa în continuare toate cipurile.

Reece i-a întors spatele tatuatului, apoi a pornit în fugă spre magazinul de încălțăminte.

Și le pot transforma în arme.

— Nu, am spus către el, către mine, către toți cei din jur.

Mi-am ținut răsuflarea și timpul s-a oprit. Totul se derulase atât de fulgerător. Mulțimea din jur a devenit o pâclă încremenită, când am început să alerg spre magazin. Parcă alergam prin apă – nu puteam înainta suficient de rapid.

Ajunsesem la două uși depărtare, când un Starter cu păr negru, purtând o jachetă metalizată gonflabilă, s-a repezit către mine ca un glonț. Abia am izbutit să-i întrezăresc chipul cu maxilar puternic și ochi sfredelitori. S-a izbit de mine, m-a cuprins în brațe și m-a tras înapoi cât ai clipi.

Înainte de a putea reacționa, a detunat o explozie oribilă, care mi-a frânt inima. Răsunase din locul unde stătuse Reece. Am fost proiectată prin aer odată cu Starterul și am întrezărit doar o strălucire orbitor de albă.

Capitolul doi

Bucăți de sticlă și metal răpăiau de sus și ricoșau de jos. Zăceam pe spate, cu Starterul ghemuit deasupra mea, acționând ca un scut, protejându-mă. Am închis ochii și am încrucișat brațele, ca să-mi apăr fața. O Enderă țipa că fusese lovită.

Zbierete de durere și frică se auzeau din toate direcțiile și nu puteam spune cu certitudine că nu țipam și eu. Mi s-a părut că durase o eternitate, dar probabil fuseseră doar câteva secunde.

În cele din urmă bubuiturile și zăngăniturile oribile au încetat. Pentru un moment mallul a devenit tăcut, de parcă toți ar fi continuat să-și țină răsuflarea. Apoi, într-o exhalare colectivă, sunetele au reînceput, cumva înăbușite. Le auzeam ca ecouri spectrale. Enderi răniți gemeau, Starteri plângeau. Unii strigau, fără speranță, după mamele și tații lor, care, desigur, nu mai trăiau de mult, uciși de spori.

Am deschis ochii. Starterul care mă apărase s-a aplecat peste mine și mi-a examinat fața.

— N-ai pățit nimic, a spus. A întors capul și a privit în depărtare. Vin șerifii.

A sărit în picioare.

— Așteaptă!

Am dat să mă ridic în capul oaselor.

— O să ne revedem.

Până m-am săltat în picioare, el dispăruse deja. Am scuturat cioburi de pe haine.

Dosurile palmelor îmi erau însângerate. Cum se putuse întâmpla așa ceva? Cum transformase Bătrânul cipul într-o bombă?

Tyler… Michael… Nu! Te rog, nu!

M-am orientat și am zărit magazinul de încălțăminte în dreapta, exact lângă zona cea mai distrusă. Am început să alerg, dar m-am împiedicat de sfărâmături. Am avansat

până în fața magazinului, unde un agent de pază tocmai acoperise cu haina sa resturile corpului lui Reece. Unul dintre pantofii ei – tocurile pe care tocmai le admirasem – zăcea pe podea, presărat de cioburi, ca și cum se spărsese condurul de cleștar al Cenușăresei.

Propriii mei pantofi au trosnit, când am intrat în magazin. Oamenii stăteau pe banchetele de probă. Cei răniți apăsau batiste, prosoape din hârtie, ba chiar și șosete din magazin – cu etichetele încă pe ele – pe capete, fețe și brațe.

L-am zărit pe Michael în spatele unei tejghele, în capătul opus al magazinului, privind în jos, cu capul mult plecat. Am pornit în fugă într-acolo.

— Michael!

M-a privit cu o expresie de ușurare.

— Callie.

— Unde-i Tyler? am țipat.

Tyler s-a ridicat, apărând dinapoia tejghelei. Avea câteva zgârieturi, dar în rest era teafăr. Am ocolit tejgheaua și l-am strâns în brațe.

— Ce s-a-ntâmplat? m-a întrebat.

— A fost o explozie, am răspuns încet.

— De ce? a insistat el.

I-am putut citi deruta în ochi. Poate că din punct de vedere fizic nu pățise nimic, însă explozia avea să lase altă cicatrice pe dinăuntru.

— Aș vrea și eu să știu, i-am răspuns.

***

Șerifii federali au blocat accesul în magazinul de încălțăminte și au transformat spațiul din fața lui într-o zonă pentru chestionări. Detectivi federali în costume civile, nu în uniforme, au împrumutat mese și scaune de la magazinele elegante și au creat birouri improvizate, dispuse la distanțe suficient de mari între ele pentru ca martorii să nu se poată auzi. Eu și Tyler am stat la coadă, așteptându-ne rândul. Îmi pusesem palmele pe umerii lui și-

l țineam aproape de mine. Mai aveam o singură persoană înaintea noastră. Oare ar fi trebuit să destăinui ceea ce știam? Ce ar fi făcut cu mine, dacă le-aș fi spus că auzeam glasuri în minte? M-ar fi crezut? Sau ar fi zis că sunt nebună?

O Starteră a terminat și s-a ridicat de la o masă. Un șerif ne-a făcut semn din cap și i-a indicat lui Tyler să-i ia locul. El s-a dus la masa respectivă, iar eu am mers la următorul birou improvizat eliberat și m-am așezat pe scaun, în fața unui detectiv. Chiar și stând jos, era mult mai înalt decât mine. Era un Ender musculos, în vârstă de vreo sută de ani, bronzat și cu o coamă de păr alb. L-am zărit pistolul, dar vederea Ziptaserului mi-a încordat toți mușchii.

— Numele? m-a întrebat.

— Callie Woodland.

Display-ul lui gonflabil de mărimea palmei îmi înregistra vorbele. Puteam vedea cuvintele scrise invers, parcă plutind în aer.

— Vârsta?

— Șaisprezece ani.

— Bunici?

Am clătinat din cap. Am explicat că Lauren devenise recent tutoarea mea legală, așa că nu puteam fi considerată nerevendicată, și i-am dat adresa mea și numărul de telefon.

— Ce făceai în mall? m-a întrebat.

— Urma să mă întâlnesc cu fratele meu, Tyler, ca să-și cumpere pantofi.

— El este aici?

Am încuviințat din cap. Șeriful a indicat display-ul.

— Te rog să declari verbal, mi-a spus.

— Da, el este chestionat la masa aceea.

M-am scărpinat la ceafă, apoi mi-am dat seama ce făceam. M-am oprit. Detectivul m-a privit… observase ceva? Mi-am vârât palma sub coapsă.

— Spune-mi ce ai văzut, mi-a cerut el.

Am inspirat adânc. Exersasem răspunsul acesta pe când

așteptam la rând, dar aveam să reușesc să-l spun convingător?

— Am văzut o fată care mergea prin mall.

— Poți s-o descrii?

— Păr roșu, lung, înaltă cam de 1,63 m, frumoasă...

Ochii mi s-au umplut de lacrimi. Am încercat să le stăvilesc. Nu doream ca detectivul să-și dea seama că o cunoscusem.

El a mijit ochii.

— E-n regulă. Liniștește-te și continuăm după aceea.

Am încuviințat din cap.

— Putem continua.

— Cum era îmbrăcată?

— Ăăă... o rochie verde cu imprimeuri. Și pantofi argintii.

Glasul mi-a tremurat.

Ochii ni s-au întâlnit. Am șovăit.

— Și...?

— Se purta ciudat.

— Cum adică?

Nu spune nimic.

Am devenit alertă. Detectivul și-a desprins privirea de la display.

— Te simți bine? m-a întrebat.

Callie, acum știi ce pot să fac. Ai înțeles?

Am aprobat din cap.

— Poți continua? a întrebat detectivul.

— Fata părea nervoasă. Se uita întruna în jur.

Ochii lui s-au îngustat.

— Da, te ascult.

— S-a oprit în fața magazinului de încălțăminte. După aceea, brusc, s-a auzit o explozie. Am închis ochii. Și... și apoi am văzut că era moartă. Probabil că avusese o bombă asupra ei.

Glasul mi s-a frânt, când a revenit durerea amintirii teribile.

Detectivul m-a cercetat din priviri. Expresia chipului i s-a îmblânzit și a părut compătimitor. Aproape că am vrut să-i

spun adevărul. Dar n-am îndrăznit.

— Asta-i tot ce știu, am încheiat.

M-a reținut încă puțin. L-am văzut pe Tyler ridicându-se. Michael l-a însoțit în direcția coridorului lung care ducea la ieșirea din mall.

***

Când am plecat din zona de interogare, Bătrânul mă părăsise deja.

Știam asta pentru că auzisem vidul, tăcerea totală care urma după deconectarea lui. Am bănuit că trebuia să discute cu oamenii lui, poate chiar cu acela care o controlase pe sărmana Reece. Eram mulțumită că, indiferent care ar fi fost motivul, nu mai era în mintea mea.

Am mers ca o fantomă prin mallul pustiu. Mi-am amintit ce-mi spusese Redmond, prietenul meu Ender, tehnicianul Helenei. El prezisese că cipurile din capetele noastre puteau fi utilizate ca bombe.

Biata Reece... Cum procedase Bătrânul? Și de ce? Ca să demonstreze că noi puteam distruge Destinațiile Splendide, dar nu și pe el? Sau doar pentru a mă teroriza?

Am simțit un nod în stomac. Detestam din tot sufletul cipul – *obiectul* ăsta – din capul meu. Nu doream să-i îngădui unui Ender dezgustător să mă controleze pentru tot restul vieții mele.

Cuvinte mari, mâini tremurătoare...

Mă simțeam amețită. Am intrat într-o nișă din apropierea unei uși de serviciu și am respirat adânc de câteva ori. Nu-mi puteam alunga din minte imaginea lui Reece și a pantofului ei. Oare aș fi putut face ceva pentru a o salva? Mi-am apăsat ambele brațe peste abdomen, ca să mă calmez, să-mi stăpânesc nervii, să-mi revin în fire.

M-am uitat peste umăr. Eram destul de departe de locul exploziei pentru ca să nu fiu remarcată de nimeni. Am scos telefonul și l-am sunat pe senatorul Bohn. M-am străduit să am glasul calm și rațional. Am fost destul de sigură că am

reușit la partea cu raționalul.

Senatorul mă ajutase să distrug Destinațiile Splendide. El era unul dintre puținii care cunoșteau toată povestea și care dețineau relațiile necesare pentru a întreprinde ceva în privința respectivă. Am povestit ce se întâmplase. El încercase, fără succes, să dea de urma Bătrânului. I-am explicat că explozia se datora lui.

— Am o idee cum l-am putea descoperi, am spus eu și i-am descris planul meu.

Senatorul m-a ascultat. După aceea a rostit:

— Lasă-mă puțin să văd ce pot face. Vom avea nevoie de un mandat de percheziție special. Dacă apelez la niște relații, l-aș putea obține în vreo două ore.

După ce am terminat de vorbit, am sunat-o pe tutoarea mea, Lauren, și i-am istorisit și ei totul. Mai trebuia să fac un lucru. Să încalc o promisiune.

Michael și Tyler mă așteptau la ieșirea din mall. Prin ușile de sticlă vedeam că șerifii federali de afară interziceau intrarea oricăror persoane. Noi nu ieșiserăm încă; ne-am privit și arătam jalnic.

— Cum a mers? i-am întrebat.

Michael a ridicat brațele în aer.

— Le-am spus puținul pe care-l știam.

— O explozie mare!

Tyler l-a imitat, ridicând brațele, apoi deschizându-le larg, pentru a descrie un cerc uriaș.

N-am putut să nu-l îmbrățișez, strâns.

— Îmi turtești nasul, a mormăit el cu glas înăbușit. Făcuse față evenimentului mult mai bine decât mă așteptasem. Poate că viața pe stradă îl înăsprise. I-am dat drumul și m-am întors spre Michael.

— Poți să-l duci pe Tyler acasă și să-l ajuți să se curețe? I am întrebat.

Michael a înclinat capul într-o parte.

— Tu unde te duci?

— O să mă spăl la o toaletă, după care am ceva de făcut. N-a părut încântat.

— Haide, Tyler, noi plecăm. Callie o să vină mai târziu. I-am cuprins pe amândoi într-o îmbrățișare colectivă. I-am simțit căldura lui Michael.

— Nu știu ce m-aș face fără voi, le-am șoptit.

— Nu-ți mai face atâtea griji în privința asta, mi-a murmurat Michael la ureche.

Am întors capul și l-am privit.

— Mulțumesc.

L-am frecat ușor cu palma pe spate, l-am sărutat pe Tyler pe obraz și i-am lăsat să plece.

După aceea am suspinat, recunoscătoare lui Michael care avea grijă de fratele meu. Apoi am scos telefonul și am privit Zingurile de la Blake.

***

Pe când șofam spre întâlnirea cu Blake, vederea a început să mi se încețoșeze.

Știam ce va urma, fiindcă mai pățisem asta, recent. Am tras pe dreapta, lângă trotuar, și am oprit.

Retrăiam o amintire a Helenei cu atâta precizie, încât putea să fi fost a mea.

Era un fel de postefect al transpoziției: procesul de transfer minte-corp.

Mi s-a derulat prin minte, așa cum ar fi făcut una dintre propriile mele amintiri. O vedeam din exterior, ca o spectatoare, dar în același timp eram părtașă la sentimentele Helenei. Intra pentru prima dată în Destinații Splendide. Toți îi zâmbeau: recepționista, domnul Tinnenbaum, apoi Bătrânul. Gândurile ei deveniseră gândurile mele, însă nu ca și cum i-aș fi auzit glasul, nu, ci mai exact îi simțeam disperarea. *Cum mi-au furat-o oamenii ăștia pe Emma, au înhățat-o, au brăzdat-o cu laserele, i-au tăiat în carne și au schimbat-o! Din cauza lor, nu mai este. A pierit. A dispărut. Și probabil a murit.*

Simțeam sentimentul de pustietate ce o cuprinsese pe Helena. Simțeam cât de singură era. Ca majoritatea

amintirilor, a fost scurtă, după care s-a volatilizat. Însă m-a străbătut ca un val de emoții și tristețea a dăinuit pe aproape tot restul drumului. De ce se întâmpla așa? Și oare eu eram singurul donor care avea parte de aceste retrăiri bizare ale transferurilor minte-corp?

Alesesem parcul Beverly Glen pentru întâlnirea cu Blake. Când l-am zărit așteptându-mă, cocoțat pe o masă pentru picnic, inima mi s-a oprit pentru o secundă.

Văzându-l cu părul luminat din spate de soarele care cobora în amurg, n-am putut să nu-mi amintesc de întâlnirea noastră anterioară, care se petrecuse tot acolo. Atât doar că, atunci, în interiorul corpului său, fusese Bătrânul. Eu alesesem parcul acesta pentru că era în apropiere și existau agenți de pază privați, așa încât eram protejați. Totuși poate că existase și alt motiv, subconștient, pentru care preferasem același loc.

Am continuat să înaintez, fără să-l scap din ochi. Se sprijinea cu coatele pe coapse, cu degetele împreunate, exact așa cum țineam minte. Trebuia totuși să-mi reamintesc că nu era cel cu care fusesem atunci. Acesta era adevăratul Blake, nepotul senatorului Harrison, care credea că fusese bolnav, care nu știa nimic despre banca de corpuri, al cărui unic indiciu că între noi doi existase cândva o relație era o fotografie a noastră împreună din memoria telefonului lui.

A întins mâna și m-a ajutat să mă cocoț lângă el pe tăblia mesei.

— Mă bucur c-ai venit, mi-a spus.

— Îmi pare realmente rău, dar nu pot sta mult.

— De ce?

— Aștept un Zing important.

Știam că era o scuză jalnică, așa că am continuat repede:

— Am venit totuși, fiindcă trebuie să-ți spun ceva.

— Și eu voiam să te întreb ceva. Tu știi totul despre ce-a fost între noi doi, pe când eu... nu știu absolut nimic.

— Asta nu-i important acum.

— Pentru mine, este. Și-a scos telefonul. Așadar, ce-i cu

fotografia asta?

Mi-a arătat imaginea noastră, fericiți, ținându-ne după mijloc. Era însă o minciună. De fapt, acela era Bătrânul.

Mă durea sufletul s-o privesc.

— Ce-am făcut? a întrebat Blake. Vreau să zic ce-am făcut în ziua aceea?

— Ne-am plimbat călare.

— La ranch-ul bunicului?

— Da.

Uram să-mi amintesc ziua aceea. La momentul respectiv, o considerasem una dintre zilele cele mai frumoase din viața mea.

— Se pare că ne-am simțit bine.

Am oftat.

— Da.

M-a privit drept în ochi.

— Ce altceva am mai făcut?

— Am mers la Music Center și la un restaurant drive-in… Am privit apusul…

Nu am completat detaliile pe care le vedeam în minte. Privisem soarele apunând peste munți, cu caii noștri alăturați, foindu-se pe copite… îmi dăruise orhideea cu pete, prima floare pe care o căpătasem de la un băiat… Retrăirea amintirilor acelora mă durea. Nu pentru că ele dispăruseră, ci pentru că, de fapt, nu existaseră niciodată. Oricum, nu cu el.

— Nu, vreau să-ntreb dacă am mai făcut și altceva? Și-a răsucit gâtul, ca și cum gulerul i-ar fi fost prea strâmt. Mai… mult decât atât?

— Nu. Doar ne-am sărutat.

La momentul acela, nu fusese „doar” o simplă sărutare pentru mine. Însă el nu trebuia să știe asta.

— Mi-ar fi plăcut să-mi pot aminti asta, a spus Blake.

— Și mie mi-ar fi plăcut să-ți poți reaminti.

A șovăit o clipă, de parcă ar fi încercat să vadă dacă vorbeam serios. După aceea s-a aplecat înainte, nesigur, cu ochii cercetând permanent în căutare de indicii.

M-am apropiat și eu, până când fețele aproape că ni s-au atins. Avea un miros minunat, de lemn și de iarbă, la fel ca înainte.

Ne-am sărutat. A fost… altfel decât înainte.

A început la fel, mătasea buzelor lui, aroma pielii. Dar scânteia pe care o simțisem cândva, fiorul acela electric dulce, dispăruse. Exista numai în memoria mea. Am încercat din nou. Poate că exista, însă eu nu eram pur și simplu suficient de sensibilă. Poate că vina îmi aparținea. Poate că eram tulburată.

Relaxează-te. Găsește-o.

Dar m-am oprit. M-am retras.

Nu.

Nu era de găsit.

Blake s-a desprins și el și a privit în depărtare. Am rămas tăcuți, unul lângă celălalt, fără să ne atingem. El și-a trecut o mână prin păr. Eu m-am uitat la telefon. Deocamdată niciun Zing.

— Pare că arzi de nerăbdare să pleci, a rostit el cu un aer resemnat.

— Nu, iartă-mă, este ceva realmente important.

Am pus telefonul jos.

— Așadar, ce doreai să-mi spui? a întrebat Blake.

M-am întors către el. În sfârșit puteam să fac lucrul pentru care venisem de fapt.

— Ești în pericol. Amândoi suntem în pericol.

— Poftim?!

M-a privit ca și cum tocmai îl anunțasem că Pământul era plat.

Trebuia să încep cu ceva ce el știa deja.

— Ai auzit despre bomba din mall?

S-a încruntat.

— Bombă? La știri au spus doar c-a fost o explozie cauzată de scurgeri de gaze.

— A fost o bombă. Și am fi putut la fel de bine să murim eu sau tu.

Blake s-a retras puțin, îndepărtându-se de mine. N-avea

să fie ușor să-l conving.

— I-am promis bunicului tău că nu-ți voi spune, am continuat. El vrea să te protejeze, dar acum trebuie să știi adevărul. Mai ții minte clădirea la demolarea căreia ai asistat în Beverly Hills – Destinații Splendide?

A încuviințat încet.

— Tu ai fost răpit și adus acolo. Ți-au implantat un cip în craniu. Corpul ți-a fost folosit – preluat – de șeful Destinațiilor. Procedeul se numește „transpoziție”. De aceea n-ai nicio amintire despre fotografia aceea. Nu erai tu însuţi atunci.

— Și unde eram eu?

— A fost ca și cum propriul tău creier ar fi dormit.

Am fluturat apoi din mână, abandonând subiectul.

— Important este că-i bine să te ții departe de el – este poreclit „Bătrânul”. O să-l recunoști fiindcă poartă o mască electronică și are un glas artificial care-ți dă fiori. Planul lui este să transforme mii de Starteri în donori permanenți – astfel încât să nu ne trezim niciodată. Dar noi l-am oprit.

Blake a emis un sunet, pe jumătate râs, pe jumătate pufnet.

— Mi se pare o aiureală.

— Știu că sună ca o aiureală, totuși este adevărat. Și eu am același cip.

Mi-am atins ceafa.

El și-a frecat tâmplele, de parcă l-ar fi durut capul când se gândea la toate nebuniile acelea. Telefonul meu a pâlpâit, anunțând un Zing de la cabinetul senatorului Bohn.

Am obținut mandatul de percheziție. Sună-mă când poți.

— Trebuie să plec, am rostit.

— Deja?

Umerii lui Blake s-au gârbovit.

— Aveam un milion de întrebări.

— Îmi pare rău, dar trebuie să-l oprim. Întreabă-ți bunicul. Fă-mi o favoare și nu-i spune c-ai aflat de la mine.

Regretam că-l părăseam acolo după ce-i dădusem atâtea știri amețitoare, însă eram așteptată.

— Să nu vorbești cu nimeni despre asta, până nu discuți cu bunicul tău, i-am atras atenția.

Când m-am îndepărtat grăbită, am simțit în piept o durere surdă, ca și cum îmi fusese smulsă inima. Nu mă puteam autoamăgi – îi duceam dorul lui Blake.

Dar nu acestui Blake.

Atunci însemna că-i duceam dorul lui… Nu! Indiferent ce ar fi însemnat, nu doream să mă gândesc la ideea respectivă. Era prea oribilă. Dezgustătoare. Trebuia să mi-o alung din minte și să mă concentrez asupra felului în care urma să-l oprim.

***

Am stat pe bancheta din spate a limuzinei, alături de șeful de personal al senatorului și de Lauren. Înainte de explozia bombei, Bohn condusese o investigație a Congresului asupra Destinațiilor Splendide, care nu se soldase însă cu niciun rezultat. Computerele confiscate din Destinații fuseseră șterse, astfel că din ele nu se putuse afla nimic. Toate pistele comisiei de anchetă se înfundau.

Însă explozia ne renăscuse impulsul de a-l găsi pe Bătrân. Cu mandatul de percheziție pe care ni-l obținuse senatorul, am pornit spre singurul loc cu care știam că Bătrânul avusese legături de afaceri. Unicul inconvenient era faptul că, din cauza urgenței, mandatul nostru avea un caracter condițional: era exclusiv pentru inspectare. Nu puteam decât să examinăm fișierele și computerele, fără să copiem nimic. De aceea rolul meu devenea cu atât mai esențial, întrucât eu trăisem acolo.

— Este groaznic ce s-a întâmplat cu Reece, a zis Lauren. Mă simt teribil de responsabilă.

— Nu-i vina ta, am rostit. Reece optase să devină donoare înainte s-o fi închiriat tu.

M-am întrebat din nou de ce procedase Bătrânul așa. Să fi fost o coincidență faptul că o sacrificase tocmai pe donoarea tutoarei mele? N-am spus însă nimic, pentru că

nu doream ca Lauren să-și facă mai multe reproșuri.

— Zici că se purta ciudat? a întrebat ea.

— Cred că era controlată. Totuși „jocheul” ei nu făcea o treabă prea grozavă. Expresiile și mișcările îi erau sacadate, smucite. Părea nenaturală.

Lauren s-a înfiorat.

— În plus, am continuat eu, mi-a atras atenția un Ender, cu care ea a vorbit imediat înainte de explozie.

— Ce Ender? a întrebat șeful de personal.

— Un bărbat înalt, atletic, de vreo sută de ani. Avea pe gât tatuajul unui leopard. O urmărise prin mall înainte de explozie.

— Au vorbit mult?

— Câteva secunde, am răspuns cu un nod în gât. Dintre toate locurile posibile, tocmai în mall a trebuit să se întâmple. Cu atâția copii în jur…

— A vrut să ne demonstreze, a rostit șeful de personal, că, deși i-am oprit Destinațiile, nu-l putem opri *pe el.*

Așadar nu fusese vina lui Lauren, ci a mea. Bătrânul țintise mallul în care aveam să merg și se folosise de donoarea tutoarei mele, o Starteră pe care o cunoșteam, pentru a-mi dovedi că încă era capabil să ne facă rău. Fusese vina mea că atâția oameni fuseseră răniți și că Reece murise.

Am închis ochii pentru un moment.

Șoferul a tras pe dreapta și a oprit. Ajunseserăm. Nu m-am clintit.

— Nu este obligatoriu să intri, a spus Lauren.

— Ba da. De aceea am venit, am răspuns. Îl cunosc pe Bătrân mai bine decât oricare dintre voi. S-ar putea să existe vreun indiciu care să se lege de ceva ce mi-a spus el cândva. Nu puteți copia nimic, așa că aveți nevoie de ochii mei.

De fapt n-aș fi dorit să intru, dar trebuia s-o fac. Am coborât din mașină și am privit Instituția 37. Zidurile sure și masive mă apăsau pe inimă. Complexul semăna cu o închisoare, și era de fapt o închisoare, cu porți grele din fier

și cabină pentru gardieni. Zidurile mă sfidau batjocoritor, provocându-mă să mă întorc între ele. Eram oare o idioată pentru că reveneam aici? Ultima dată când o făcusem îmi pierdusem prietena cea mai bună pe zidurile acelea.

Lauren a venit lângă mine. A zâmbit și riduri fine și blânde i s-au format în jurul ochilor.

— Nu te speria, Callie. Vom fi alături de tine.

Șoferul a rămas în limuzină și noi trei am pornit spre poartă. Eram în siguranță, nu? Noi dispuneam de putere și bani într-o măsură mai mare decât indivizii oribili din locul acesta. Într-o măsură mai mare decât șefa ticăloasă a securității, bătrâna mea temniceră – Beatty.

Atunci de ce-mi tremurau mâinile?

Lauren a observat și m-a atins pe umăr.

— Nu-ți fie teamă. N-o să te întâlnești cu ea. O să discutăm doar cu directorul.

Am încuviințat din cap. Deși Beatty îmi bântuia amintirile, probabilitatea de a ne întâlni cu ea era destul de redusă. Probabil că se afla prin celulele din subsol, torturând un Starter nefericit.

Porțile s-au deschis cu scrâșnetele și zăngăniturile lor groaznice care mă făceau să încleștez maxilarele fără să vreau. Am coborât ochii și am văzut că mâinile nu-mi mai tremurau.

Am ajuns în cabinetul principal și am așteptat sosirea directorului. Șeful de personal și Lauren s-au așezat în scaune vechi, capitonate în piele. Eu eram prea agitată ca să stau jos. M-am plimbat înainte și înapoi prin cameră. Nu avea nici măcar o tușă de culoare. Pe perete atârna tabloul decolorat al unei scene cinegetice englezești. Un vânător ridica plin de mândrie o vulpe moartă. Perfect adecvat, mi-am spus.

Mi-a atras atenția o sclipire de pe birou. Provenea de la un coupe-papier al cărui mâner avea formă de șarpe, cu ochi din pietre verzi ca smaraldele. Alături, economizorul de ecran al display-ului gonflabil nu prezenta obișnuitele cascade sau scene de natură sălbatică, ci un cadru din

Huntdown, un joc de *first-person shooter* în care erau vânați Starteri nerevendicați. Știam mai bine decât oricine cât de brutal putea fi locul acesta, dar cadrul acela m-a șocat până și pe mine.

Am simțit că mi se face rău de la stomac. Detestam să fiu aici. Nu doream decât să ne căpătăm răspunsul și să plecăm. De fapt, nu ne trebuia decât o adresă, un număr de contact, eventual un cont bancar. Un mod sigur prin care să-l găsim pe Bătrân.

— Nu vrei să stai jos? m-a întrebat Lauren.

Ușa s-a deschis și m-am încordat. În locul directorului, m-am pomenit față în față cu Beatty.

— Bună ziua, Callie, a rostit ea cu glasul răgușit dintotdeauna. Mă bucur să te revăd.

Și-a întins mâna noduroasă spre mine. Alunițele de pe fața ei păreau să fi crescut. Mi-am încrucișat brațele peste piept. Dacă ura din ochii mei ar fi putut stârni un foc, atunci Beatty ar fi ars ca o surcică.

Șeful de personal s-a ridicat și a venit lângă mine.

— Îl așteptăm pe director.

O umbră de surâs a apărut într-un colț al gurii lui Beatty.

— Perfect. Este în fața voastră.

— Tu? am izbucnit fără să mă pot abține.

— Da, am fost promovată.

M-am retras un pas. Cred că am icnit, fiindcă șeful de personal și-a pus mâna pe umărul meu. Cum era posibil? Ea ar fi trebuit să fi fost arestată, deoarece le ordonase șerifilor să tragă cu Taserele în Sara. Ea știuse despre boala de inimă a fetei.

— Tu ești directoarea? am întrebat.

— Exact, Callie.

Mi-a rostit numele apăsat, de parcă tocmai fusesem chemată la execuție.

Părul alb îi era tuns scurt pe părți, iar restul se înălța către tavan. Nu mai purta uniforma gri, severă, și nici ecusonul. Avea un taior din lână care părea scump, cu o eșarfă oranj la gât.

Aș fi înhățat eșarfa aceea și aș fi strâns-o până ce i s-ar fi învinețit chipul.

— Ne aflăm aici ca să discutăm despre directorul Destinațiilor Splendide, a spus șeful de personal.

— Ce-i cu el? a întrebat Beatty.

Lauren ni s-a alăturat, iar șeful de personal a continuat:

— Avem mandat pentru o investigație senatorială, a lămurit el scoțând un plic din buzunar. Care ne împuternicește să examinăm orice documente care stabilesc o legătură între Destinații Splendide și Instituția 37.

— Ce anume căutați? a întrebat Beatty, deschizând plicul. Mai specific?

— Trebuie să aflăm unde se ascunde Bătrânul, am răspuns.

— Instituția 37 trebuie să știe cum să-l contacteze, a continuat Lauren, deoarece derulează afaceri cu el.

Beatty a clătinat din cap ca și cum i-am fi cerut un milion de dolari.

— Întotdeauna el a fost cel care a inițiat contactul cu noi. Directorul anterior nu dispunea de nicio modalitate prin care să-l apeleze.

— Poate că există cineva de aici – secretara fostului director – care ar putea ști mai multe? a întrebat Lauren.

— Și secretara a plecat de aici.

Buzele lui Beatty s-au lărgit într-un surâs de superioritate, când i-a restituit plicul șefului de personal.

— Oamenii dispar pur și simplu de aici, nu m-am putut abține să nu remarc.

— Tu ai fi cea mai în măsură s-o știi, a replicat Beatty apropiindu-se mult de mine.

Mi-a venit s-o pălmuiesc.

Trei șerifi Enderi înalți au intrat în cameră și s-au poziționat în spatele nostru. Unul i-a înmânat lui Beatty o hârtie, pe care femeia a întins-o șefului de personal.

— Ce-i asta? a întrebat el.

— O hotărâre judecătorească de interzicere, a răspuns

directoarea prompt.

— Ce-nseamnă asta? am întrebat-o pe Lauren.

— Înseamnă că acest caz se va împotmoli în tribunal înainte de a obține vreun răspuns, a zis șeful de personal. S-a uitat de la hârtie la Beatty: Ai probabil niște prieteni foarte suspuși.

Un surâs a înflorit pe chipul noii directoare.

— Nici măcar n-ai idee. S-a întors către șerifi: Evacuați-i pe toți.

Șeful de personal și Lauren au fost escortați primii. Un șerif m-a prins de cot și i-am urmat spre ușă. Beatty i-a șoptit însă ceva și el mi-a dat drumul în ultima clipă și a ieșit singur, închizând ușa și lăsându-mă înăuntru.

Am rămas doar eu și Beatty. Inima îmi bubuia. Ea m-a apucat de încheietura mâinii și m-a tras către birou.

— Cum îndrăznești să te-ntorci aici și să crezi că-ți poți băga nasul în dosarele mele? a șuierat. Ar trebui să-ți vezi de treburile tale, fetițo cu vilă în Bel Air!

Știa unde locuiam. Nu era o surpriză, dar era o amenințare. M-a strâns și mai puternic de încheietură.

— Dă-mi drumul! am țipat.

Ușa era prea departe și prea groasă, ca să fiu auzită.

— Ai multe de pierdut acum, Callie, a zis ea țintuindu-mă cu ochi răi de pe fața presărată de alunițe.

— Și-o să le pierzi. Nu va trece mult până când vei face un pas greșit. Și-o să am grijă să fii încuiată tot aici, unde ți-este locul.

Degetele începuseră să mi se albească din cauza presiunii la care erau supuse. Am încercat să le descleștez, dar Beatty și-a înfipt unghiile în mine. Aș fi putut s-o mușc de mână, pentru a mă desprinde, însă exact asta dorea. Atunci m-ar fi aruncat din nou în celulă și Lauren ar fi trebuit să recurgă la mulți avocați pentru a mă elibera. Ținând seama de relațiile lui Beatty, era posibil să nu mai ies niciodată.

Am privit coupe-papierul cu mâner în formă de șarpe de pe biroul ei. Știam că nu-l puteam folosi. Totuși am

continuat să privesc într-acolo, ca să-i îndepărtez atenția, un truc pe care-l învățasem pe stradă. Ea a mușcat momeala și și-a desprins ochii de la mine.

În clipa aceea, am izbutit să mă eliberez.

Am alergat la ușă și am încercat s-o deschid, dar era încuiată. Am lovit cu pumnii în ea.

— Dați-mi drumul!

Ușa s-a deschis, iar Lauren și șeful de personal erau lângă șeriful federal care punea cheia în buzunar. Lauren și-a trecut brațul după umerii mei.

— Ați pățit ceva, doamna directoare? a întrebat șeriful.

Beatty și-a netezit taiorul și a pornit spre noi.

— Însoțește-i până la ieșire.

Pe când ne îndepărtam, am întors capul ca s-o mai privesc o dată. Am regretat că am făcut-o. Era rezemată de canatul ușii, iar pe chip i se lățise un rânjet afurisit și victorios.

Era imposibil să pot contracara expresia aceea. Beatty avea unu la zero.

***

Am urcat toți pe bancheta din spate a limuzinei – Lauren, eu și șeful de personal – și șoferul a pornit.

— Cum este posibil să fi ajuns directoare? am întrebat. După toate câte-a făcut?

Interiorul mașinii a rămas tăcut.

— Și-acum ce facem? Abandonăm? am continuat șirul întrebărilor. Nu putem convinge un judecător să anuleze decizia?

Șeful de personal s-a foit pe locul său.

— Este posibil ca Instituția să nu aibă într-adevăr nicio informație. Se poate ca Bătrânul să fi insistat pentru contacte directe, utilizând subordonați. În felul acela nu rămân amprente digitale.

M-am lăsat pe spate, simțindu-mă înfrântă.

— Și atunci cum îl vom găsi?

Nimeni n-a avut vreun răspuns.

Când m-au lăsat în fața locuinței, am știut că n-aveau să mai întreprindă nicio acțiune. Lauren a coborât din limuzină ca să mă îmbrățișeze.

M-a strâns cu putere, apoi mi-a dat drumul.

— Și-acum? am întrebat-o.

A clătinat din cap.

— Ai grijă să te ferești.

— Am în cap o bombă potențială. De acum n-o să mai fiu niciodată în siguranță și nici vreunul dintre ceilalți Metalici, inclusiv nepotul tău, Kevin. Nu poți renunța.

M-a privit drept în ochi.

— Callie, am o sută șaizeci și unu de ani. L-am căutat, zi de zi, vreme de șapte luni. Am izbutit să reînvii niște speranțe pentru azi, dar acum…

Glasul i s-a frânt.

— Nu spun că renunț, totuși nu-ți poți imagina cât de pustiită sunt pe dinăuntru. N-a mai rămas nimic… Tu ești tânără. Ție îți curge focul prin vine. Folosește-l și pentru mine.

Ochii ei mă implorau. După aceea s-a întors și a suit în limuzină.

Am privit mașina care a ieșit de pe aleea de acces curbă, iar porțile din fier s-au închis automat în urma ei.

Nu te vor ajuta. Nu te pot ajuta. Ești singură.

Capitolul trei

Bătrânul revenise în capul meu. Aici, în casa mea. Nu voiam să vadă nimic prin ochii mei. Și așa îmi stârnea fiori.

Callie?

M-am grăbit în garaj și am închis ușa. Am stins lumina și am rămas lângă perete, în beznă.

— Cine-i următorul? Pe cine-o să mai arunci în aer azi?

Nu trebuie să stai pe întuneric. Nu-i nevoie să văd unde ești. Pot să trimit un semnal spre cipul tău. Am crezut c-am demonstrat asta destul de bine în mall.

— Prin urmare, poți detona cipul oricui, expediindu-i un anumit semnal?

Cam așa ceva. N-o să-mi trădez secretele.

— Dar n-o să detonezi și cipul meu.

Ai înțeles așadar că cipul tău este special. Așa cum ești și tu.

— Am înțeles că ești un monstru și un ucigaș. Și că nu pot avea încredere în nimic din ce spui.

O *să-ți spun ceva care-i adevărat. Și va fi de-a pururi adevărat. M-asculți?*

Mi-am dorit să-i omor pe el și vocea lui metalică.

— Da.

A vorbit lent.

Nu te încrede în nimeni, decât în tine.

După o pauză lungă, a adăugat:

Apoi pune sub semnul întrebării și încrederea aceea.

— Mi se pare lipsit de sens.

Și nu uita: poate că nu vreau să detonez cipul tău, dar cipul lui Michael n-are nimic special. De fapt, nici Michael n-are nimic special.

Am încleștat pumnii.

Sau cipul lui Tyler.

Despre ce vorbea?

— Tyler n-are niciun cip.

Ba da.

— Minți. L-am controlat.

Am simțit cum transpirația mi se prelinge pe gât. Am încercat să-mi reamintesc. Fuseserăm extrem de fericiți să-l găsim pe Tyler, extrem de recunoscători să-l vedem în stare mai bună decât înainte de a fi fost răpit de Bătrân. Mai sănătos. În surescitarea și ușurarea de atunci, nu-l controlasem imediat, totuși o făcusem mai târziu.

Cum l-ai controlat?

— Pe ceafă. N-avea nicio cicatrice.

Noi ne îmbunătățim permanent tehnologia. I-am curățat cu laserul punctul de incizie. Bună treabă, nu crezi?

Putea fi adevărat? M-am lăsat să lunec în jos, pe lângă peretele de care mă rezemam, până am ajuns să stau pe vine. Bărbia mi-a coborât în piept. Speram să fie doar un vicleșug. În caz contrar, ar fi fost vestea cea mai rea pe care o primisem vreodată și însemna că Tyler era legat de Bătrân, ca și mine.

— Ai omorât-o pe Reece și i-ai implantat un cip fratelui meu, am scrâșnit din dinți. Stai departe de el, am vorbit eu către podea.

Asta depinde de tine.

Am ridicat capul.

Ne vom întâlni într-un loc ales de mine.

Am simțit cum mi se usucă gura și mi-am umezit buzele.

— Unde?

Nu vei spune nimănui, nu vei alerta pe nimeni și nu vei expedia niciun Zing. Dacă o vei face, Michael va păți ce a pățit Reece. Apoi Tyler. Ai înțeles?

Ce puteam spune?

— Da, e clar.

Ești deja în garaj. Urcă-n mașină.

Nu vedeam nicio cale de ieșire. Nu aveam de-a face cu un inamic cu care să pot lupta – el era în interiorul minții mele. M-am dus la mașina albastră și am suit. Mi-a spus numele unei străzi pe care nu l-am recunoscut.

Am pornit motorul și ușa garajului s-a ridicat. Am ieșit pe

aleea de acces curbă. Porțile s-au deschis automat și am virat pe stradă.

Am strâns volanul și am șofat în tăcere, cu inima bubuind.

Nu trebuie să-ți fie teamă, Callie. N-o să-ți fac niciun rău. Am nevoie de tine.

Nu eram sigură ce însemna asta, dar cuvintele lui mi-au zbârlit firișoarele de păr de pe brațe. Cum puteam scăpa din situația asta? Nu mă puteam duce la un șerif federal, nu-i puteam telefona lui Lauren sau senatorului. Bătrânul ar fi văzut orice aș fi făcut. Și putea auzi orice aș fi spus.

Nu-l puteam avertiza nici măcar pe Michael. De fapt, nici nu s-ar fi putut ascunde undeva.

Mi-a apărut în față rampa de acces pe autostradă. Am trecut totuși mai departe, gândindu-mă că aveam mai multe șanse pentru a evita inevitabilul, cu cât rămâneam mai mult în mașină. Detestam să fiu o marionetă manipulată din depărtare de Bătrân, dar în același timp eram îngrozită să fiu controlată personal de el. În ocaziile în care fusesem în preajma lui, în Instituția 37, mă speriase mai mult decât orice altă persoană pe care o cunoscusem. Masca aceea cu zumzetul electronic... adesea aveam coșmaruri în care eram singură cu el în beznă și nu auzeam decât sunetul acela.

În același timp însă el putea să intre în Blake și să se comporte fermecător și convingător. Cum era posibil așa ceva? Cum putea camufla atâta rău? El nu avea nici suflet, nici inimă. Ar fi trebuit să-mi fi dat seama când era în Blake. Cum mă păcălise?

Știi că văd unde ești. Ar fi trebuit să intri pe autostradă.

— O să capeți ce vrei, i-am replicat. Vin spre tine. Ce faci – vrei să-mi spui cum să șofez?

Totul era însă numai o mască, pentru ca el să nu vadă cât de frică îmi era. Stomacul mi se făcuse un ghem dureros.

— Că tot veni vorba, cum ne accesezi cipurile?

O *să vezi în curând.*

M-am gândit la toate actele lui de cruzime din trecut.

— Ai omorât-o tu însuți pe Helena? Sau doar ai privit?

Altcineva a omorât-o.

— Cine?

Nu contează. Cei care lucrează pentru mine.

— Ai ucis-o pe Reece, am zis, reamintindu-mi explozia din mall. Ai rănit o mulțime de oameni. Bunici… Copii… Unii s-au ales cu răni grave. Sufereau de durere.

Trebuia să-ți demonstrez puterea mea. Oamenii aceia au fost pierderi inevitabile în orice război.

— La al cui război te referi? La al tău împotriva tuturor? Împotriva Starterilor, a Enderilor, a întregii lumi?

Acum mă-nțelegi, în sfârșit.

Am șofat în tăcere. Nu-l mai puteam suporta. Nu voiam să-i mai aud în cap glasul care-mi dădea fiori. După un timp m-am apropiat de intersecția pe care mi-o comunicase. Mă aflam deja în Hollywood, aproape de dealuri. Inima începuse să-mi bată mai repede. Nu, nu era posibil. Mă gândisem că, într-o oarecare măsură, voi găsi o ieșire din situația asta.

Să comit un accident? Să fug?

Nu-ncerca nimic. Nu uita că faci asta pentru Michael și Tyler.

Parcă mi-ar fi putut citi gândurile… ceea ce, desigur, era imposibil. Știa totuși în ce consta puterea lui asupra mea.

— În ce direcție?

În sus pe deal.

Am virat, urmând strada, și a trebuit să frânez brusc.

Drumul îmi era blocat de un vehicul bizar. Părea o încrucișare între un SUV și un tanc și staționa în mijlocul străzii înguste, cu botul spre mine. Nu puteam zări șoferul; geamurile erau opacizate. Tot vehiculul era gri metalizat.

— Ce-i ăsta? am întrebat.

Înainte de a putea auzi vreun răspuns sau de a face orice, portiera SUV-ului s-a deschis și dinăuntru a țâșnit un bărbat. Purta haine negre, mănuși și avea fața acoperită de cagulă.

Am izbit instantaneu butonul care-mi bloca portierele. El a întins un braț în care a strălucit ceva. *CLIC!* Portierele s-au descuiat.

Îmi reamintesc doar fragmente din cele petrecute în continuare. Bărbatul în negru a ajuns lângă geamul mașinii… portiera a fost smulsă… un sac negru mi-a fost trântit pe cap.

Până să-mi dau seama, mâinile mi-au fost încătușate la spate. M-am împotrivit pe cât am putut, lovind din picioare și țipând, dar sacul îmi înăbușea glasul. Era fierbinte și greu, probabil din fibră de metal.

Am fost smulsă din automobil și dusă spre SUV, unde am fost trântită pe scaunul de lângă șofer. Am auzit apoi portiera trântindu-se, pași, după care necunoscutul a suit la volan și a închis portiera sa.

Aproape imediat după ce ne-am pus în mișcare, am auzit scrâșnete metalice. Probabil că trecuse forțat cu SUV-ul pe lângă mașina mea. De fapt nu mai conta prea mult.

— Te rog, scoate-mi sacul ăsta, am vorbit. Nu pot respira.

— Mai rezistă.

M-a surprins să aud că avea un glas tineresc, poate chiar de vârsta mea. Ca de Starter. Mi s-a părut ciudat ca Bătrânul să fi trimis un Starter după mine.

Am mers în tăcere. Era firesc ca Bătrânul să nu-mi fi dat adresa lui. Dorea să mă apropii doar atât de mult, cât să poată prelua controlul. Să mă ducă undeva unde să nu știu adresa… poate nici chiar orașul.

Am simțit cum șoferul s-a întins și a desfăcut șiretul de la baza sacului. După aceea mi l-a ridicat de pe cap. Din cauza geamurilor fumurii, interiorul vehiculului era întunecat, totuși mi-am dat seama că își scosese cagula. I-am putut distinge conturul feței, pomeții, linia maxilarelor. Și ochii sfredelitori.

Era Starterul care mă protejase de explozie.

N-aș fi putut uita niciodată ochii aceia. Era arătos într-un mod foarte intens, care aproape mă speria.

— Acum îmi poți scoate cătușele? am întrebat.

— N-o voi face până nu sunt sigur că-nțelegi.
— Ce să-nțeleg?
— Că nu-ți voi face rău.
— Păi, m-ai scos din raza exploziei, nu?
Nu a negat. Părea irațional. Mai întâi îmi salvase viața, apoi mă răpea? Fusese sau nu trimis de Bătrân ca să mă salveze?
— Mă numesc Hyden.
— Ca și compozitorul?
— Pronunția este la fel, însă diferă ortografierea.
Am observat tot felul de arme pe pereți și plafon. Intrau în fante special decupate pentru a încăpea perfect. Un fior mi-a trecut pe șira spinării.
El a tras pe dreapta, dar n-a oprit motorul.
— Apleacă-te în față.
Am ezitat, apoi m-am conformat.
— Nu te mișca.
A scos un cuțit.
L-a utilizat pentru a-mi reteza plexi-cătușele. A izbutit s-o facă, fără măcar să mă atingă.
Pe când punea cuțitul la loc, am încercat mânerul portierei, ca să fug. Era însă încuiată.
— Parcă ziceai c-ai încredere în mine, a rostit el.
— N-am zis asta nicio clipă. Am zis c-am înțeles că n-o să-mi faci rău. Acum deschide portiera.
— Nu te-aș sfătui să ieși.
— Trebuie să plec. În caz contrar, fratele meu și un prieten vor fi uciși.
— De Bătrân? El ți-a spus asta?
— Așadar, știi cine este.
M-am întrebat dacă și Hyden era Metalic. I-am examinat chipul. Părea perfect. Deși… parcă nu tocmai. Avea câteva cusururi, cicatrice micuțe.
— Știu cine este și cum gândește. Știu cu exactitate de ce este capabil. Îl cunosc mai bine decât oricine.
Cuvintele lui erau absolut incredibile. Cum putea să-l cunoască atât de bine pe Bătrân?

— Mai bine decât oricine? am repetat. Pe un individ care poartă permanent mască? Cum?

Am rămas lipită de portieră.

Hyden s-a aplecat spre mine și a rostit încet, parcă pronunțând cu durere cuvintele, de parcă nu le mai spusese niciodată până acum:

— Pentru că sunt fiul lui.

Capitolul patru

Ochii mei i-au pironit pe ai lui Hyden și amândoi am rămas tăcuți în SUV. Oare avea să rânjească larg și să spună că glumise? Mințea? Sau era nebun?

Expresia chipului nu i s-a schimbat nicio clipă. Am tras adânc aer în piept.

Era perfect serios.

— Îl cunosc mai bine decât oricine, a repetat el. Și-l urăsc. M-a privit fix și înapoia ochilor am întrezărit un licăr de durere. Era însă reală sau simulată?

— Este tatăl tău?

M-am străduit să nu-mi trădez emoțiile în glas. Dacă era nebun, nu voiam să-l irit.

A inspirat adânc, după aceea a expirat.

— Da.

— Nu se poate! Gândurile mi se învolburau amețitor. Este un Ender. Mai degrabă ar fi bunicul tău.

— Se deghizează.

— Are părul alb…

— Este o perucă. Nu te-ai întrebat de ce poartă întotdeauna atâtea haine, chiar și la interior?

— Ni s-a spus că ar fi bolnav. Că se simte mereu înghețat.

— Mai degrabă că are inima înghețată. Că-i bolnav? Hyden a clătinat din cap: O minciună care să-i servească drept paravan.

Era prea mult ca să pot accepta.

— Prin urmare, îmi spui că-i tatăl tău și că de fapt este un *Mijlociu*?

— Exact.

— Atunci cum se face că-i viu?

— Vaccin de pe piața neagră.

Auzisem despre Mijlociii care procedaseră așa. Nu-i vedeam frecvent, fiindcă nu erau priviți cu ochi buni pe

stradă, cu excepția membrilor claselor privilegiate ce avuseseră acces la vaccin: politicieni, generali, oameni de știință. Lor li se adăugaseră Mijlociii cu influență: holostarurile și cei enorm de bogați. Starurile erau iertate, însă ceilalți erau atât de detestați, încât, dacă erau prinși fără bodyguarzi în locuri unde n-aveau ce căuta, nu mai ieșeau de acolo decât între patru scânduri.

— Trebuie să fi fost al naibii de scump, am comentat.

— L-a costat jumătate din avere.

Era greu de crezut. Discutam despre un bărbat dur și crud. Mă îndoiam că renunțase la atâta bănet.

— Și mama ta?

— A murit.

— Sporii?

— Altceva.

S-a încruntat.

N-am dorit să insist și să-l fac să sufere. Mi-am amintit despre discuțiile contradictorii ale părinților mei în privința vaccinului. Mama dorea ca tata să-și folosească relațiile pentru a face rost de vaccin pentru ei, astfel încât să poată supraviețui și să aibă grijă de noi. El refuzase însă din principiu, deoarece nu considera că ar fi trebuit s-o ia înaintea Starterilor și Enderilor care erau mai vulnerabili și ar fi trebuit să fie vaccinați primii. I-am admirat principialitatea, dar în același timp am detestat-o.

Ochii lui Hyden au fulgerat.

— Tata este un om rău. N-o pot spune altfel.

M-am uitat afară, prin geam. Oare mă mințea? Nu părea.

— Nu știu ce să cred, am zis, însă Bătrânul mi-a amenințat fratele, pe Tyler, și pe prietenul meu Michael. A spus că-i va arunca în aer. De aceea trebuie să mă lași să plec.

Un SUV s-a oprit în spatele nostru.

— Cred că ăștia-s oamenii tatei.

Hyden și-a scos mănușile.

— Ce faci?

— Mă pregătesc.

Mâna stângă i-a coborât pe lângă scaun.

Am sperat că nu căuta o armă.

Doi bărbați au coborât prudenți din SUV și s-au apropiat de noi. Erau Enderi și părul lor alb și scurt părea și mai scurt prin contrast cu costumele negre.

— Callie Woodland? a strigat unul dintre ei. Stai liniștită. Am venit să te-ajutăm.

— Dă-i drumul! a strigat celălalt Ender spre Hyden.

— Deschide-mi portiera, l-am implorat pe tânăr. Te rog, lasă-mă să plec!

Enderii ajunseseră aproape de noi. Hyden a făcut o mișcare și am crezut că va apăsa butonul de deblocare. El însă a prins volanul și s-a desprins de trotuar.

— Nu! am țipat.

M-am întins către volan, dar el l-a smucit violent la stânga, blocându-mi în același timp accesul cu cotul. M-am întors și am văzut un Ender scoțând un pistol din buzunar. L-a îndreptat spre capul meu. Totul s-a oprit: răsuflarea mea, inima mea... Celălalt Ender a întins un braț și i-a apăsat mâna cu pistolul, coborând-o. După aceea s-au repezit către vehiculul lor.

— Vrei să te predau tipilor ălora? a întrebat Hyden.

Am tras aer adânc în piept și i-am privit cum ne urmăreau.

— Vin după noi.

Hyden a virat brusc la stânga.

— Ține-te bine, a spus el. O să m-asigur că nu ne pot urmări.

A șofat energic, cotind brusc, în viraje strânse. Era expert și în scurt timp a scăpat de ei. A coborât apoi spre intrarea unui garaj subteran.

— Unde mă duci?

— Jos, unde-i sigur.

A ridicat telefonul către poartă, pentru a plăti accesul.

Poarta s-a deschis și am coborât. Am virat, afundându-ne, etaj după etaj. Când am ajuns la nivelul cel mai de jos, Hyden a frânat într-un colț. Eram singurul vehicul de aici.

A oprit motorul.

— Te voi lăsa să cobori, dar trebuie să m-asculți. Nu poți să fugi. N-ai unde să fugi. Dă-mi șansa de a explica totul și vei vedea de ce locul cel mai sigur pentru tine este alături de mine.

Eram prinsă în adâncul unui garaj cu un Starter care afirma că era fiul Bătrânului. Grozav!

— De acord? m-a întrebat.

Am aprobat din cap. El a deblocat portierele și am coborât amândoi. Am privit în jur, căutând ieșirea. O singură ușă ducea spre scară, probabil o ușă de serviciu. Și un lift. În rest... doar rampa pe care coborâserăm pentru a ajunge până aici.

— Nu uiți ce-ai promis, da? a spus el și s-a rezemat cu spatele de mașină. Să m-asculți și să-mi oferi șansa de a-ți explica.

Am rămas la vreo doi metri de el și m-am rezemat la rândul meu de SUV. Unul dintre multele lucruri pe care le învățasem în anul cât trăisem pe stradă era că imitarea unei posturi îl relaxa pe interlocutor.

Putea fi oare adevărat ceea ce afirma el? Iar pe de altă parte, de ce ar fi susținut cineva că era înrudit cu un monstru, dacă n-ar fi fost adevărat?

Pentru a-mi câștiga încrederea.

— Bun, ești așadar dispusă ai încredere în mine? a întrebat Hyden. Într-atât încât să m-asculți?

— Nici nu mai știu pe cine să cred. Mi s-a spus să n-am încredere în nimeni.

— Dă-mi voie să ghicesc. Tata ți-a spus asta, nu? Știu. Știu că el poate să comunice cu tine, direct în mintea ta.

Părul mi s-a zbârlit pe ceafă.

— El a spus „Nu te încrede în nimeni, decât în tine. Apoi pune sub semnul întrebării și încrederea aceea”, așa-i?

A încrucișat brațele peste piept.

Nimic nu se compară cu sentimentul straniu de a auzi pe cineva repetând cuvinte care-ți fuseseră rostite drept în minte. Era mai rău decât dacă m-ar fi văzut în pielea goală.

— De unde știi?

— Este exact ce obișnuia să-mi spună mie. Mi-a zăpăcit mintea toată viața. Este foarte priceput în detonarea creierelor.

— Ba chiar din mai multe puncte de vedere, am adăugat.

Așadar Hyden era *într-adevăr* fiul Bătrânului.

— Trebuie să te protejăm de el, iar ăsta-i locul cel mai sigur pentru tine.

A bătut cu palma în caroseria SUV-ului.

Am privit vehiculul. Era scund și masiv, ca un tanc turtit, vopsit în gri-metalizat mat. Am bănuit că era blindat împotriva gloanțelor. Poate chiar împotriva bombelor.

— Este mașina ta? am întrebat.

— Protecția mea. Iar acum și a ta.

Eram pe punctul de a protesta, când s-a auzit zumzetul unui motor. O mașină cobora pe rampă. M-am apropiat de Hyden și mâinile ni s-au atins accidental.

El a tras aer brusc în piept, ca și cum l-aș fi ars.

— Scuze, te-am… *lovit…?* am întrebat.

Și-a lipit brațul de corp, de parcă ar fi fost rănit.

— Nu, e-n regulă.

Din durerea vizibilă în ochii lui, era clar că lucrurile nu stăteau deloc așa. Până și tremurul din voce l-a trădat – mințea. N-am avut însă timp să-l descos, fiindcă un vehicul a apărut la nivelul nostru, atrăgându-ne atenția. Era o camionetă ponosită și uzată. Când a trecut pe lângă noi, am văzut înapoia volanului un Ender în uniformă verde, murdară. Posibil cineva de la întreținere. Ne-a privit surprins și a parcat în capătul opus al nivelului.

Hyden l-a așteptat până a coborât din camionetă și s-a îndreptat către ușa de serviciu, apoi a descuiat o portieră a SUV-ului.

— Vezi? mi-a arătat grosimea ei. Acționează ca un blocaj.

A ciocănit-o după aceea cu pumnul.

— E căptușită cu oțel-titan.

— Trebuie să fi costat o avere, am comentat.

— Cât prețuiește viața ta? m-a privit el în ochi.

— Nu știu.

— Pentru unii ești de nepreţuit. A bătut cu palma în caroserie. Când ești înăuntru, tata nu-ți poate accesa cipul.

Simpla auzire a cuvintelor acelora m-a înfiorat. Eram aici și stăteam de vorbă cu *fiul Bătrânului.* N-aș fi putut prezice niciodată așa ceva.

— Ce vrea de la mine? am întrebat.

— Ești unică. Ești singurul Metalic al cărui cip a fost astfel modificat încât să poată ucide când corpul îi este ocupat de altcineva. Iar tu îți păstrezi și conștiința de sine. Sunt sigur că vrea să-ți studieze cipul.

— O să fiu foarte încântată să i-l dau. Nu-mi doresc nimic mai mult decât să-mi dispară din cap.

Hyden m-a privit cu ochi serioși.

— Dac-ar fi așa simplu...

Am simțit un nod în stomac.

— Sunt multe de explicat, a continuat el, și totul s-ar putea să ți se pară straniu.

— Și ce nu-i straniu? Voci în mintea mea... un cip care ar putea exploda... și acum îmi spui că unicul mod în care pot fi în siguranță este să stau pentru restul vieții într-un tanc căptușit cu oțel-titan.

— Sau să fii la foarte mare înălțime. Sau îndeajuns de adânc în subteran, ca aici. Atunci tehnologia de scanare a tatei nu-ți poate accesa semnalul.

— M-a accesat însă când am fost în cabana chiriașei mele.

— Știu. L-am urmărit în cipspațiul conversațional.

— Poftim?

— Uite cum stă treaba: uneori îi caut semnalul care încearcă să acceseze Metalici – eu îi spun „cipspațiu”. Și acționez pentru a-l bloca.

— De unde știi cum să faci asta?

— Înainte de apariția mea pe lume, tata – numele lui este Brockman – lucra la realizarea unui cip pentru transferuri minte-corp. Mulți alți cercetători încercau același lucru. Mama îmi povestea că în copilărie intram în laboratorul lui

și mă uitam fix la tabla albă. Ea zicea că ascultam, că absorbeam. Nu-mi amintesc. Tata n-o credea. După aceea – tot ea povestea asta – într-o zi de vară, pe când nu începusem încă să vorbesc, am luat un pix și am rezolvat o ecuație cu care se căznea de multe zile.

— Vorbești serios?

— Poate că ea exagera.

A zâmbit. Era prima dată când îl văzusem zâmbind.

— De atunci, a urmat Hyden, el m-a observat, tratându-mă ca pe alt proiect de cercetare. În cele din urmă am înțeles cum să fac totul să funcționeze. Am construit cipul împreună, dar ne-am contrazis în privința utilizărilor lui. Eu îl vedeam folosit în medicină, însă tata a optat să câștige cât mai mult de pe urma lui.

— Atunci de ce nu l-a vândut pur și simplu, în loc să înființeze Destinațiile Splendide?

— Avea nevoie de Destinații, ca să facă rost de capital pentru a-l perfecționa. În plus, Destinațiile au făcut reclamă tehnologiei către cumpărătorii de nivel superior.

— Adică?

— Guvernele străine, teroriștii…

— Păi, asta ar însemna să-și vândă propria țară!

— Exact felul ăsta de om este. Îi pasă numai de propria lui persoană. De aceea trebuie să fii într-un loc sigur.

Ceva din felul cum rostise cuvintele acelea m-a pus pe gânduri.

— Vrei să spui că nu pot reveni la casa mea?

— N-ai de ales.

— Și ce se va-ntâmpla atunci cu fratele meu? Și cu Michael?

— În primul rând, amândoi vor fi mai în siguranță dacă nu sunt cu tine. Tu ești trofeul mult râvnit, pe care tata trebuie să pună mâna.

Am încleștat fălcile.

— N-o să-i părăsesc.

— Vor fi în siguranță în cabana voastră de la munte.

Hyden a scotocit în buzunar și a scos un pachețel cu

lame de mentă autodizolvante. A luat una, apoi a părut stânjenit.

— Scuză-mă, vrei și tu?

Am luat una și mi s-a topit iute pe limbă.

— Totuși el m-a accesat acolo, în cabană.

Hyden a mijit ochii.

— Știa numărul de ID al cipului tău, ceea ce-ți ușurează accesarea. Este un număr unic. A pierdut însă celelalte numere de cipuri, când Destinațiile au fost închise.

— Atunci cum a manipulat-o pe Reece?

— A găsit-o printr-o scanare.

— O scanare aleatorie, pur și simplu? m-am încruntat.

— A căutat Metalici. Și eu pot face asta, dar durează.

— Există astfel de detectoare, precum cele pentru metale?

Mi-am amintit că văzusem așa ceva într-un film vechi.

— Da, însă sunt mult mai sofisticate. Acum, când crezi ce-ți spun, că Bătrânul este cu-adevărat tatăl meu, și când înțelegi mai multe despre ce se-ntâmplă, ești pregătită s-asculți mai departe?

Am așteptat să văd ce ar fi putut urma.

— Spune-mi.

— Am aranjat deja ca Michael și Tyler să fie duși la cabana din munți.

— Poftim?!

— Și Eugenia. Și-a privit ceasul. De acum trebuie să fi ajuns.

Eram gata să-l întreb mai multe, dar m-am simțit brusc foarte obosită și somnoroasă. M-am rezemat de SUV.

— Ești bine? m-a întrebat.

Am încuviințat din cap.

— N-am nimic. Cred că pur și simplu m-a ajuns oboseala.

Mi-a deschis portiera și am intrat. M-am lăsat pe spate în scaun și am simțit ca și cum aș fi putut dormi… o sută… de ani…

Capitolul cinci

Visam: eram în casa noastră, înainte să se fi născut Tyler. Tata și cu mine stăteam ghemuiți pe canapea, cu o pătură pe picioare. Simțeam mirosul de floricele cu unt pe care le prepara mama în bucătărie. Comandasem un film de epocă pe display-ul gonflabil: un western vechi.

Tata râdea în hohote de felul cum manevrau armele pistolarii.

— Este complet greșit, a comentat el.

Pe neașteptate, un pistol i-a apărut în mână. Mi-a pus palmele în jurul lui și l-a îndreptat către display.

— Așa se ține, ai înțeles? mi-a spus.

Mi-am petrecut degetele micuțe în jurul armei mari și grele. Când am apăsat pe trăgaci, actorul din display a căzut pe spate, împușcat.

— L-am omorât, tati! am țipat. L-am omorât!

Tata a izbucnit în râs.

***

M-am trezit cu gura uscată în SUV, legănată de mișcările vehiculului în timp ce Hyden gonea pe autostradă. Luminile orașului scânteiau dedesubtul nostru, în depărtare.

— Hei, ai dormit bine? a întrebat Hyden, desprinzându-și ochii de la șosea pentru o secundă.

— Mi-a fost tare somn, am murmurat întinzând brațele.

— Probabil că te-a obosit toată agitația.

A ieșit de pe autostradă. Nu recunoșteam locurile. Era o zonă industrială. Deșerturi de asfalt înconjurau antrepozite tăcute. Am intrat pe drumul de acces către unul dintre ele.

— Unde suntem? am întrebat, încă amețită.

— La laboratorul meu.

Mă simțeam realmente istovită. Despre ce discutaserăm înainte să ațipesc?

Hyden a virat înapoia unei clădiri paralelipipedice, fără ferestre, după care s-a apropiat de o ușă metalică. Un fascicul laser roșu i-a scanat plăcuța de înmatriculare. Ușa a glisat apoi pe verticală, dezvăluind un garaj perfect ordonat. Înăuntru nu se găseau însă biciclete sau jucării vechi, ci doar instrumente ciudate și câteva containere din metal. A intrat, iar ușa a coborât în spatele nostru.

A oprit motorul și eu am pus mâna pe clanța portierei.

— Stai, a zis Hyden. Nu te clinti.

— De ce?

— Lasă-mă pe mine să verific mai întâi.

— Dar ăsta-i laboratorul tău, nu? Casa ta.

— Casa mea de siguranță.

A coborât din SUV și a cercetat toate colțurile garajului, ținând în mână un dispozitiv pe care l-a trecut peste pereți și prin spatele tuturor containerelor. Am bănuit că făcea asta pentru a descoperi eventuale aparate electronice de înregistrare. Un senzor termosensibil de pe perete îi arăta corpul sub forma unei pete roșii, mișcătoare. Nu se zăreau alte pete, totuși Hyden a verificat peste tot, privind în sus și în jos. Era imposibil să fie mai riguros.

S-a dus apoi la un panou de comunicații de modă veche de pe perete și a apăsat un buton. După ce a rostit ceva în microfon, a revenit la mine.

— Bun, mi-a spus. Acum poți să ieși.

M-a privit când am coborât și m-a condus la o ușă groasă din metal, unde a tastat niște numere pe o plăcuță murală. Ușa unui lift a lunecat în lateral cu un scrâșnet surd, aidoma unei lespezi din piatră care dezvăluia intrarea într-o ascunzătoare din basme.

Liftul a coborât și aerul a devenit mai rece, trezindu-mă din amețeala de după moțăială. Nu suferеam de claustrofobie, însă ideea de a mă afunda atât de mult în subteran părea anormală.

Probabil că Hyden îmi descifrase expresia feței, pentru că mi-a surâs scurt și liniștitor.

Ușa cabinei s-a deschis pe un coridor. De acolo, Hyden a

deschis o ușă de metal, care ducea într-un laborator tehnologic mare, scufundat în întuneric. Spoturi mici iluminau diverse locuri, conferind spațiului efectul unui muzeu cu exponate. Display-uri gonflabile se zăreau la tot pasul, alături de componente stranii, dintre care unele atârnau din plafon: bucățele de metal contorsionate, subțiri, și panglici lucioase de poly-tuburi prin care se deplasau pete colorate. Când le-am examinat mai îndeaproape, am văzut că petele erau forme geometrice minuscule cu părți mișcătoare. Era raiul oricărui *geek.*

În capătul opus al încăperii, un bărbat cu păr lung, alb și zbârlit, era gârbovit peste un birou, cu spatele la noi. S-ar fi putut...? Era posibil să fie el?

— Am adus pe cineva, i s-a adresat Hyden.

Enderul s-a întors și l-am recunoscut în ciuda semiîntunericului.

— Redmond! am strigat.

M-am repezit și l-am îmbrățișat. Imediat după aceea, m-am simțit stânjenită. Nu-mi era nici măcar rudă și în mod cert nu mă privea cu aceeași afecțiune pe care o aveam eu pentru el. Îmbrățișarea lui mi-a amintit dureros de tata. M-am desprins.

— Bun venit, Callie, a rostit Redmond cu accentul lui britanic distinct. Prefer genul acesta de salut celui de data trecută, când mi-ai lipit o armă de tâmplă.

Mi s-au învăpăiat obrajii.

— Fără ranchiună, a adăugat el.

— Crezusem că te capturase Bătrânul, am spus.

Redmond s-a uitat la Hyden.

— Hyden a venit la mine, mi-a explicat ce făcea și am semnat pentru el. Salariul este destul de bun și nu pot spune că mă deranjează să lucrez pentru un geniu.

Hyden a ridicat din umeri într-o încercare doar pe jumătate reușită de modestie.

— Dar dacă nu te-a capturat Bătrânul, cine ți-a incendiat laboratorul? l-am întrebat pe Redmond.

— Chiar eu. N-am vrut să lăsăm nimic în urmă.

M-am gândit la seiful în care lăsase totuși ceva pentru mine: hard diskul care detalia felul cum îmi adaptase cipul. Nu știam dacă-i povestise vreodată lui Hyden despre el, dar nu exista niciun motiv pentru care să pomenesc de subiectul acela. Era mai degrabă o copie de rezervă pentru eventualitatea în care Redmond pățea ceva. Iar el arăta perfect.

— Prin urmare, ați lucrat împreună. Ce poți face acum? l-am întrebat. Poți scoate cipul?

Deși mi-o spusese deja Hyden, trebuia să întreb.

Redmond a clătinat din cap.

— Nu. În privința asta n-am înregistrat cine știe ce progrese.

Știam că avea să spună asta. Totuși, posibilitatea de a putea extrage cipul din mine, din Michael și din Tyler…

Brusc mi-am amintit că Hyden spusese ceva despre cip și despre fratele meu înainte să adorm. M-am întors către el.

— Ce spuneai? Că merg toți la cabană? Tyler, Michael, Eugenia?

— Bodyguardul meu Ernie a avut grijă ca ei să ajungă acolo în siguranță, a răspuns Hyden.

— Sunt mai în siguranță la altitudinea aceea, a completat Redmond. Brockman nu poate să acceseze acolo un cip pe care nu-l poate identifica.

Mulțumirea lui Redmond față de planul acela m-a liniștit cumva.

— Așa cum se zice că se-ntâmpla cu telefoanele mobile pe timpuri? am întrebat.

— Da, este destul de similar, a aprobat Redmond.

— N-am avut timp să discut asta cu tine, a zis Hyden. Când am văzut că tata poate detona cipurile, a trebuit să acționez repede pentru a-ți proteja familia.

Fratele meu… Atât de departe în munți…

— Nici măcar n-am apucat să-mi iau rămas-bun.

— Știu. Îmi pare realmente rău, dar ți-am aranjat ceva. Hyden m-a adus înaintea unui display gonflabil. Nu vom mai putea risca asta, pentru că-i preferabil să existe cât

mai puține semnale de legături. Știam însă că vei dori s-o vezi cu propriii ochi. Așa c-o vom face o singură dată.

Mi-a tras un scaun în fața display-ului și m-am așezat. A atins apoi o pictogramă și a apărut chipul fratelui meu.

— Tyler!

M-am apropiat mult de display.

— Maimuțico! a surâs el larg.

Am recunoscut înapoia lui covorașele împletite din livingul cabanei.

— Arăți foarte bine. Totul e-n regulă?

— În seara asta am mâncat înghețată ca desert.

— Este cam târziu. Ar trebui să fii în pat.

Michael i s-a alăturat pe ecran.

— I-am dat voie să nu se culce, ca să te poată vedea.

— Deci totul e-n regulă acolo? Și Eugenia?

— Acum suntem toți bine, a zis Michael.

— Cum adică „acum”?

— Păi… a fost destul de ciudat. Eram acasă, pentru ca peste o clipă să ne trezim în cabană. Niciunul dintre noi nu-și reamintește drumul până aici. Dup-aia a apărut un tip, Ernie…

— Pe care l-ai placat, a intervenit Tyler.

— Păi, tu ce-ai face când ar apărea un necunoscut…

— Un Mijlociu! a țopăit Tyler încântat.

— Nu-l întrerupe, l-am dojenit cu blândețe.

— El ne-a explicat de ce suntem mai în siguranță aici, a continuat Michael, dar nu și felul cum ne adusese.

— Am fost răpiți, a precizat Tyler în felul acela pe jumătate glumă, pe jumătate adevăr de care numai copiii sunt în stare.

L-am fulgerat cu privirea pe Hyden care stătea lângă mine. El a strâns din umeri, parcă replicând că acela fusese singurul mod în care o putuse face. După aceea și-a arătat ceasul, amintindu-mi să închei discuția.

— Trebuie să plec, am zis. Să-l asculți pe Michael, da?

— Da, Callie. Să vii însă și tu, repede.

Michael m-a privit cu seriozitate.

— Să fii bună.

— Să fii atent! i-am spus.

Imaginea lor s-a destrămat în pixeli și ecranul s-a întunecat.

— Îmi pare rău că nu s-a putut mai mult, a indicat Hyden din cap spre display, dar nu putem risca să fim interceptați.

M-am ridicat în picioare și m-am întors către el. S-a retras un pas.

— Așadar mi-ai drogat familia? am rostit.

— Probabil că Ernie le-a dat un sedativ ușor, ca să nu intre în panică. Nu uita că trebuia să-i scoată cât mai repede din casă.

Am simțit cum îmi ia foc fața.

— La fel ai procedat și cu mine. Lama aia de mentă... Eu n-adorm niciodată în mașină.

— Azi a fost o zi grea, a spus el. Trebuia să vă ducem pe toți în locuri cât mai protejate. Și am izbutit. Tyler este în siguranță acolo. La fel și tu, aici.

— Să nu-mi mai faci asta niciodată! Mi-am încleștat pumnii pe lângă corp. Nici mie și nici familiei mele! Data viitoare, încearcă mai întâi să stai de vorbă cu mine.

— Bine, a încuviințat el. Îmi pare rău.

Umerii i s-au gârbovit. Dacă de fapt nu-i părea defel rău, era un actor destul de bun. M-am răsucit și am privit ecranul stins. Doream să revin la senzația de mulțumire pe care o încercasem când îl revăzusem pe Tyler surâzător. Anterior detestasem cipurile dintr-un milion de motive, totuși acum era și mai rău. Acum ele erau cauza despărțirii noastre.

— De ce nu mă poți duce acolo? am întrebat.

— Ei sunt mai în siguranță fără tine, a răspuns Hyden. Pe tine te dorește tata.

— De câte ori va trebui să-mi mai iau rămas-bun?

Am privit display-ul gonflabil și am dorit să reînvie.

Hyden a păstrat tăcerea câteva clipe, apoi a rostit:

— E târziu. Cred că ești obosită.

Mi-am frecat ochii.

— Unde-o să dorm?

Mi-a arătat camerele pentru locuit, care erau surprinzător de modeste. Ca și celelalte, a mea semăna cu una dintr-un cămin. Micuță și cu dotări strict esențiale. O masă mică și cameră de baie.

— Nimic spectaculos, a zis Hyden. Am băgat toți banii în tehnologie. Și-ncerc să fiu permanent în mișcare, din motive de securitate.

— Asta trebuie să fie destul de greu.

— Știi și tu cum este să fugi dintr-un loc în altul.

Imagini din anul trecut mi-au fulgerat prin minte: sacii de dormit pe podele, birourile răsturnate, fuga de șerifii federali.

— Câți Metalici crezi că există? l-am întrebat.

— Bănuiesc că tata avea aproape cincizeci. Prin urmare, pe undeva trebuie să existe toți ăștia.

— Ai auzit vreodată de o Starteră pe nume Emma?

A clătinat din cap.

— Nu cred. Nu. Este o persoană pe care o cauți, sau pe care o ocolești?

— Este nepoata Helenei și i-am promis c-o s-o găsesc.

— Am priceput, a zis el cu mâinile înfundate în buzunare. Trebuie să-nțelegi însă că nu toți doresc să fie găsiți.

***

În noaptea aceea am visat că stăteam pe un câmp cu iarbă înaltă până la brâu, singură, pe înserat. În fața mea se afla un copac. Un copac roșu.

Bătrânul a apărut dinapoia copacului. Pixelii de pe masca lui dansau și se urmăreau, strălucind albastru și zumzăind slab.

— Unde-ai fost, Callie? a întrebat el cu glasul electronic răgușit. Ți-am dus dorul.

— Crezusem c-ai plecat, am răspuns.

— Sunt aici, Callie. Știi asta foarte bine. N-o să plec niciodată.

S-a apropiat de mine. Eu m-am retras. Hyden s-a ridicat din iarba înaltă de sub copac. Crezusem că mă va ajuta, dar el s-a alăturat tatălui său și a pornit către mine.

— Noi nu vom pleca niciodată, a zis Hyden.

Pe măsură ce s-au apropiat, n-am mai putut vedea decât pixelii albaștri.

Capitolul șase

Când m-am trezit, am avut nevoie de câteva clipe pentru a-mi reaminti unde mă aflam. Mă durea capul. Poate că de vină era sedativul pe care mi-l dăduse Hyden. Sau poate că vina o purta cipul meu. În ultima vreme învinuiam cipul pentru tot felul de neplăceri. Orice îți afectează în asemenea măsură mintea are în mod inevitabil și efecte secundare.

Am intrat în camera de baie micuță și mi-am făcut repede duș, pentru că doream să merg și să discut cu Redmond. Singură.

Dar când am intrat în laboratorul principal, Enderul nu era acolo. Hyden stătea cu mânecile suflecate în fața unui display gonflabil și scria un cod. M-a zărit înainte să mă fi putut retrage și mi-a făcut semn să mă apropii. Era înconjurat de un haos uimitor de plasme ciudate – elemente ce semănau cu mănunchiuri de fire minuscule ale căror capete pluteau în aer. Lichide se deplasau prin tuburi invizibile.

— Ce faci? l-am întrebat.

— Lucrez la o ecranare pentru tine, mi-a răspuns.

— Ca să nu-mi poată fi urmărit cipul?

— Nu te bucura prematur. S-ar putea să dureze o vreme.

S-a ridicat de lângă display.

— Redmond mi-a implantat una temporară. Mi-am pipăit ceafa. E tot aici, atât doar că nu funcționează.

M-am gândit la visul pe care-l avusesem. Cum mă puteam încrede în fiul Bătrânului? Mama avea o expresie favorită: „Așchia nu sare departe de trunchi”. În mod clar, Hyden moștenise geniul tehnic al tatălui său, dar și ce altceva?

El mi-a aruncat o privire întrebătoare.

— Îți provoc neliniște?

Am ridicat din umeri. Chiar atât de ușor mi se puteau citi

gândurile?

— Știu, a urmat el. Te-ai trezit întrebându-te „ce caut aici, cu fiul Bătrânului?” Și-a mișcat degetele mâinilor, simulând apropierea unei arătări sinistre. Doar pentru că tata este un monstru nu-nseamnă că și eu sunt la fel. Mai precis, din cauza lui, eu știu cu exactitate ce nu vreau să fiu.

— Nu cumva băieții sfârșesc prin a semăna foarte mult cu tații lor?

— Cred că va trebui să mă urmărești ca să te-asiguri că nu mă alătur părții întunecate. Și-a trecut mâna prin păr și a revenit cu ochii la display-ul gonflabil. Lucrez non-stop pentru a-ncerca să-l opresc.

Se simțea probabil responsabil. Avea și motive. La urma urmelor, el inventase tehnologia cipului.

— Iar acum suntem în criză de timp, a urmat Hyden. Prin explozia aceea, tata a ridicat ștacheta la alt nivel.

Am pironit cu privirea unul dintre tuburile de lângă el, prin care curgea un curcubeu de culori.

— Distrugerea unui Metalic n-a însemnat o irosire pentru el? am întrebat. Nu mai poate produce alții.

— A meritat s-o facă, pentru a ajunge la tine. Ceea ce aproape c-a reușit.

M-am întors în același timp cu el și i-am atins din întâmplare cu mâna brațul dezgolit. Hyden a tresărit, a tras brațul îndărăt și a strâns puternic din pleoape, parcă pentru a-și stăpâni durerea.

— Te-am lovit?

Mi-am amintit cum reacționase în garaj.

El a inspirat adânc, cu un șuierat.

— N-am nimic.

Era totuși evident că se întâmplase ceva. A deschis ochii. Obrajii i s-au învăpăiat de stânjeneală.

— Nu-ți face griji, a continuat ferindu-și privirea.

— N-am vrut să-ți cauzez niciun rău. Dar ce s-a-ntâmplat? Ce-ai pățit?

M-a privit, ca și cum ar fi dorit să-mi explice, însă nu-și

putea găsi cuvintele.
— Scuză-mă, a rostit după aceea, dar trebuie să plec.

***

Laboratorul steril era pustiu. Am ieșit pe hol, întrebându-mă unde altundeva putea fi un savant. Apoi am simțit iz de cafea. Am urmărit aroma și am ajuns în bucătărie.
Era utilitaristă, aproape complet automatizată, nu prea complexă, dar largă. Redmond stătea cu spatele la mine și prepara cafea.
— Bună, Callie, a rostit fără să se întoarcă.
— De unde ai știut că sunt eu?
— Pașii tăi sunt mult mai ușori decât ai lui Hyden sau Ernie. Și știam c-o să vii în căutarea mea. S-a răsucit și mi-a surâs. Vrei? a arătat el recipientul cu cafea.
— Da.
Am privit masa și am văzut o mulțime de mărci de cereale în borcane de sticlă.
— Crezusem că voi, englezii, beți numai ceai.
Am luat o ceașcă și am adăugat lapte.
El și-a ridicat un deget și l-a pus pe buze.
— Șșșt! Să nu-i spui reginei. În ochi i-a apărut un licăr șăgalnic. Am auzit că locuiești în casa Helenei. E-adevărat?
— Mi-a lăsat-o prin testament. Jumătate. Cealaltă jumătate este pentru nepoata ei. După ce-o voi găsi.
— O cunosc pe Emma. Am întâlnit-o de câteva ori. Și pe mama ei.
A plecat ochii.
— Îmi pare rău.
Am sorbit din cafea.
Mama Emmei – fiica Helenei – ar fi fost o Mijlocie, bineînțeles. De câte ori cineva vorbea despre Mijlocii, oamenii se întristau. Eu n-o cunoscusem. Indiferent dacă Redmond o știuse bine sau nu, când conversațiile ajungeau la moartea unui Mijlociu, declanșau amintirile tuturor Mijlociilor pe care-i pierduseși. Amândoi aveam să ne

întristăm și eu n-aveam de gând să-l las să pornească pe calea respectivă.

— Cum este Emma? l-am întrebat.

— Toate femeile din neamul ei sunt încăpățânate și inflexibile. Probabil că-i în gena lor. Mai ales Emma. Credea că știa cum să îndrepte lumea. Starteră tipică, cum le spuneți voi.

— Dac-o întâlnești, te rog să-i spui despre ce s-a-ntâmplat cu bunica ei, da? Și despre moștenirea pe care a căpătat-o.

— Da, o să-i spun, dacă o voi întâlni, a zis și a coborât privirea asupra cafelei. Cum este să trăiești în casa Helenei?

— Frumos. Simt de parcă ea încă ar fi acolo.

— A fost o femeie dată naibii. Dorea să-i salveze pe Starteri. Ce bine ar fi fost dacă ar fi știut că bărbatul pe care-l ura cel mai mult avea un fiu, un Starter, care-i împărtășea țelul.

M-am gândit la Hyden. Mi se părea un tip foarte complicat.

— Ce are la braț? l-am întrebat. Știi ceva?

— La braț? Vrei să zici la tot corpul, nu?

M-am simțit și mai nedumerită.

— Ar trebui să-l las pe el să-ți explice, a zis Redmond.

— A suferit vreun accident?

— Ferește-te să-l atingi și totul va fi bine. O dată l-am lovit fără să vreau peste mână și a trecut o săptămână până să se mai relaxeze în prezența mea.

— Are încredere în tine?

— În aceeași măsură în care are încredere în oricare altul.

Asta mi-a reamintit de avertismentul Bătrânului.

— Îl cunoști pe tatăl lui? am întrebat.

— Am auzit despre el. Și despre ce vrea să facă. Dacă va putea stăpâni întreaga tehnologie, n-o să aibă absolut niciun fel de remușcări s-o vândă cui îi oferă mai mult – unui regim terorist sau chiar mai rău. De aceea am

acceptat să trăiesc ca un șoarece în vizuină.

— Dar n-am putea s-o stăpânim noi? Să-i găsim pe ceilalți Metalici și să descoperim o metodă de a extrage sau anula până la urmă cipurile?

— Ce-i bun făcut nu mai poate fi desfăcut. Trebuie să găsim contramăsuri.

— Nu putem preda tehnologia guvernanților și să-i lăsăm pe ei să caute soluții?

— Hyden n-are încredere în guvernanți. Și nici eu nu sunt foarte sigur în privința lor. Este absolut scandalos să-i închizi pe Starterii homeless în Instituții.

I-am înțeles punctul de vedere.

— Cipul meu nu poate fi accesat decât de cineva care deține tehnologia. Însă, pe de altă parte, doar Hyden și tatăl lui o dețin, nu-i așa?

— Din câte știu eu, da.

M-am gândit la glasul care semănase cu al tatei. De unde ar fi putut el face rost de tehnologie ca să-mi intre în minte? Un motiv suplimentar ca să nu fi fost tata.

***

L-am găsit pe Hyden mai târziu, studiind un minidisplay, în laboratorul tehnic, și l-am întrebat dacă puteam sta de vorbă. Lucra cu niște ecuații pe care nu le-am putut descifra. Redmond era în colțul opus al încăperii.

Hyden s-a ridicat și m-a condus într-o săliță de conferințe. Ne-am așezat pe scaune la o masă. Mijlocul tăbliei era decorat de o plantă cu frunze mari, spre care era orientat un spot de stimulare a creșterii.

— Este un spațiu perfect pentru gândire creativă, a spus el. Și pentru conversații private.

A tras un sertar al mesei și a scos două Supertrufe.

— Arăți ca și cum ți-ar putea fi de folos una.

Mi-a aruncat-o, având grijă să nu ne atingem.

— Despre ce vrei să discutăm? a întrebat în timp ce desfăcea ambalajul Supertrufei sale.

— Nu te teme, nu despre tine. Mi-am răsucit Supertrufa între degete. Tatăl tău s-a dat drept tatăl meu.

— Serios? Când?

— În ziua când au fost demolate Destinațiile Splendide. Avea exact glasul lui. În plus, cunoștea parola noastră personală.

— Îl cred în stare de orice. Nu-i greu de creat o voce. E suficient să găsești o mostră în *Pagini,* de la care să extrapolezi. Sunt convins că tatăl tău avea un fragment vocal pe *Pagina* lui, nu? Toți au.

Mi-au fulgerat prin minte imagini ale tatei, vorbind în fața obiectivului. Doar Enderii cei mai bătrâni nu credeau în înregistrarea unei părți a vieții lor pentru acces general.

— Bineînțeles, am încuviințat.

— Și-a folosit așadar glasul ca s-ajungă la tine, a rostit Hyden căzut pe gânduri. Cu ce se ocupa tatăl tău?

— Era inventator. A făcut parte din echipa care a inventat branterna.

Mi-am scos Supertrufa din ambalaj.

Hyden s-a aplecat înainte în scaun.

— Branterna? Asta-i o chestie uriașă. La ce-a mai lucrat?

— Nu știu. Nu vorbea mult despre ce făcea. Dacă-l întrebam, începea să glumească și zicea că-i prea plictisitor ca să fie interesant. După care vorbea despre holouri sau filme vechi. Astea-i plăceau. Am inspirat adânc și am continuat: El nu-și cunoscuse părinții, iar mama și i-a pierdut pe ai ei într-un accident auto. Când m-a născut pe mine, trecuse de treizeci de ani. Au omorât-o însă sporii.

— Îmi pare rău.

Am ridicat din umeri.

— N-ai cum să știi ce va fi.

O imagine a mamei mi-a apărut în minte și, pe neașteptate, m-am simțit epuizată și gata să izbucnesc în plâns. Ciocolata mi s-a părut amară.

— Am văzut cum i-au căzut sporii pe braț, am urmat încetișor. În ziua aceea, lumea mea a stat în loc.

— Știu, a încuviințat el.

Pentru o clipă, ne-am privit fix în ochi. Știam că dorea să mă liniștească. Acesta era genul de moment în care orice persoană normală ți-ar atinge umărul sau te-ar îmbrățișa. Nu și Hyden. Am simțit un nod uriaș în gât și am încercat să schimb subiectul.

— Tu-i urăști pe Enderi? am întrebat. Cu excepția lui Redmond, bineînțeles.

— Nu-i urăsc pe toți, ci doar pe cei care fac regulile, care-au promulgat legile ce spun că Starterii nu pot munci și trebuie să fie internați în Instituții. Ei nu-nțeleg că nu le oferă nicio cale de scăpare? A clătinat din cap. Probabil că și tu-i urăști. Uite ce ți-au făcut! Ți-au omorât părinții și te-au aruncat pe stradă.

— Nu-i urăsc pe toți.

Am mototolit ambalajul, transformându-l într-un ghemotoc.

— Unii dintre ei... Știu că și ei s-au speriat. Au văzut că-mbătrâneau și n-aveau niciun fel de venituri din care să trăiască. Le trebuiau slujbele acelea.

El și-a terminat Supertrufa și și-a frecat palmele, curățindu-se de firimituri.

— Tu ce-ți dorești, Callie Woodland?

— Îmi vreau familia înapoi.

— Îmi pare rău, nu se poate. Va trebui să faci o familie nouă din ce ți-a rămas. Toți vom proceda la fel. Tu ești norocoasă că ai un frate.

Tyler... El era singurul care mă putea opri din gândurile obsedante despre vocea din minte.

— Vreau ca el să se bucure de pace reală, am rostit. De o locuință sigură, unde să nu-și facă griji că va fi răpit de tatăl tău sau de altcineva. Vreau să nu mai am cipul în cap. Ăsta ar fi un început.

— Nu știu dacă vom putea face vreodată asta. Și-a plecat privirea. Poate că te vei mulțumi să te simți în siguranță, o zi după alta?

— Nu. N-o să fiu mulțumită până nu voi ști că eu și fratele meu nu mai suntem Metalici.

Ochii lui Hyden mi-au spus că nu credea că așa ceva ar fi posibil.

— Nu crezi că ne vom putea bucura de asta?

— N-am zis nimic.

— Nu știi cum este să simți în cap obiectul ăsta străin, prin intermediul căruia un ticălos ca tatăl tău ne poate invada mintea. Este ceva cu care eu trăiesc minut de minut, zi de zi. Uneori îmi doresc în asemenea măsură să-l scot, încât cred c-o voi face eu însămi.

— Sper că nu vorbești serios, a zis el.

— Vreau să-ncerce cineva să mi-l scoată.

Hyden a clătinat din cap.

— Noi n-am reușit niciodată să extragem un cip. Este adevărat, Redmond n-a încercat pe oameni, ci doar pe animale de laborator, dar au murit toate.

— Nu-mi spune asta!

Am luat ambalajul și l-am aruncat într-un coș pentru hârtii.

— Am nevoie să cred că într-o bună zi cipurile nu vor mai exista în Tyler și în mine. Atunci vom fi eliberați și de Bătrân. Sunt sigură că nu sunt singurul Metalic care gândește așa.

Am privit planta verde de pe masă și mi-am dat seama că vederea mi se încețoșa din nou.

— Callie? a rostit Hyden.

Vocea îi părea foarte îndepărtată.

De data aceasta amintirile Helenei erau din Destinațiile Splendide. Imagini de fete donoare, în jurul cărora fulgerau cuvinte: „schioare”, „balerină”, „practicantă de snowboarding”. Vocea era a lui Tinnenbaum, maestrul vânzărilor, care o convingea de talentele fetelor. Un talaz de senzații se revărsa dinspre Helena.

Chipurile astea fericite... Habar n-au în ce se bagă... Salvează-le!

— Callie?

Amintirea s-a destrămat, însă tenacitatea Helenei a dăinuit. Am știut ce trebuia să facem.

— Ar trebui să-i găsim pe ceilalți Metalici, am rostit.

Hyden s-a holbat la mine de parcă aș fi vorbit într-o limbă necunoscută. Eu m-am uitat din nou la planta de pe masă. Totul era acum limpede precum cristalul.

— Trebuie să-i găsim pe ceilalți Metalici, pe donorii creați de tatăl tău, am spus. Și să-i ținem în siguranță.

— Unde? a zis, privind în jurul încăperii. Aici?

— Unde altundeva? Este un loc mare și se află-n subteran. Aceștia vor fi Metalici la care tatăl tău nu va putea ajunge, nu-i va putea detona sau folosi în alte moduri. Asta pare acțiunea cea mai logică până când tu și Redmond veți putea inventa o modalitate prin care să-l blocați complet pe tatăl tău.

Hyden și-a încrucișat degetele la ceafă și a fixat tavanul cu ochii.

— Cred că dispunem de spațiul necesar. Am putea face rost de mai mult mobilier...

— Ai zis că-i poți găsi prin scanare. Arată-mi cum anume.

Am intrat amândoi în laborator. Redmond nu se ridicase de la bancul lui de lucru. Hyden s-a dus direct la display-ul său gonflabil și a început să selecteze pictogramele.

Peste imaginea Los Angelesului a apărut suprapus un caroiaj.

Hyden a mijit ochii și a schimbat focalizarea, examinând diverse secțiuni. În cele din urmă s-a oprit și a încremenit caroiajul. Pe el pulsa un singur punct roșu.

— Ce-i asta? am întrebat.

— Poate fi un Metalic.

— Nu-i foarte departe, am spus. Am putea merge pentru a-l găsi.

— Stai așa, cum să acționăm fără niciun plan? Cum pot avea încredere în acest Metalic aleatoriu? Și să-i aduc pe toți aici, unde sunt toate cercetările mele?

— Toți Metalicii sunt ca mine, da? Ei nu știu ce să facă cu cercetările tale și nici nu le pasă. Dacă ești totuși îngrijorat, ai o încuietoare la ușa laboratorului. Folosește-o!

Am văzut că avea în continuare dubii.

— Gândește-te ce s-ar fi întâmplat dacă ai fi găsit-o pe Reece înaintea tatălui tău, am continuat. Ea ar trăi și acum. Cred că asta merită orice risc imaginabil.

Hyden s-a frecat încet pe ceafă.

— Nu știu, Callie. Vom avea nevoie de ajutor.

— Ai spus că tatăl tău făcea asta, că-i culegea pe Metalici, am insistat. Nu vrei să-l învingi în propriul lui joc?

A mijit ochii. Asta-l convinsese. A scos telefonul și a expediat un Zing. În mai puțin de un minut, în pragul laboratorului a apărut un bărbat.

— Callie, a spus Hyden, fă cunoștință cu Ernie.

Ernie atrăgea atenția prin pielea neagră și netedă și mușchii care amenințau să explodeze din costumul lui scump. Trăsătura cea mai neobișnuită o reprezenta însă părul negru și des care-i acoperea capul. Era o imagine insolită pentru un adult.

Era un *Mijlociu.*

Mi-a întins mâna. Eu continuam să mă holbez la părul lui. M-am oprit în cele din urmă și i-am strâns mâna.

— Tu l-ai dus pe Tyler la cabană? am întrebat.

— Și pe ceilalți doi, da.

— Deci locuiești tot aici? am întrebat, gândindu-mă cât de repede sosise după primirea Zingului.

— Da, a răspuns Hyden în locul lui. Este bodyguardul meu permanent și un tip bun la toate. S-a întors către Ernie: Callie vrea să găsească mai mulți Metalici. Vom încerca s-o facem.

— Mă duc să pregătesc mașina, a zis Ernie.

A încuviințat din cap politicos spre mine și a ieșit.

— Este un Mijlociu, am șoptit.

— Da, foarte valoros, a răspuns încet Hyden.

M-am întrebat cum își putuse permite un bodyguard Mijlociu să cumpere vaccinul.

Capitolul șapte

Am stat pe scaunul de lângă șofer din SUV-ul special al lui Hyden, iar Ernie a stat pe bancheta din spate. Hyden a apăsat un buton și un display gonflabil s-a ivit între el și bord. Era acoperit de o hartă caroiată a zonei.

Am privit în jur.

— Unde-i computerul care face asta?

Ernie a deschis consola dintre noi. În interiorul ei existau atât de multe componente, încât părea că desfăcuse un service bot.

— Mai am unul în spate, a explicat Hyden. E bine să ai cât mai multe computere.

Display-ul gonflabil dispunea de toate caracteristicile: adâncime, tridimensionalitate și animație. Hyden a întins mâna, a apucat o pagină ascunsă și a adus-o în prim-plan.

— Cum poți scana când suntem înăuntru? am întrebat. SUV-ul nu-i ecranat?

— Ecranarea acționează doar asupra semnalelor sosite din exterior. Am ridicat antena pentru a ne extinde raza de acțiune.

— Unde-i acum punctul roșu? am întrebat.

— A dispărut de mult, dar în apropiere trebuie să existe și altul.

Am văzut un punct negru care pulsa pe grilă. Se mișca odată cu noi, așa că am bănuit că era reprezentarea noastră. Am cercetat ecranul, căutând un punct roșu.

— Cât va dura? am întrebat.

— Bănuiesc că va semăna mult cu pescuitul, mi-a răspuns Ernie. Ai fost vreodată la pescuit?

— Da, am răspuns, amintindu-mi de ocaziile respective petrecute alături de tata.

— Atunci știi cum este. Poate dura toată ziua.

A prelungit cuvântul „toată”, pentru a-l face să sune ca o eternitate.

***

Am mers o jumătate de oră pe autostradă, fără ca pe hartă să apară vreo semnalare. Ernie a zărit indicatorul unei localități și ne-a propus să părăsim autostrada. După știința lui, zona aceasta avea reputația de sălbăticie și simțea că aici puteam „pescui” ceva. La scurt timp după ieșirea de pe autostradă, a apărut un punct roșu pâlpâitor.

Ernie a indicat harta.

— Alertă de cip.

Hyden a transfocat caroiajul.

— Gata, Metalicule, nu te clinti pân-ajungem la tine.

— La ce distanță suntem? am întrebat.

— Vreo cincisprezece minute… dacă punctul rămâne pe loc.

Am rămas cu ochii pe ecran. Punctul roșu era nemișcat. Am străbătut doi kilometri pe străzile localității. Un grup de protestatari cu pancarte stătea în fața unei clădiri guvernamentale. Erau atât Enderi, cât și Starteri, și-și agitau placardele spre automobilele ce treceau pe lângă ei. Pe una scria *Readuceți Crucea Roșie,* referindu-se la una dintre numeroasele organizații de caritate care-și pierduseră finanțarea în vremurile grele. Organizații de caritate care i-ar fi ajutat pe Starterii nerevendicați.

Eram de acord cu ei, dar nu știau asta. Ei au văzut doar un SUV mare și scump și ne-au huiduit.

Hyden a mai examinat o dată harta.

— Aproape c-am ajuns.

Am parcurs încă două cvartale și am văzut cum punctul nostru negru se apropia de punctul roșu.

— Fiți cu ochii-n patru, Metalicul poate fi pe-oriunde, a zis Hyden și a virat după un colț.

Cele două puncte s-au suprapus. Ernie a zărit-o primul. Era o Starteră care stătea pe o bancă într-o stație de autobuz. Asiatică, tunsă scurt.

— Ea este, am încuviințat. Cea frumușică, cu părul negru.

— Cea *perfect* frumușică, cu zero imperfecțiuni fizice, a zis Hyden.

Fata s-a ridicat, de parcă se plictisise să mai aștepte autobuzul, și a început să meargă.

— Ești sigur că ea este? am întrebat.

— Există un singur mod prin care putem afla, a zis Ernie.

Hyden a accelerat, a depășit-o pe fată și a oprit, așteptând-o să se apropie de noi.

Câteva leduri albastre au pâlpâit pe computer. Mi-au reamintit de monitorul lui Redmond din vechiul lui laborator, cel care-i arătase cipul meu.

— Dă-i drumul, Ernie! a rostit Hyden. Acoperă-i ochii!

— N-ar fi mai bine s-o conving eu? am întrebat.

Ernie s-a oprit cu mâna pe clanța portierei.

— Vrei să vorbești cu ea?

— Nu, a intervenit Hyden. Nu vrem s-o pierdem.

Când fata micuță a trecut pe lângă mașină, Ernie a ieșit brusc și s-a repezit s-o prindă. Ea însă îl observase. Pe chip i s-a citit neliniștea, totuși nu părea înfricoșată. A sărit mult în sus, pentru a scăpa de el, apoi a făcut un salt mortal și a aterizat pe coama unui zid lat. A pornit în fugă pe el, până a ajuns la capăt; de acolo, a sărit din nou, întinzând brațele către ramura unui copac. S-a balansat, amplificându-și elanul, și a aterizat pe masa de pe terasa unei cafenele, împrăștiind cești în toate părțile și speriindu-i pe clienți.

Ernie a încercat s-o urmărească, dar fata îl păcălea întruna. El nu părea să-i poată anticipa următoarea mișcare. Fata se repezea în stânga, Mijlociul o apuca spre dreapta.

Am privit totul prin geamul mașinii.

— Nu așa crezusem că se vor desfășura lucrurile.

— Știm cel puțin că trupul nu-i este controlat din exterior. E prea bună, se mișcă prea iute, a comentat Hyden. Este ea însăși.

— Ce vrei să spui?

— Ai văzut și tu că Reece avea mișcări sacadate.

— Bătrânul obișnuia să-i manipuleze perfect pe cei

„deturnați”.

— Dacă și circumstanțele erau perfecte. Aici el nu beneficiază de cooperarea corpului donorului. Nu mai este ca în laboratorul din Destinații Splendide, unde îi seta atât pe donori, cât și pe chiriași. Semnalul lui de prim acces din depărtare are mai puțin control.

Am aprobat din cap, deși nu eram sigură că înțelesesem. Am revenit cu atenția la Ernie. În cele din urmă, anticipase corect mișcarea fetei. Când ea a sărit, sperând să se prindă de tenda unui magazin pentru a scăpa, bodyguardul a înhățat-o în brațe în momentul când se înălța de la pământ.

— A prins-o! am exclamat.

Hyden a deblocat ușa compartimentului din spate și a ridicat-o prin apăsarea unui buton, așa că Ernie n-a trebuit decât s-o arunce înăuntru pe fata care țipa, lovea din picioare și mușca. Bodyguardul i-a acoperit ochii cu palma, apoi a suit după ea. Metalica s-a oprit din zbierat, dar m-am temut că-i va scoate ochii bărbatului, fiindcă s-a repezit la el când a trântit ușa din spate, închizând-o. Ernie i-a dus însă cu o mișcare fulgerătoare mâna la gât și ea a încremenit. Ochii i-au devenit sticloși, după care s-a năruit de parcă adormise brusc.

— A pățit ceva? i-a strigat Hyden lui Ernie.

— Doarme ca un prunc, a răspuns Mijlociul.

Am văzut că avea în palmă un disc micuț, pe care l-a strecurat în buzunar când Hyden a pornit SUV-ul.

— De ce-i acoperiți ochii? am întrebat.

— Pentru eventualitatea în care era „deturnată”, a răspuns Hyden. Nu era cazul.

— Dacă aș fi dispus de timp, aș fi legat-o la ochi, a spus Ernie, dar țopăia ca un iepuraș care a căzut cu codița în foc.

S-a așezat lângă ea în compartimentul din spate.

— N-o să pățească nimic? am întrebat, privind părul negru, lucios al fetei.

— Frumoasa din Pădurea Adormită se va trezi, a replicat Ernie. În cele din urmă.

Capitolul opt

Până am ajuns la locuința lui Hyden, Metalica pe care o capturase Ernie a rămas în spate, legănându-se încetișor odată cu mișcările vehiculului. Părea greu de crezut că era aceeași fată care cu numai o oră în urmă sărise prin aer și-l atacase pe bodyguard cu unghiile, ca o pisică sălbatică. M-am întrebat cum se va comporta după trezire.

— N-ar fi fost mai bine dac-ar fi venit din proprie voință? am întrebat. Acum va fi furioasă.

— Ai vrut-o și noi ți-am adus-o, a replicat Mijlociul.

Hyden mi-a aruncat o privire de scuză și a intrat în garaj. Ernie a coborât, cu arma în mână, dar lipită de piept, ca să nu fie văzută. A verificat locul, exact așa cum făcuse Hyden cu o zi în urmă. După aceea a apăsat butonul de pe perete.

— Vorbește cu Redmond? am întrebat.

— Da, ca să se asigure că totu-i în ordine.

Ernie a revenit în mașină și a pus-o pe umăr pe Metalică, ca pe un sac; greutatea ei abia îi afecta pasul sigur pe sine. A așezat-o pe un pat dintr-o cameră goală, nu departe de camera mea, în vreme ce noi priveam de dincolo de prag.

— Ar fi mai bine dacă ai fi prezentă când se trezește, mi-a spus bodyguardul întinzându-mi portofelul pe care-l luase din geanta fetei. O cheamă Lily.

M-am așezat pe marginea patului. M-am întrebat cum m-aș fi simțit eu, dacă m-aș fi trezit într-un loc necunoscut, privită de o fată pe care n-o mai văzusem niciodată. Totuși era mai bine să mă vadă pe mine, decât pe Ernie.

După câteva minute, Ernie a sosit cu o tavă pe care se aflau un sendviș cu curcan și pui și un pahar cu suc de mere.

În scurt timp, Lily a început să se foiască și să murmure. Apoi a deschis ochii și a tresărit.

— Ce-i?! a exclamat ea dezorientată. Cine ești?

— Mă numesc Callie. Stai fără grijă. Aici e-un loc sigur.

S-a străduit să se ridice în capul oaselor.

— Odihnește-te, am urmat. Ți-e foame?

Mâncarea putea să transforme un inamic într-un prieten… sau cel puțin să cumpere puțină încredere.

I-am dus tava la pat. A luat sendvișul și l-a mirosit. După care a mușcat.

— Mai ai? a întrebat.

Am știut atunci că ne vom înțelege.

***

În următoarele două săptămâni, am adus mulți Starteri în laborator. Pe majoritatea am reușit să-i convingem cu vorba, fără să folosim forța. Indiferent însă cum am fi procedat inițial, toți au dorit să rămână. Pusesem pe roate un adevărat cămin, plin de Metalici cu diverse abilități. Unele dintre abilitățile acelea fuseseră exploatate pentru închirierea Starterilor, de pildă cunoașterea luptelor sau artelor marțiale, iar ei au continuat să le practice în măsura în care era posibil. Însă alte talente, ca gătitul mâncării sau depanările, au devenit utile în comunitatea noastră.

Se mânca în sufragerie, o sală spațioasă aflată imediat lângă bucătărie, cu pereți albi și mese care fuseseră proiectate inițial ca bancuri de lucru; cina era momentul cel mai fericit al zilei. Micul dejun și prânzul erau înfulecate în grabă, uneori în picioare, însă doriserăm ca toți să cinăm împreună, pe de o parte fiindcă era firesc să ne împărțim sarcinile de pregătire a hranei, dar și pentru că în felul acesta Starterii se transformau într-o comunitate.

Îi duceam dorul lui Tyler. Hyden mă convinsese că era prea riscant pentru altă rundă de comunicații și nici eu nu eram sigură dacă nu cumva o asemenea rundă ar fi îngreunat de fapt situația pentru amândoi. Era mai ușor să nu aud glasul frățiorului meu, pentru că astfel mă puteam focaliza pe ceea ce aveam de făcut.

Să salvez Metalici.

Hyden și cu mine am devenit atât de experți în privința

asta, încât uneori acționam chiar fără Ernie. Dacă trebuia să atingă pe cineva, Hyden folosea ca material izolator un prosop sau o jachetă. Amândoi ne simțeam mult mai destinși unul în prezența celuilalt, totuși el nu-mi destăinuise deocamdată ce ascundea sensibilitatea lui față de atingerea altora.

— Ce ai pățit? l-am întrebat până la urmă într-o zi, pe când mergeam pe autostradă, singuri în căutarea Metalicilor. De ce nu suporți să fii atins?

A tăcut câteva secunde, după care a inspirat adânc. Și-a ținut apoi respirația, parcă decizând dacă să-mi răspundă sau nu. În cele din urmă a expirat cu un sunet despre care am sperat că era de ușurare… deși putea să fie de exasperare.

— Lucram în laborator cu tata… Asta a fost de mult, înainte să ne fi despărțit. Era și mama cu noi, și tocmai ne adusese cacao cu bezele. A zâmbit larg. Nu-mi amintesc majoritatea zilei aceleia, dar îmi amintesc bezelele. Curios, nu?

Am dat din cap. Știam cum era, deoarece îmi aminteam și eu detalii bizare din viața pe care o dusesem înainte de spori. Înainte să fi devenit Starteră.

Hyden și-a dres glasul.

— A fost un accident, o explozie. N-am descoperit niciodată cauzele, dar efectele au fost severe. Tata n-a pățit nimic, însă eu și mama am fost arși, a mărturisit el, iar glasul i s-a frânt când a pronunțat „arși”. Am urmat tratamente, operații chirurgicale, totuși suferințele au durat luni în șir.

— Groaznic!

— După ce ne-am vindecat, am putut accepta contactul hainelor pe piele, dar nu și atingerea altor oameni. S-a încercat cu terapie de desensibilizare a epidermei, în care terapeutul îți atinge pielea cu pielea lui, însă niciunul dintre noi n-a rezistat. Era îngrozitor de dureros.

— Când s-a-ntâmplat asta?

El și-a încleștat mâinile pe volan.

— Acum doi ani. Mi-au spus că fusesem norocos că scăpasem cu viață, că în trecut ar fi fost imposibil să mă salveze. Uită-te, nici nu-ți poți da seama.

A ridicat o mână și a suflecat cămașa. Pielea era perfectă.

— Așadar, dacă pielea ți-a fost reparată…

— Și terminațiile nervoase.

— Și terminațiile nervoase, atunci de ce…

— În creierul meu s-a deconectat ceva și percepe durere când sunt atins.

Am căzut pe gânduri.

— Dar când atingi tu pe cineva?

— O pot face numai dacă între noi există un material izolator, ca mănușile sau jacheta.

— Ca atunci când m-ai protejat la explozie?

A încuviințat din cap.

— Așadar este posibil ca situația să se amelioreze într-o bună zi?

Îmi deplânsesem soarta, îmi lipseau îmbrățișările calde ale părinților mei, însă Hyden nu putea fi nici măcar atins de altcineva.

— Dacă se va determina că-i o fobie, atunci, da, se poate ameliora. Medicii nu sunt încă siguri.

Am privit afară, la panourile publicitare rupte de pe marginea autostrăzii, pe care nimeni nu-și mai putea permite să le închirieze pentru a-și face reclamă. După care mi-a venit o idee.

— Ai dorit transferul minte-corp pentru tine și mama ta, nu-i așa? De aceea ai inventat cipul.

A inspirat din nou adânc. Atât doar că acum nu l-am mai auzit expirând.

— Sperasem că va avea multe aplicații medicale, a răspuns cu glas obosit.

— Dar ce s-a-ntâmplat?

— Mama a murit din cauza complicațiilor, înainte să fi putut realiza prototipul.

— Și apoi tatăl tău a avut propriile lui idei?

— M-a mințit asupra scopului Destinațiilor Splendide, a rostit încet Hyden. După care a fost prea târziu.

Am continuat să rulăm în tăcere aproape un kilometru înainte ca scanerul să recepteze un semnal.

— E-n sud. Ieși de pe autostradă, am spus.

Hyden s-a conformat și a virat la dreapta la următoarea ieșire. Am mers vreun kilometru și jumătate. Scanerul arăta că eram aproape.

Am arătat spre trotuarul opus.

— Dintr-acolo vine.

Nu vedeam însă niciun Starter. Doar Enderi.

Hyden s-a întors la dreapta.

— Nu, a zis el, este de pe strada perpendiculară.

Am zărit un Starter cu păr negru, de înălțime medie, frumușel, care purta o cămașă grosolană, neîncheiată, peste un tricou. Era rezemat de o jardinieră din beton și bea din sticla lui cu apă.

Hyden a încetinit și s-a apropiat de el. Amândoi l-am privit cu atenție.

— Are niște haine cam ponosite, am observat.

— Ce ești acum – poliția vestimentară?

— Știi bine ce vreau să spun. Nu pare un fost donor – un Metalic.

— Cei mai mulți dintre ei au revenit pe străzi, a zis Hyden. Nu ca tine. După demolarea Destinațiilor, ei nici măcar n-au fost plătiți.

Avea dreptate. M-am simțit stânjenită. Nu-l judecasem, ci doar mă uitasem după indicii. Însă numai aspectul lor ne putea spune adevărul, iar acum, când priveam mai atentă, era aproape de perfecțiune. A pus capacul sticlei de apă și a trecut-o peste umăr.

Hyden a oprit mașina.

— Stai aici. Să nu ieși.

A coborât și a pornit către Starter înainte ca eu să pot spune ceva.

A încercat să fie relaxat și cool, dar Starterul nu i-a răspuns la zâmbet. Dimpotrivă, a părut nervos, clătinând

repetat din cap la întrebările lui.

Brusc l-a îmbrâncit și a pornit în fugă pe stradă. Hyden a făcut o grimasă de durere, totuși a alergat după el. Am trecut peste consolă, m-am așezat la volan și i-am urmărit.

Nu știam ce intenționa Hyden să facă după ce-l ajungea pe Starter, deoarece știam că nu-l putea atinge. Starterul a intrat într-o fundătură și a înțeles că era încolțit. Am venit cu SUV-ul imediat după Hyden. Starterul s-a repezit spre peretele îndepărtat pentru a-l escalada, dar Hyden s-a întins și i-a lipit un obiect micuț de ceafă, astfel încât nu l-a atins în altfel. Starterul s-a prăbușit imediat.

Hyden și-a înfășurat jacheta în jurul mâinilor și, împreună, l-am transportat pe Metalic în SUV. Din fundătură, un Ender a răcnit către noi, însă l-am ignorat. Hyden a suit în spate cu Starterul, iar eu am trecut la volan.

— Dă-i drumul! mi-a spus.

Am pornit mașina.

— Încotro?

— Spre autostradă.

Am setat navigatorul și m-am concentrat asupra șofatului.

În compartimentul din spate s-au auzit mai multe foșnituri, după care cineva a suit de acolo și a trecut pe scaunul de lângă mine. Atât doar că nu era Hyden. Era tipul cu cămașa descheiată.

Cuprinsă de panică, am trecut fără să vreau pe banda de alături.

— Ce-i cu Hyden?

M-am întors și am văzut corpul lui Hyden rășchirat în spate.

Cămașă Descheiată și-a pus mâna stângă pe volan și a tras de el.

— Ai grijă cu mașina mea.

L-am privit. A zâmbit, iar ceva din el mi s-a părut familiar.

— Hyden? am întrebat.

— Da, a răspuns Cămașă Descheiată.

Totul era incredibil de straniu.

— Ești tu cu-adevărat?

— În carne și oase. Mă rog, ca să fiu corect, în carne și oase de-mprumut.

— Ce naiba ai făcut acolo? L-ai paralizat pe tipu-ăla?

— Pentru binele lui. S-ar fi luptat cu noi. Și-a luat mâna de pe volan, dar a indicat cu bărbia spre stradă. Fii atentă la șofat.

Am suit pe rampa de acces pe autostradă. Hyden și-a pus mâna pe brațul meu drept. Nu era însă mâna lui... ci a Metalicului în cămașă descheiată. Totul era incredibil de bizar. Nu eram nici măcar sigură că aveam încredere în Hyden. Cât de bine poți cunoaște pe cineva care poate fi oricine dorește să fie?

— Tu ești bine acolo?

Am întors capul ca să mai privesc o dată corpul lui Hyden, aflat în compartimentul din spatele SUV-ului.

— Nu-ți face griji!

— Cum îl cheamă? am întrebat.

— Pe cine?

— Pe tipu-n care ești.

Hyden a început să se pipăie peste buzunare. A scos un portofel și a examinat fotografia de pe un card de identitate.

— Jeremy Stone. A cercetat după aceea conținutul portofelului. N-are cine știe ce bani. Fie c-a fost unul dintre donorii finali, care n-au mai fost plătiți, fie c-a tocat banii.

— Dar cum ai intrat așa rapid în el? am întrebat.

— Ia ghici!

Am căzut pe gânduri.

— Ai un cip implantat în cap.

— Eu am fost primul deținător de cip. Ca să-mi testez invenția.

Mâna i-a rămas pe brațul meu, trimițându-mi căldura ei. Nu voiam să-mi placă. Am refuzat să-mi placă. Nu puteam totuși nega căldura aceea.

— Nu diferă prea mult de ce face tatăl tău, am spus. El poartă o mască, iar tu porți o mască integrală – care-ți

cuprinde tot corpul.

A rămas privind pe geam, tăcut. Bănuiesc că se simțea puțin rușinat. Iar dacă nu, atunci ar fi trebuit să se simtă.

— N-ai dori să fii în locul meu, a rostit în cele din urmă. Îți poți imagina cum este să-ți urăști propriul corp? Sunt prizonier în interiorul lui.

Și eu fusesem prizonieră, cât se poate de reală, în Instituția 37, și fuseseră momentele cele mai groaznice din viața mea. Mult mai rău decât atunci când locuisem ilegal prin clădiri abandonate. Totuși izbutisem să evadez.

Hyden putea să evadeze?

— Toți Metalicii sunt prizonieri, am rostit. Până-l vom putea învinge pe tatăl tău.

Capitolul nouă

Hyden a bănuit că Jeremy nu mâncase de mult timp, deoarece în scurt timp s-a simțit foarte înfometat și a vrut să ne oprim la un drive-in. A început să comande mâncare doar pentru noi.

— Nu! am strigat spre automatul de comenzi. Câte treizeci din fiecare: hamburgeri, cartofi prăjiți și shake-uri de ciocolată. M-am răsucit către el: Nu putem să ne întoarcem cu mâncare doar pentru noi. Mâncarea îi va face să se încreadă în noi.

Când am revenit la locuința lui, a ezitat înainte de a coborî din SUV.

— N-aș vrea ca Metalicii să mă vadă într-un corp de împrumut. Ar fi prea straniu.

Mi-a spus după aceea că exista o încăpere privată unde ne puteam întâlni. Ne-am despărțit, iar eu am luat sacoșele mari cu mâncare. Metalicii au fost atât de încântați să le vadă, încât nu s-au mai sinchisit să întrebe de ce nu rămâneam să mănânc împreună cu ei.

Camera secretă a lui Hyden era cam cât două dintre odăițele noastre; înăuntru existau un pat și un birou.

— Deci aici te ascunzi uneori, am admirat eu interiorul. Frumos din partea ta să-mi împărtășești asta.

A luat un cearșaf de pe un raft și l-a întins pe podea.

— Picnic? am întrebat.

— De ce nu?

Un perete era acoperit cu o imagine a oceanului văzut de pe o faleză și mi s-a părut că simt stropii fini de apă împroșcându-mi chipul.

— Este frumos, am spus.

— E de ajutor, a zis el, strângând din umeri. Nu se compară totuși cu realitatea.

Am așezat mâncarea pe cearșaful de pe podea. El a rămas în picioare, așa că am făcut la fel. S-a apropiat de

mine mai mult ca niciodată, ajungând la treizeci de centimetri. A întins mâinile cu palmele în sus, invitându-mă să le ating.

— Callie…

Mi-am așezat mâinile peste ale lui. A închis ochii, parcă savurând senzația.

În cele din urmă i-a deschis. Mi-a prins cu blândețe mâinile, mângâindu-le, apoi și-a strecurat degetele printre ale mele, întrețesându-le, astfel că ne-am strâns palmele laolaltă.

Inima îmi bătea mai repede. Mi-am desprins mâinile și le-am retras.

— Ce s-a-ntâmplat? a întrebat el.

Chipul lui Jeremy părea derutat. Trebuia să mă obișnuiesc cu alte expresii ale ochilor, sprâncenelor și gurii, care nu-i aparțineau de fapt lui Hyden.

— Este prea straniu pentru mine, am rostit arătând spre corpul lui.

El s-a apropiat din nou.

— Te rog. Mi-a atins dosul palmei ușor cu vârfurile degetelor. Haide… Ăsta-i singurul fel în care te pot simți.

Nu m-am clintit. Doream să văd ce va face în continuare.

— Ia să-i verificăm corpul. Hyden și-a ridicat cămașa. Ia uite ce pătrățele!

S-a prefăcut surprins de condiția fizică excelentă a lui Jeremy. A surâs, apoi a dat drumul cămășii, acoperindu-se.

Mi-a luat mâna și a pus-o încet pe cămașa lui, în dreptul abdomenului.

Am rămas așa câteva clipe. După aceea am simțit că mi se usucă gura și am retras palma.

— Ce-i? m-a întrebat.

— Nu ești tu, am zis. Nu vreau să particip la așa ceva. Am clătinat din cap. I-ai furat corpul.

A plecat capul. Nu-i mai puteam zări fața, dar șovăiala sugera că era sfâșiat de îndoieli.

— Mai mult de atât nu pot face. La interior, sunt același. Aici, înăuntru, sunt eu. Știi asta.

O știam, însă nu știusem ce voi simți în privința aceea.

— Eu, cel care mă aflu în acest înveliș, sunt același dintotdeauna. Ce mă definește pe mine? Pielea? Știi bine c-o poți schimba cu raza unui laser. Mușchii? Pot fi dezvoltați prin electrostimulare musculară. Grăsimea? Poate fi topită prin criogenie. Sper că eu însemn mai mult decât atât. Decât asta, și-a fluturat mâna prin fața corpului lui Jeremy Stone. Că eu sunt ceea ce gândesc, ceea ce cred. Ceea ce simt.

A ridicat apoi mâna spre chipul meu. A coborât încet vârful unui deget pe tâmpla mea, pe obraz.

— Duc dorul atingerilor, a șoptit.

Degetul i-a ajuns pe linia maxilarului meu. Am închis ochii, concentrându-mă doar asupra mângâierii.

— E bine.

Atât de încet, încât fusese ca adierea unei răsuflări.

M-am mișcat către el. Buzele ni s-au apropiat, s-au contopit într-un sărut. Mi s-a învârtit tot capul, simțind electricitatea.

Ne-am sărutat până ne-au ars buzele. Am călătorit până în alt loc, un loc în care n-ar fi existat niciodată ceva atât de banal ca un nume. Și atunci mi-am amintit…

— Corpul tău.

Hyden s-a retras și m-a privit cu ochi somnoroși.

— Ce-i cu el?

— L-am lăsat în mașină.

***

Auzisem despre oameni care-și lăsaseră pruncii sau câinii în mașini, accidental, înainte de război, dar așa ceva era o premieră. Ne-am grăbit spre garaj.

Hyden a descuiat mașina și a deschis ușa compartimentului din spate. I-am privit corpul care zăcea acolo.

— Respiri, am rostit eu.

— Bineînțeles.

Era foarte bizar să-l văd zăcând acolo. Hyden și-a acoperit corpul cu o pătură.

— Ce drăgălaș arăt, a comentat el.

— Nu-i amuzant.

— Îl iau eu de umeri, dacă-l poți ține de picioare, a spus el.

Am purtat corpul, cu mine în urma lui Hyden. La început n-a fost dificil, dar după vreun minut mi s-a părut de zece ori mai greu. Hyden s-a rezemat de perete, ca să poată tasta codul care deschidea ușa din garaj.

Când am intrat în lift, și-a lovit corpul real, cel pe care-l transportam, de un perete.

— Ușurel, i-am zis. Sper că n-ai uitat că-i al tău.

— Nu, nici vorbă.

— Indiferent în câți oameni poți intra, nu poți să schimbi ceea ce ești.

De data aceea nu mi-a mai răspuns.

Brațele începuseră să-mi ardă de greutate, totuși nu mă înduram să-l las jos.

În cele din urmă, ușa liftului s-a deschis la nivelul laboratorului.

— Nu-i nimeni aici, am șoptit.

— Probabil că sunt tot în sufragerie, a răspuns Hyden.

I-am dus corpul în camera lui privată și l-am așezat pe canapea. Hyden i-a întins pătura peste picioare.

— Cât timp o să dormi? am întrebat.

— Câteva ore. A arătat un plasture circular de pe gât. Sau mai mult...

— Sper că nu te gândești să-l păstrezi pe-ăsta, am spus arătând corpul lui Jeremy.

Hyden m-a privit fix. Nu știam dacă-i oferisem o idee nouă sau dacă se gândise la asta din capul locului.

— Ar rezolva multe probleme, nu-i așa?

— N-o poți face!

Am rostit cuvintele acelea cu fermitatea pe care îmi aminteam că o folosea mama în momente cruciale.

El și-a frecat fruntea și a coborât ochii.

— Nu, a rostit în cele din urmă, nu i-aș face asta niciodată lui Jeremy.

Umerii mi s-au destins.

— Așa-i mai bine.

Era incredibil de straniu să vorbesc cu Hyden aflat în corpul lui Jeremy și în același timp să-i văd adevăratul trup întins pe canapea.

— Va trebui să explicăm asta grupului, am zis.

— Spune-le tu.

— De ce n-o faci tu?

— Tu o vei face mult mai bine. Te plac mai mult decât pe mine.

A silit buzele lui Jeremy într-un zâmbet.

— Asta pentru că am răbdare să-i ascult, i-am spus.

Telefonul meu a sunat. M-am uitat și am văzut că era Michael. Michael?!

Regula era să nu ne telefonăm reciproc, pentru a evita urmărirea convorbirilor.

— Nu-i răspunde, mi-a spus Hyden.

— Trebuie să fie ceva important. Am apăsat butonul de acceptare. Michael? am rostit. Unde ești?

— În Flintridge, a răspuns Michael. În fața vechii biblioteci.

— Unde-i Tyler?

— Cu Eugenia, la cabană. E-n regulă.

Hyden s-a apropiat ca să urmărească discuția.

— De ce-ai plecat? am întrebat. În munți era sigur și nimeni nu-ți putea scana cipul.

Hyden a clătinat din cap.

— De ce-o fi plecat? a murmurat el.

— Mi-am amintit ceva, a răspuns Michael. Ceva ce nu mi s-a întâmplat mie, ci chiriașului meu. A trebuit să plec din cabană, pentru ca apelul să nu-i poată fi asociat.

— Ce ți-ai amintit? am întrebat.

Hyden mi-a luat telefonul din mână.

— Nu mai vorbi, i-a spus el lui Michael. Venim să te luăm de-acolo.

A întrerupt convorbirea și a luat jacheta de pe spătarul scaunului.
— Haide să-l aducem.

***

Când am ajuns la fosta bibliotecă din Flintridge, am oprit pe partea opusă a străzii. În timpul Războiului Sporilor, biblioteca fusese închisă și baricadată. Acum era înconjurată de un gard din plasă de sârmă.
— O să mă duc singură, am rostit. Tu rămâi aici.
— Callie, a pus Hyden mâna pe clanța portierei mele.
— Pe mine mă cunoaște. Pe tine nici măcar nu te-a întâlnit. Ca să nu mai zic că acum nici măcar nu ești tu însuți, am replicat privind chipul lui Jeremy. Mă duc, îl iau și ne-ntoarcem împreună.
Am coborât și m-am strecurat printr-o gaură din gard. Parcarea se transformase într-o tabără uriașă. Corturile erau pline cu Starteri nerevendicați și cu Enderi scăpătați care-și terminaseră banii cu decenii în urmă.
O viață mai lungă nu înseamnă întotdeauna lucrul cel mai grozav.
Unii Starteri m-au privit cu atenție. Nu mai semănam cu ei. Hainele nu-mi erau zdrențuite, iar fața și mâinile îmi erau curate. Nu purtam sticlă de apă pe umăr și nici branternă. Iar de acum nu mai eram slăbănoagă ca ei.
Am încercat să nu par speriată, am încercat să nu atrag mai multă atenție asupra mea când am scanat mulțimea.
Michael, unde ești? De ce nu stai în față?
Am cercetat cu privirea toată parcarea, dintr-un capăt în celălalt, apoi am revenit s-o mai parcurg o dată. Cineva mi-a atins brațul și mi-a cerut bani. Am dat să-mi deschid poșeta și am fost înconjurată de un furnicar de oameni. Am simțit cum mă trec toate transpirațiile. Nu fusese o decizie înțeleaptă.
Aveam probleme cu respiratul. Am fost prinsă de brațe și trasă în toate direcțiile.

— Terminați, vă rog! am spus.

Am azvârlit câteva bancnote pe jos. S-au împrăștiat în vânt și lumea s-a repezit după ele, îngăduindu-mi să scap.

Când am revenit spre SUV, am auzit un glas familiar în minte.

Aly, fetiță? Mă poți auzi? Sunt tata.

Am icnit. Calmează-te, nu fi surescitată, este posibil să fie Bătrânul.

— Da, te aud.

M-am oprit din mers și m-am concentrat.

Sunt în viață. Nu-ți face griji.

Vorbea exact ca el. Însă asta se întâmplase și înainte.

Callie?

— De unde pot ști că ești tu cu adevărat? Inima îmi bătea repede. Cum pot să știu?

Mai ții minte ce ți-am dăruit când ai împlinit zece ani? O bicicletă roșie?

Mi s-a tăiat respirația. Bicicleta cu panglică mare.

— Unde ai ascuns-o?

În spălătorie. În spatele ușii.

Inima mi-a sărit în piept. Era el.

— Unde ești? Vreau să te văd.

Știu. Și eu vreau să vă văd. Ce face Tyler?

Lacrimile mi-au năpădit ochii.

— Este bine. Îi lipsiți amândoi tare mult. Se uita la holo-ul vostru în fiecare seară, dar apoi l-am pierdut…

E-n regulă, Aly, fetiță.

— Tată? Cum faci asta? Cum ajungi la mine în felul ăsta?

Brusc s-a lăsat tăcerea. Am simțit neantul, absența oricărui sunet, golul. Deconectarea aceea oribilă care se petrecea uneori. El dispăruse. Eram pustiită pe dinăuntru, mai rău decât atunci când fusesem înfometată și flămânzisem pe străzi.

Am redevenit conștientă de tot ce mă înconjura. Câțiva indivizi erau dispuși în semicerc înapoia mea. Mă cântăreau din ochi – o fată bogată care vorbea de una singură. Eram oare nebună și periculoasă? Sau m-ar fi putut ataca fără

riscuri?

Acum, după ce eu stabilisem contactul vizual, s-au apropiat.

Am fost nevoită să sprintez spre mașină. Hyden m-a văzut și a deschis portiera. S-a întins să mă prindă și să mă ridice cu brațul puternic al lui Jeremy. Am sărit înăuntru și el a demarat înainte să fi putut închide portiera.

— Unde-i Michael? m-a întrebat.

— Nu știu, nu l-am putut găsi.

Am închis portiera. Cei care ne urmăreau erau atât Starteri, cât și Enderi, toți zdrențăroși. Semănau cu niște monștri care fugeau după SUV, cu fețele contorsionate de furie.

N-a durat mult să scăpăm de ei. Aș fi vrut să-i povestesc lui Hyden despre tata, însă nu era momentul potrivit.

— Sună-l, a zis Hyden. Acum merită riscul, dar fă-o cât mai repede!

Am scos telefonul și am apelat numărul lui Michael. A sunat întruna, zadarnic.

— Nu răspunde.

Display-ul gonflabil a început să piuie. Aveam un semnal pe scanerul de cipuri.

— Poate fi el? am întrebat privind ecranul.

— E spre munți, a răspuns Hyden.

Am mers un timp în tăcere, urmând semnalul. Flintridge se afla la poalele dealurilor, așa încât terenul a devenit repede neregulat. Locuințele s-au rărit, lăsând loc loturilor pe care unele case fuseseră incendiate și arse din temelii de teama contaminării cu spori.

M-am rugat în gând ca semnalul să fi fost al lui Michael. A devenit mai sonor, mai luminos și mai rapid.

— Suntem aproape, am spus. Aici!

— Unde?

— Acolo.

Am arătat un trup care zăcea pe unul dintre loturile pârjolite.

Hyden a călcat violent frâna și eu am sărit din mașină.

Corpul lui Michael era cu fața în jos.

— Michael! am țipat.

Am îngenuncheat lângă el. Hyden s-a apropiat și s-a oprit îndărătul meu.

— Michael! am repetat, dar n-am primit niciun răspuns.

L-am întors pe spate și mi-am lipit urechea de pieptul lui. Era cald.

— Răsuflă, i-am zis lui Hyden.

Mă copleșise o neajutorare disperată. Nu știam ce să fac. Era îngrozitor să-l văd așa, inconștient și inert.

I-am sprijinit capul în poala mea.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Bănuiesc că i-au „deturnat” corpul, după care s-a pierdut conexiunea. A fost ca un apel telefonic întrerupt. Hyden a privit în jur. Nu putem rămâne aici, în teren deschis. Toți trei avem cipuri și semnalele noastre sunt foarte vizibile.

M-am uitat în lungul străzii pe care venisem. Am văzut oameni care se îndreptau către noi. Erau pretenari? Sau nu?

— Trebuie să-l luăm de aici, am spus.

Eram fericită că Hyden se afla în corpul lui Jeremy; posibilitatea de a atinge oamenii fără materiale izolatoare intermediare ușura întreaga operațiune. El s-a aplecat să-l ridice pe Michael.

— De acum știi procedura, mi-a spus.

L-am prins pe Michael de picioare. Hyden avea să transporte greutatea mai mare.

***

După ce am ajuns în laborator, Ernie l-a preluat pe Michael. Hyden îi expediase un Zing, în care explicase totul.

— Deci ăsta-i corpul pe care l-ai împrumutat, a încuviințat Ernie. Mă așteptasem să faci mișcarea asta.

L-a dus pe Michael într-o cameră liberă. O Metalică, Avery, l-a controlat, examinându-i semnele vitale. Avery era

micuță și blândă. Mama ei fusese asistentă medicală.

— Toate valorile sunt normale, ne-a anunțat ea. Tensiunea, temperatura... în unele cazuri, nu poți decât să aștepți.

L-a privit fix pe Hyden aflat în corpul lui Jeremy.

— El este de fapt Hyden, i-am spus.

— Știu, ne-a explicat Ernie.

Am simțit o undă de dezaprobare, totuși Avery era prea politicoasă pentru a face vreun comentariu direct.

— O să stau cu el, i-am anunțat. Puteți să plecați.

După ce au ieșit, l-am privit pe Michael. Mă bucuram să-l revăd, dar nu în felul acesta. Părea extrem de vulnerabil.

Avea să-și revină oare? Ce se întâmplase?

— Michael, l-am strigat încetișor prinzându-i mâna între ale mele. Michael, am șoptit ca și cum, în felul acela, aș fi putut cumva ajunge până la subconștientul lui.

N-am ajuns.

Dacă cineva îi „deturnase” corpul, ar fi trebuit să fi renunțat până acum. Atunci de ce nu-și revenea?

Am stat o vreme pe patul lui, gândindu-mă la fragilitatea vieții. Gândindu-mă la spusele lui Hyden că nu eram doar carne și oase. I-am umezit fruntea lui Michael și i-am vorbit încetișor, străduindu-mă din răsputeri să nu am gânduri negative. Eram însă tot mai temătoare și mă întrebam dacă el își va mai reveni vreodată.

Pleoapele i-au tresărit.

— Michael?

A început să zvâcnească din picioare și să se răsucească de pe o parte pe alta.

— Michael, sunt eu, Callie.

A încetat să se mai zvârcolească. A deschis ochii. A rămas cu ei ațintiți asupra tavanului.

— Michael? am șoptit.

M-am întrebat dacă înăuntrul lui se afla cu adevărat Michael. El a pipăit patul cu palmele, parcă încercând să se orienteze. După aceea m-a privit.

— Callie?

Era el.

— Eu sunt. Cum te simți?

S-a ridicat în capul oaselor. Era leoarcă de transpirație.

— Ușurel, am spus.

Michael și-a trecut picioarele peste marginea patului și a rămas nemișcat, privind în jos.

— Mă doare capul.

— Și altceva? Cum te simți?

— Ca-n ceață. Parc-aș fi dormit o mie de ani.

— Ce-ți amintești?

Și-a frecat fruntea.

— Am vorbit la telefon…

A părut nesigur, ca și cum ar fi așteptat o confirmare.

— Da, am aprobat. M-ai sunat.

— După aceea m-am plimbat de colo-colo, căutând un loc unde să te-aștept. În fața bibliotecii erau foarte mulți Starteri și Enderi. M-am îndreptat spre stradă. Apoi… apoi…

— Ce s-a-ntâmplat?

— Totul s-a-ntunecat.

Hyden avea dreptate; probabil că fusese „deturnat” în exteriorul bibliotecii. Dar de ce? Niciunul dintre noi nu putea fi în siguranță?

— Ce-i cu Tyler? am întrebat. Este bine?

Michael a încuviințat din cap.

— O place mult pe Eugenia. Nu-ți face griji. Este bine, Callie.

Cineva a ciocănit la ușă. Am deschis-o și i-am văzut pe Hyden și Avery.

— V-am auzit vorbind, a spus Hyden.

— Cum se simte? a întrebat Avery.

Au intrat în cameră, vorbind cu glasuri scăzute, de parcă ar fi vizitat un pacient în spital.

— Arată destul de bine, a apreciat Hyden.

— Foarte bine, a aprobat Avery.

— Ea este Avery, i-am prezentat-o lui Michael.

— Și el? a întrebat Michael uitându-se la Hyden din corpul lui Jeremy.

— Numele lui este Hyden, am răspuns.

Am decis că era mai simplu să nu-i explic că nu se găsea în propriul lui corp.

Avery i-a luat temperatura lui Michael cu un termometru de frunte. El m-a privit, și-a arcuit sprâncenele și a zâmbit.

— Cum te simți? l-a întrebat fata.

Michael și-a frecat fruntea.

— Am o durere de cap de mă omoară.

— O să-ți dau ibuprofen. Și-ți aduc și ceva de mâncare.

Avery a ieșit grăbită.

— Callie a zis c-aveai ceva important să ne spui. Ceva despre o amintire? l-a îndemnat Hyden.

Michael a privit în depărtare, fără să se uite la niciunul dintre noi.

— În cabana de la munte mi s-a întâmplat ceva foarte ciudat. Eram afară și mă uitam la Tyler care pescuia în lac, când am zărit un flash, ca o Xperiență. Parcă eram în sală. Parcă vizionam un film în care eu însumi eram starul – ba nu, mai exact camera de filmare era starul. Totul se vedea prin ochii mei, în timp ce mergeam prin banca de corpuri. Tocmai ieșisem de la baie și nu mai țineam minte drumul afară din clădire. Am pornit pe un hol greșit, după care am dat un colț și am văzut un corp slab pe o targă cu rotile, complet acoperit cu un cearșaf. Părea să fie o femeie, o femeie moartă. Targa era trasă afară printr-o ușă, iar cel care o trăgea ieșise deja. Cearșaful a alunecat și i-a dezvelit fața. Era o Enderă. Și acum începe partea stranie. În interiorul amintirii ăleia, n-am recunoscut-o. Dar reflectând apoi la amintirea aceea, am știut cine era.

S-a uitat apoi la mine.

— Era Helena.

Cred că ghicisem deja asta, totuși mi-a venit greu să aud.

— Helena, am repetat.

Michael a încuviințat din cap.

— Am recunoscut-o din fotografiile din vilă. În amintirea aceea, am ridicat ochii și am văzut că omul care manipula targa era Trax.

— Trax? Ochelaristul Trax? Mi-am amintit ochelarii lui cu rame negre și groase. *Geekul* Ender care se ocupa de chiriașii mei în Destinații Splendide?

— Transpoziții. Zi-le transpoziții, a rostit Hyden cu glas monoton.

Părea ușor șocat.

Michael m-a privit, la fel de surprins ca și mine de reacția lui Hyden.

— Da, cel cu ochelari. Oricum, m-am tras îndărăt înainte să mă fi putut vedea. Asta a fost.

Hyden părea acum palid. Ba chiar paloarea îi era bolnăvicioasă. S-a ridicat și a părăsit încet încăperea.

— Ce-a-nsemnat toată chestia asta? m-a întrebat Michael.

— Amintirea este a chiriașului tău. Mi-am frecat brațele cu palmele. Prin urmare, asta-i ce a văzut el.

— Dar de ce să mi-o reamintesc eu?

— Asta ni s-a întâmplat tuturor. Chiriașul tău probabil că abia îți căpătase corpul. După aceea a nimerit peste scena asta.

Am început să mă plimb înainte și înapoi prin cameră.

— Am auzit-o pe Helena murind în mintea mea. Trax a ucis-o.

— Nu știi asta. Vreau să spun că putea să fi fost altcineva. Poate că el a făcut doar „curățenie”.

— Ascundea corpul, am zis. A fost, așadar, complice, chiar dacă n-a fost el ucigașul.

Michael m-a privit cu ochi rugători, ca și cum eu aș fi deținut toate răspunsurile. Aș fi vrut să le fi deținut.

— De ce ne asaltează amintirile lor? m-a întrebat. Nu-i suficient că le-am dat corpurile noastre pentru a le folosi?

N-am putut decât să închid ochii și să aprob din cap.

Capitolul zece

Hyden m-a dus cu mașina în centrul Los Angelesului, tot în corpul lui Jeremy. Michael dorise și el să vină, dar Hyden insistase că doar un număr minim de Metalici puteau să iasă din laboratorul ecranat, asumându-și riscurile scanării. Am privit pe geam, afară, la peisajul cenușiu și graffiti.

— Ești sigură că vrei să faci asta? a întrebat Hyden.

— Trebuie să-ncerc.

— Tata deține tehnologia de a recrea vocea oricui. Poate să acceseze înregistrări telefonice vechi și orice înregistrări lăsate pe *Pagini* și să extrapoleze de la ele, pentru a crea alte fraze. Nu te poți încrede în ce auzi – de acum ți-ai dat seama de asta.

Îi povestisem că fusesem accesată de tata. Că el știuse de cadoul primit de ziua mea de naștere. Hyden îmi spusese că erau doar închipuiri deșarte – că în minte îmi vorbise tatăl lui, nu al meu. Mi-am coborât fruntea în palme, străduindu-mă să găsesc o cale prin care să-l determin să priceapă. Pustietatea sufletească era mai teribilă când nimeni nu înțelegea.

— Nu pot, am spus, îndepărtându-mi palmele de pe față. Dac-ai fi fost în locul meu și ți-ai fi iubit tatăl și i-ai fi auzit vocea în minte, vie, ai fi vrut să investighezi, nu?

— M-ai pierdut la partea cu iubirea de tată.

Un suspin mi-a ieșit printre buze.

— El a-ntrebat despre Tyler.

— Informația respectivă este ușor de găsit, chiar și de o persoană normală. Ai de-a face cu tatăl meu.

A spus „tatăl”, de parcă bărbatul ar fi fost un demon.

— Totuși semăna atât de bine cu el… în felul cum a vorbit…

Mi-am scotocit amintirea respectivă, căutând orice fărâmă de speranță.

— Și-a fost întrerupt.

Mă agățam de orice pai, însă nu m-am oprit:

— Dac-ar fi fost tatăl tău, ar fi continuat. Ar fi-ncercat să mă zăpăcească și mai mult.

Hyden m-a privit așa cum te-ai uita la un copil care încearcă să readucă la viață un peștișor mort.

— Aș vrea să te pot convinge cât de periculos este pentru tine să fii acolo – a arătat spre geam –, cu semnalul cipului tău practic așteptând să fie accesat de tata.

A oprit lângă un cvartal de clădiri guvernamentale decorate cu statui cândva mărețe, dar acum ciobite și fărâmițate. Șerifi federali cu fețe plictisite se asigurau ca protestatarii să rămână înapoia cordoanelor care marcau perimetrul. Hyden a lăsat SUV-ul într-o parcare subterană cu plată. Am suit apoi pe scară până la nivelul solului și ne-am uitat la clădirea pe care scria cu uriașe litere gravate *Palatul înregistrărilor.*

— Ești sigură că vrei să faci asta? m-a întrebat el.

I-am aruncat cea mai convingătoare expresie de încruntare și am urcat treptele către intrare.

La recepție a trebuit să trecem printr-un scaner corporal, care s-a declanșat la mine. Oare cauza fusese cipul meu? Am început să transpir. Ce aveam să spun?

O gardiană mi-a făcut semn să pășesc în lateral. Mi-a baleiat apoi corpul cu un scaner portabil și s-a oprit în dreptul buzunarului. Am scos câteva monede.

Ne-am continuat drumul și am trecut pe lângă o Starteră rezemată de un perete la capătul unei cozi lungi. Avea echipamentul tipic Starterilor: straturi de haine zdrențuite, branternă și o sticlă de apă atârnată peste umăr. În același timp însă corpul îi era perfect, avea chip de manechin și niciun defect vizibil.

Să fi fost o Metalică? Poate că o examinare cu lupa ar fi depistat semne ale unei Startere normale: câteva cicatrice de acnee, câțiva pistrui.

Hyden a privit în direcția ei, după care și-a ferit iute ochii. I-am surâs.

— Pun prinsoare c-ai vrea s-o scanezi, am spus.

Buzele lui abia au trădat un zâmbet.

— Cred că trebuie să urcăm la etaj, mi-a răspuns și a indicat scara.

Clădirea era veche și niciunul dintre noi nu avea încredere în z-lift. Unele clădiri mai noi erau alimentate de zaprofite, un sistem energetic complex creat de plante care se hrăneau cu fungi. Pulberea de spori era o resursă temporară pentru asta, iar unii întreprinzători exploatau un neajuns în felul cel mai bun posibil. Era totuși o metodă controversată, fiindcă mulți considerau că în aer se eliberau spori contaminatori periculoși. Și că n-ar fi avut viață lungă.

La etaj, după ce am așteptat la coadă, am vorbit în cele din urmă cu o Enderă de la recepție. Avea un display gonflabil vechi, care producea imagini decolorate, zgâriate și defazate, ce aduceau mult cu Endera în sine.

— Ray Woodland, ai zis? a repetat ea cu glas răgușit.

— Da, este tatăl meu.

— Dar este un Mijlociu, nu?

Am încuviințat din cap.

— Atunci, scumpo, este decedat, a spus ea cu glas obosit de parcă n-ar fi fost prima dată când trebuise să-i spună unei adolescente că părintele ei era mort. Toți sunt decedați.

— Nu chiar toți, am replicat eu. Cunosc personal un Mijlociu cât se poate de viu. Și se știe despre holostaruri și politicieni.

— Ei fac parte dintr-o categorie specială, mi-a vorbit ca unui copil. Toți ceilalți însă…

A clătinat din cap.

— Nu-l puteți căuta, vă rugăm? a intervenit Hyden.

Endera a strâns din buze și a început să-și miște degetele peste display. Acesta răspundea cu întârziere și a trebuit să reîncerce de câteva ori.

În cele din urmă a găsit un rezultat. A apăsat o pictogramă, care a inversat după aceea textul, astfel că am putut citi:

Ray Woodland, 55 de ani, decedat.

Urmau adresa lui și ocupația, „inventator”.

— N-am... Nu poate să fie o eroare? am întrebat. Au murit atât de mulți Mijlocii în același timp, încât trebuie să fi fost și erori.

Hyden m-a privit. Expresia lui – pe fața lui Jeremy – era extrem de tristă.

Endera și-a înclinat capul într-o parte.

— Îmi pare rău pentru tine, scumpo. Realmente îmi pare. Voi, Starterii, trebuie să vedeți cu ochii voștri. O să vă arăt ceva ce n-ar trebui să vedeți. Dar...

A făcut un gest, ca și cum ar fi tras un fermoar peste buze.

— De acord? m-a întrebat.

— Sigur că da, am încuviințat.

I-am aruncat o privire lui Hyden. Amândoi eram derutați.

— Așteptați lângă ușa aceea, a urmat femeia.

Ne-a arătat o ușă aflată la vreo doi metri depărtare. Am făcut așa cum ne spusese, iar Endera a deschis-o și ne-a făcut semn să intrăm.

Și-a dus degetul la buze. Noi am aprobat din capete și am urmat-o în tăcere într-o încăpere plină cu Enderi așezați la birouri. Era o imagine stranie, deoarece nu exista niciun fel de iluminat, cu excepția razelor emise de display-urile lor. Toate imaginile prezentau cadavre.

— Aici se procesează toate intrările de date pentru decedați, a spus funcționara. Majoritatea provin de la unități de tratament.

S-a aplecat peste umărul unei operatoare și i-a șoptit ceva.

Operatoarea a tastat în aer numele tatei, data de naștere și adresa, și a apărut o imagine. Un bărbat, întins pe un pat. Pe pieptul lui, o hârtie fusese îndoită astfel încât stătea ca un cort; pe ea figurau numele lui și un număr lung. Chipul îi era alb și înghețat.

— Ray Woodland, a citit funcționara.

Tatăl meu. Mort. Speranța pe care o simțisem izvorând din mine a dispărut. Era ca și cum el murise din nou.

Am dus mâna la gură. Lacrimile îmi șiroiau pe obraji. Hyden m-a cuprins cu brațul după umeri. Funcționara Enderă m-a privit și a încuviințat din cap.

— Este mai bine să vezi cu propriii ochi, scumpo, mi-a spus. Acum știi.

Cuvintele ei m-au ars ca acidul.

— Să mergem, a rostit Hyden încetișor.

***

Pe când ne îndreptam spre scară, Hyden a continuat să mă țină pe după umeri.

După ce am ajuns pe trepte, s-a oprit și s-a întors cu fata la mine.

— Ești bine?

— E numai vina mea.

Mi-a întins o batistă din hârtie.

— Nu, nu-i așa.

— Am vrut neapărat să aflu.

Mi-am șters ochii și m-am căznit să articulez cuvintele.

— Atât doar că n-am crezut că acesta va fi răspunsul.

— Știu.

M-a cuprins într-o îmbrățișare blândă.

Mi-am lăsat capul pe umărul lui și am plâns în voie. El m-a ținut și mai strâns, de parcă mi-ar fi putut stoarce durerea din corp.

N-a putut.

Și n-a putut să alunge nici fiorul pe care l-am simțit când vocea mi-a rostit în minte.

Salut, Callie. Îmi cer scuze pentru întrerupere.

M-am desprins de Hyden.

— Cine ești? am întrebat.

Un prieten.

Era un glas de bărbat: părea a fi Mijlociu. Bănuiam cine era. Hyden m-a privit întrebător.

Mi-am dus degetul la buze. Hyden era deghizat în corpul lui Jeremy. „Jocheul” care îmi intrase în minte putea să vadă prin ochii mei, dar nu l-ar fi văzut decât pe Jeremy, un străin.

Și văd că ai un prieten cu tine. Bănuiesc că-n interiorul lui este fiul meu.

Am oftat. Era prea târziu, iar el era prea inteligent. Jeremy a rămas locului, privind; expresia lui sugera că știa ce se întâmplă.

— Acum de ce nu-ți mai folosești vocea electronică? l-am întrebat pe Brockman.

Este prea afectată. Am decis să fu eu însumi.

— Deci tu ai imitat și vocea tatălui meu?

El a tăcut pentru o clipă. *Ce vrei să spui?*

Casa scării a început să mi se pară înăbușitoare. Sufocantă. Am tras de bluză, aerisindu-mă. Poate că nu el îl imitase pe tata.

E prea cald acolo? De ce nu pleci?

— De ce? am întrebat. Vrei să plec?

Hyden clocotea. Mi-am acoperit ochii cu palma, ca să nu poată fi văzut de tatăl lui.

Ești amabilă să-i spui fiului meu să înceteze să mai intre în alte corpuri?

— Spune-i și singur, am replicat.

Am altă idee.

M-am uitat către Hyden și am gesticulat că tatăl lui punea ceva la cale. Am auzit pași la baza scării. Pașii au continuat, trezind ecouri în spațiul gol. Indiferent cine ar fi fost, urca spre noi.

Ești gata?

Am simțit cum mi s-au zbârlit firișoarele de păr de pe ceafă. Pe trepte era o fată. O mai văzusem. Era Startera frumoasă de la coadă. Însă ochii ei aveau un luciu sticlos, mort. Ceva nu era în regulă.

— E „deturnată”! i-am strigat lui Hyden.

Isteață fată.

— Atenție!

Fata – controlată probabil de un Ender – s-a repezit spre Hyden cu brațele îndoite din coate într-o postură de arte marțiale.

Expertă cu centura neagră.

— Are centura neagră, i-am zis lui Hyden.

În corpul lui Jeremy, Hyden a pășit iute în lateral, cu o mișcare de cunoscător. Fata s-a izbit de perete.

— La fel ca Jeremy, a comentat el.

Startera s-a întors și a pornit iarăși după Hyden. S-au prins reciproc de brațe și s-au zbătut într-o confruntare de puteri și voințe.

Ea l-a lovit pe Hyden de perete și capul lui Jeremy a tresărit.

În timp ce continuau să se lupte, am simțit ceva ciudat. Am coborât ochii și mi-am privit mâna. Degetul mic de la mâna dreaptă se mișca în sus și în jos. N-ar fi fost nimic de speriat, atât doar că…

Nu-l mișcam eu.

Ai văzut? Ăsta sunt eu, cel care te face să te miști. Ca pe o marionetă.

Bătăile inimii mi s-au întețit. Cel puțin asta era ceva ce făceam chiar eu. Mi-am lăsat iute mâna în jos. M-am concentrat cât puteam mai tare, pentru a-mi încremeni degetele.

Metalica îi prinsese gâtul lui Hyden într-o priză și-l sugruma. Am sprintat spre ea și am prins-o de mijloc cu ambele brațe, din spate. Am smuls-o de lângă Hyden.

— Prinde-o de picioare! am țipat.

Fata se zbătea și lovea din picioare, dar Hyden a reușit să-i înșface gleznele. Nu era foarte grea, așa că am coborât-o pe scară.

— Ce facem cu ea? am întrebat.

— S-o ducem în subteran.

Am trecut de parter și am continuat pe trepte în jos, către parcarea subterană. Ea a încetat să se mai zvârcolească și să strige.

— Este suficient de adânc? am întrebat.

— Mai coborâm un nivel, a zis Hyden.

Nivelul de dedesubt era și ultimul. Îi întrerupsesem semnalul și ea nu mai opunea nicio rezistență. Părea mult mai grea.

— A ieșit, a rostit Hyden arătând corpul fetei.

— Cine? am întrebat.

— „Jocheul” ei. Unul dintre oamenii tatei.

Am deschis ușa, cu picioarele, și am ieșit în parcarea subterană. Nicăieri nu se zărea vreun gardian, așa că am pus-o pe fată pe pardoseală.

— Mă duc s-aduc mașina, a zis Hyden.

Am privit-o pe Starteră. Brusc părea perfect inofensivă, pașnică, cu părul castaniu răsfirat în jurul umerilor. Am întins brațul și mi-am privit degetul mic.

Era nemișcat. Nu se clintea. Așa cum trebuia să fie.

În scurt timp, a apărut SUV-ul șofat de Hyden, care s-a aplecat afară pe geam.

— Ce facem mai departe? l-am întrebat.

El a privit pe lângă mine.

— Salut! a rostit.

M-am răsucit și am văzut că fata se trezise și se ridica în capul oaselor.

Am pornit spre ea.

— Salut! Eu sunt Callie.

Fata a pus palmele pe pardoseală, de parcă s-ar fi pregătit să se năpustească precum o pisică sălbatică. M-am mai apropiat puțin.

— E-n regulă. Sunt ca tine, am liniștit-o, întorcându-mă și ridicându-mi părul, pentru a dezveli cicatricea. Vezi?

— Ești o Metalică, a rostit ea cu accent sudist.

— Da. Și te pot ajuta.

S-a destins vizibil.

— Și tu ai vise ciudate? Și care nu-s doar noaptea? a întrebat ea cu buza tremurândă. Sunt atât de stranii!

— Da, și eu visez, am încuviințat. Vino cu mine. Avem mâncare și vei fi-n siguranță.

— Aveți toți de mâncare?

— Chiar în mașina asta sunt Supertrufe.

— Sunt și Enderi acolo? a arătat ea SUV-ul.

— Nu, am răspuns, doar noi, Starterii.

S-a apropiat precaută. Hyden a rămas la volan și a descuiat portierele din spate. Fata a șovăit, privindu-mă întrebător.

— E un tip în regulă, am spus. Suntem împreună.

Hyden m-a privit în ochi și Startera a urcat în mașină.

Capitolul unsprezece

Fata se numea Savannah. A mâncat trei Supertrufe cât am mers cu mașina. A trebuit s-o oprim, până nu sfârșea prin a vomita totul.

— Aveți dreptate, a spus și s-a șters la gură cu dosul palmei. Ar trebui să știu mai bine. Tata a fost nutriționist.

— Deci te pricepi la medicină? am întrebat.

Orice ajutor medical ne era de folos.

— Chiar foarte bine. Mama a fost chirurg. Eu am vrut să urmez facultatea de medicină, dar totul s-a schimbat odată cu războiul.

— Ce te-a făcut să te duci la Destinații Splendide?

Savannah s-a încordat din tot corpul. M-a privit cu coada ochiului. Am putut vedea că încerca să decidă dacă să-mi spună povestea ei.

— E-n regulă. Noi înțelegem mai bine decât oricine, am spus. Eu m-am dus acolo ca să fac rost de bani pentru ca fratele meu bolnav să stea într-o casă adevărată. Are o problemă respiratorie și viața în blocurile de birouri abandonate i-o agrava. Am considerat că era unica noastră șansă de scăpare.

— Eu n-am vrut să-i las pe șerifi să mă ia. I-am văzut luându-i pe ceilalți copii de pe strada noastră, a zis Savannah. Aș fi putut rămâne în casă, dar guvernul o condamnase, spusese că era contaminată. Așa că m-am dus la banca de corpuri.

— Când? a întrebat Hyden.

— Acum câteva luni. Însă apoi niște renegați mi-au furat toți banii. În chiar prima zi după întoarcere.

Am aprobat din cap. Mai auzisem povestea aceea.

— Bănuiesc că asta nu vi s-a întâmplat și vouă, a continuat ea examinând interiorul SUV-ului.

— Avem timp destul să ne spunem poveștile, am zis. Principalul este că poți avea încredere în noi.

Ea și-a ridicat genunchii la piept, strângându-i, după care a rezemat capul de geam.

— Asta sună bine.

***

Când am adus-o pe Savannah în adăpostul nostru, l-am tras de cămașă pe Hyden. După aceea am schițat din buze „Ce facem cu...?” și am arătat spre corpul lui Jeremy.

El a înălțat din umeri.

— Ah, dar ce frumos este! a spus Savannah când a intrat în încăperea principală. Vă mulțumesc tare mult tuturor că m-ați adus aici, s-a întors către noi. Deci asta-i proprietatea ta, Hyden?

— Da. Apropo, acesta nu-i corpul meu, ci doar l-am împrumutat.

— Serios? Crezusem că doar Enderii voiau să ne-nchirieze corpurile, a mijit ea ochii.

— De obicei așa se-ntâmplă, da, a spus Hyden.

— Și unde-i corpul tău?

— În altă cameră, am răspuns eu. De ce?

— Pot să-l văd? a întrebat Savannah.

Hyden a dat să scuture din cap, însă eu am făcut un pas înainte.

— Bineînțeles. Este momentul să-l cunoști pe adevăratul Hyden.

El m-a fulgerat din priviri. Știam că nu era deloc încântat, totuși mi-am spus că era important ca niciunul dintre Metalici să nu se simtă marginalizat.

Am mers în camera unde se afla corpul lui. Adevăratul Hyden dormea pe pat. Respirația îi era slabă. Părea palid.

— De cât timp stă aici? a întrebat Savannah.

— Nu de mult, a răspuns Hyden.

— Fiindcă, dacă trece prea mult timp, are nevoie de lichide.

— Știu, a replicat el. O să m-ocup de asta.

— Bine, a încuviințat fata. Și să știi că-i un corp foarte

frumos.

— Mulțumesc.

Expresia lui de surprindere aproape că m-a făcut să râd.

— Haide, i-am făcut semn lui Savannah, să-ți găsim o cameră.

***

Savannah nu era mofturoasă. Din contră, era atât de obosită, încât a adormit pe cuvertura patului ei, în timp ce eu îi făceam rost de prosoape și obiecte de toaletă.

M-am întors în camera principală și l-am găsit acolo pe Hyden.

Era în propriul lui corp.

Stătea cu spatele la mine, totuși i-am recunoscut cu ușurință umerii musculoși și părul zbârlit, care nu era nici ondulat, nici drept. Am simțit că mi se înmoaie picioarele. Totul se dăduse peste cap. El era acolo, dar în același timp era intangibil. Lucrurile stăteau așa cum trebuia; Hyden revenise la locul lui. În corpul lui.

Însă asta însemna că se terminase cu atingerile.

— Hyden? am șoptit.

S-a răsucit. I-am privit adevăratul trup, cu fața pe care ajunsesem s-o cunosc, o față arătoasă cu ochi îndurerați.

— Da?

— Nu m-ai așteptat? Ai făcut-o singur?

Și-a înclinat capul într-o parte.

— Doreai s-o fac, a zis el, nu-i așa?

Doream, desigur. Însă acum mi se părea că fusese prea brusc. Mi-am dat seama că în secret mă așteptasem la ceva de felul unei ultime sărutări sau atingeri de rămas-bun. O clipă de intimitate înainte de a reveni Hyden Nu-m-atinge.

Așa ceva ar fi fost totuși o dovadă de egoism.

— M-am gândit că poate... am început să spun.

— Știu, m-a întrerupt el. Și eu m-am gândit la fel.

Între noi părea să se fi ridicat un zid invizibil. Până la urmă cuvintele mi-au ieșit printre buze.

— Sperasem… c-o să m-aștepți.

— N-am putut. S-ar fi prelungit prea mult. Savannah avea dreptate, corpul meu avea nevoie de lichide.

Se purta de parcă ar fi fost indiferent, dar ochii lui i-au întâlnit pe ai mei și l-au trădat. Și-a ferit privirea. Corpul lui Jeremy zăcea pe canapeaua de lângă patul pe care zăcuse trupul lui Hyden. Lângă Jeremy se afla un display gonflabil mic.

— Este cuplat cu cel din mașină? am întrebat.

— Șșș… a ridicat Hyden un deget la buze.

Pleoapele lui Jeremy au tresărit și buzele i-au zvâcnit.

Se trezea.

— N-o să faci ceva să-l controlezi? am rostit încet. Poate c-o să fie agresiv când se trezește.

— O să-l chem pe Ernie.

Hyden a scos telefonul și a trimis un Zing.

Jeremy a deschis însă ochii înainte de sosirea lui Ernie. Pe chip i s-a citit panica. S-a străduit să se ridice în capul oaselor, cu spatele lipit de canapea. Capul i s-a răsucit sacadat, încercând să se dumirească asupra locului în care se găsea.

— Stai liniștit, Jeremy, am rostit.

Hyden mi-a făcut semn să tac, dar era prea târziu. Jeremy mă auzise.

— Tu? Cine ești tu? s-a întors să mă examineze.

Aș fi putut comenta că nu așa se vorbea cu o fată pe care o sărutase, totuși lucrurile n-ar mai fi mers prea bine atunci. El s-a prins cu mâinile de cap, ca și cum ar fi fost încercat de cea mai groaznică migrenă din lume.

— Numele meu este Callie.

— Nu cunosc nicio Callie, a replicat el.

Glasul îi era tăios. Parcă dădea comenzi de fiecare dată când vorbea.

— Așa-i, am spus, nu mă cunoști. Pot să-ți aduc ceva? Vrei niște apă?

A dat să încuviințeze din cap, apoi s-a oprit, neîndoios din cauza durerii.

— Da.

Hyden mi-a făcut semn că va aduce el apa. Când a ieșit din cameră, Jeremy l-a observat pentru prima dată.

— Cine-i? l-a arătat cu mâna.

Cel care a fost în pielea ta, am vrut să spun, dar m-am oprit.

— El este Hyden. E un prieten.

— Cred că-l cunosc de undeva…

Nu doream să se gândească la confruntarea lor, când îl capturase Hyden.

— Nu, ești încă ușor dezorientat. Suntem Metalici, ca tine.

— Metalici. Ca mine… a murmurat Jeremy pentru sine.

Hyden a revenit cu apa. Jeremy a luat paharul și l-a dat peste cap.

— Deci și voi doi aveți cipul? a întrebat. De la Destinații?

Amândoi am aprobat în tăcere.

— Banca aia de corpuri… a urmat el. Dacă m-aș întâlni vreodată cu Bătrânul, jur că i-aș suci gâtul ăla plin de zbârcituri.

M-am uitat la Hyden, dar el nu-și desprinsese ochii de la Jeremy.

— Ai o condiție fizică excelentă, a spus Hyden. Ce abilități ai declarat la Destinații?

— Arte marțiale mixte: Tae Kwon Do, Kali, Gatka…

Hyden a încuviințat ușor.

Noi îi văzusem abilitățile în acțiune. Erau letale. Am optat să nu-i dezvăluim prea multe imediat, ci să-l lăsăm să se obișnuiască treptat cu situația. Cu excepția cipului meu modificat, cipurile îi împiedicau pe Metalici să omoare pe cineva cât timp erau închiriați. Ne îndoiam totuși că restricția aceea s-ar mai fi menținut când eram pur și simplu noi înșine. Iar acesta nu era momentul potrivit pentru a afla.

***

În seara aceea, pe când ne umpleam farfuriile în bucătărie, Hyden a venit lângă mine – păstrând distanța – și a zâmbit.

— Ce-i? am întrebat. Ești atât de încântat de seara de chili?

— Voiam doar să-ți spun „mulțumesc”.

— Pentru ce?

— Pentru asta. Pentru că m-ai convins să-i adunăm pe Metalici.

— Te face să te simți bine? Vezi c-am avut dreptate?

— Da. Este bine să-i vezi pe toți oamenii ăștia protejați în fața puterii tatei. Parte din comunitatea noastră, a completat el, surâzând și mai larg. Iar acum avem și bucătari mai buni.

Am dat ochii peste cap și am ocolit masa ca să ajung la pâine.

În sufragerie am stat lângă Redmond. Hyden era în capătul opus, vizavi de Jeremy. Alături de ei se aflau Lily, acrobata, și Derek, recunoscut pentru abilitățile de escaladă. Încerca să-i dea un bol cu salată lui Savannah, însă ea râdea cu Michael, care terminase deja de mâncat și-i schița portretul. Celelalte mese erau ocupate de alți Metalici.

Cineva a ciocănit cu un cuțit în paharul său și conversațiile au încetat. Fusese Jeremy.

— Aș dori să discutăm despre amintiri, s-a adresat el întregului grup.

— Te referi la amintirile provenite de la chiriașii noștri? a întrebat Savannah.

— Știu că nu sunt singurul care are asemenea amintiri. Am auzit fel de fel. De aceea, haideți s-o discutăm deschis. Cine vrea să-nceapă?

Savannah a ridicat mâna.

— Chiriașa mea îmi dorea corpul cu centură neagră în arte marțiale pentru ca să-l bată pe vechiul ei prieten – un Ender bătrân. Când am retrăit amintirea aceea, am fost șocată. Nu știu ce-i făcuse bărbatul, dar ea s-a simțit

extrem de mulțumită.

Michael a ridicat mâna.

— Chiriașul meu a fost un Ender respingător.

— Știu, am murmurat. L-am cunoscut.

— El îmi dorea talentul artistic pentru a impresiona fete Starter. Le propunea să le picteze.

— Goale? a întrebat Jeremy.

— Bineînțeles.

Toți au reacționat cu dezgust.

— Trebuie să ai niște amintiri foarte interesante, a zis Jeremy.

— Nu, fiindcă l-au refuzat… m-au refuzat, a răspuns Michael. Cred că și-au dat seama imediat că-i un pervers.

Lily a ridicat mâna.

— Chiriașa mea era o Enderă de o sută de ani bolnavă de cancer. Visul ei era să facă un salt de la trapez. Am simțit cât de încântată a fost, cât de ușoară s-a simțit. A fost minunat.

Cei din sală au murmurat, apoi au revenit la conversațiile lor private.

Redmond s-a întors spre mine și a vorbit în șoaptă:

— Hard diskul acela pe care l-am lăsat în seif pentru tine…

— Cel cu informațiile despre felul cum mi-ai modificat cipul? am întrebat la fel de încet. Ce-i cu el?

— Îl mai ai?

Nu știam de ce mă întreba.

— L-am pus într-un loc sigur.

— Foarte bine, a comentat, mijind ochii. Ține-l acolo. Să nu-l dai nimănui.

Am întrezărit o tristețe în privirea lui, dar nu i-am înțeles motivul. Am încuviințat din cap.

— O să-ți cer o favoare, i-am spus.

— Nu-ți pot extrage cipul, dacă asta dorești.

— Nu-i vorba despre cip, ci despre plăcuța pe care mi-ai pus-o ca element de blocare.

— De ce?

— Nu mai funcționează.
— Ți-am spus că n-o să meargă decât pentru scurt timp.
— De aceea vreau s-o scoți. Cred că mă irită. Mă scarpin întruna în locul ăla.
Redmond și-a împins castronul într-o parte.
— Ar fi mai bine s-o lăsăm în pace. Să nu-ți traumatizăm suplimentar craniul. Așa cum este, nu-ți cauzează niciun rău.
— Este capul meu. Și cu cât am mai puțin metal, cu atât mai bine.
Redmond a țuguiat buzele. Mi-am încrucișat brațele peste piept. Nu intenționam să bat în retragere, deși știam că avea dreptate. Însă, cumva, simțeam că, dacă am fi înlăturat plăcuța care îmi acoperea cipul, am fi fost cu un pas mai aproape de înlăturarea cipului… într-o bună zi.

***

Redmond a căpătat aprobarea lui Hyden de a înlătura plăcuța. I-am cerut lui Michael să mă însoțească, pentru susținere morală. L-am urmat pe Ender într-o odăiță medicală cu chiuvetă, flacoane de medicamente și sertare cu instrumente. În timp ce Redmond își pregătea echipamentul, un iz medicinal pătrunzător mi-a înțepat nările. Michael a rămas lângă mine.
— Ești gata? a întrebat Redmond.
Am încuviințat din cap. Mi-a spus să mă întind cu fața în jos, în dreptul unui orificiu decupat în masa de operație. Nu era deloc confortabil. Marginile feței mi s-au lipit de protecția sanitară din hârtie și am simțit cum Redmond îmi aplică ceva rece pe ceafă.
— Ce faci? l-am întrebat.
— Pun benzi impermeabile în jurul plăcuței, ca să-ți protejez părul.
— Plăcuța este minusculă. Am senzația că-mi acoperi tot capul.
— Cu cât bariera protectoare este mai mare, cu atât e

mai bine.

— O va durea? a întrebat Michael.

— N-ar trebui. Nu fac nicio incizie.

Mi-aș fi dorit să fi făcut o incizie și să-mi fi extras cipul. Dar aceasta era unica soluție posibilă. Am auzit fâsâitul unui spray și am simțit cum îmi îngheață pielea capului.

— Acum ți-am pulverizat peste scalp un ultim înveliș protector, pentru ca să nu te ardă solventul pe care-l voi utiliza.

— La ce folosește solventul? a întrebat Michael.

Mi-am imaginat expresia lui pe când îl urmărea pe Redmond; mi l-am închipuit observând cu acea fascinație pe care ți-o dau experimentele științifice.

— Aș vrea să nu văd niciun desen pe tema asta, Michael, i-am spus.

M-a atins ușor pe braț.

— Stai liniștită, n-am blocnotesul la mine.

— Adezivul pe care l-am folosit ca să-i fixez plăcuța metalică de craniu, a explicat Redmond, trebuie dizolvat, ca s-o înlătur. Era foarte puternic și de aceea am ezitat să scot plăcuța – a rostit apăsat ultimele cuvinte, adresându-mi-se în mod evident –, așa că necesită un solvent acid.

— Dă-i drumul odată! am zis.

— Gata – nu te clinti.

Am auzit solventul spumegând și bolborosind lângă urechile mele. Un iz acrișor mi-a invadat nările.

— Uau! a exclamat Michael.

Mi l-am imaginat fluturându-și palma prin fața nasului.

— Nu te apropia prea mult, l-a sfătuit Redmond. Asta nu-i decât o pensetă, ca s-o pot apuca și desprinde.

L-am simțit după aceea trăgând de plăcuță.

— Am desprins latura din stânga… acum mă voi ocupa de cea din dreapta…

Redmond lucra în timp ce vorbea și de data aceasta am simțit cum plăcuța s-a dezlipit.

— Gata! Am scos-o, a anunțat el. Excelent! Mai rezistă puțin, să curăț locul.

Nu era bineînțeles decât imaginația mea, însă m-am simțit mai ușoară. Michael m-a bătut încetișor pe braț.

— Bună treabă, a rostit el.

Când Redmond s-a întors ca să ia o soluție sterilă, în hol a răsunat ascuțit o sirenă.

— Ce-i asta? am strigat eu, ca să acopăr zgomotul.

— Alarma de securitate, a răspuns Redmond. Stați aici.

A ieșit grăbit din cameră, închizând ușa după el.

M-am sculat în capul oaselor.

— Nu cred c-ar trebui să te miști, Aly, a rostit Michael, nervozitatea citindu-i-se pe chip.

Am simțit o mâncărime în fundul gâtului și alt iz s-a suprapus mirosului de substanțe medicinale din odaie. Am început să tușesc. Am schimbat priviri îngrijorate cu Michael. Apoi a început să tușească și el.

Am ridicat ochii și am văzut o ceață albă ca un fum, care pătrundea prin fantele de ventilație aidoma răsuflării unui dragon.

Capitolul doisprezece

Am sărit de pe masa de operație și am înhățat un prosop. L-am udat repede cu apă rece și i l-am întins lui Michael.

— Pune-l peste gură.

Am umezit alt prosop pentru mine. Bloca fumul, însă nu-mi era deloc mai ușor să respir.

Afară, pe hol, fumul se revărsa din toate fantele de ventilație și mirosul lui amărui ne copleșea. Michael a rămas aproape de mine.

— Redmond?! am strigat, desprinzându-mi prosopul de pe gură pentru o secundă.

Nu auzeam nimic, doar alarma care pulsa asurzitor. Aerul încețoșat îmi ustura ochii. Nu puteam vedea la mai mult de un metru în față. Puteam înainta numai ghidându-mă după atingerea peretelui holului cu mâna liberă.

— Redmond! a răcnit Michael, acoperind alarma. Hyden!

Am privit înapoi peste umăr, dar fumul se îndesise în asemenea măsură, încât nu-l mai puteam zări nici pe Michael în spatele meu. Pâcla aceea și urletul alarmei îmi amorțeau simțurile. Iar apoi cineva m-a prins de braț. Foarte strâns.

Nu era o persoană cunoscută.

Era un Ender corpolent, cu mască de gaze care-l făcea să pară un extraterestru obez. Ținea într-o mână un Ziptaser, iar la centură avea o armă ușoară și plată dintre cele preferate de Enderi.

Mi-am dus piciorul fulgerător înapoia piciorului său și am încercat să-l îmbrâncesc, pentru a-l dezechilibra, dar nici măcar nu s-a clintit. Michael a încercat să-mi vină în ajutor, însă Enderul l-a izbit cu patul Ziptaserului și l-a doborât. Am dat drumul prosopului și mi-am folosit ambele mâini ca să mă lupt cu el, totuși era puternic și în scurt timp mi-a prins încheieturile.

Iar acum, în lipsa prosopului, gazul amărui mă amețea.

Enderul a îndreptat Ziptaserul către mine. M-am smucit în lateral exact când a țâșnit Taserul... și săgeata de electrozi a ars peretele.

Enderul m-a tras brutal spre el. Eram la numai câțiva centimetri de chipul lui acoperit de mască și gazul mă slăbise serios. Pe neașteptate, ochii bărbatului s-au căscat de surprindere și a căzut pe podea. Ernie a apărut dindărătul lui, cu o armă în mână și mască de gaze pe față. Probabil că sunetul alarmei îi acoperise pocnetul pistolului. I-a smuls masca Enderului și mi-a întins-o. N-am ezitat decât o secundă. Am respirat adânc, alungându-mi greața și amețeala.

— Ești bine? a întrebat Ernie cu glasul înăbușit de mască.

Mi-am îndepărtat o șuviță de păr care se prinsese sub mască și am încuviințat din cap.

— Michael, am spus. Este rănit.

Am arătat în spatele meu.

— Mai este cineva pe-acolo? a întrebat Ernie.

Am scuturat din cap și am întrebat:

— Unde-i Hyden?

— El este bine, dar i-au luat pe toți ceilalți.

Ernie a dispărut grăbit de lângă mine, căutându-l pe Michael prin fum.

— Pe toți? am repetat eu fără putere.

Îmi simțeam pielea nădușită și lipicioasă. M-am uitat la Enderul care fusese împușcat.

— Jigodie, m-am adresat corpului său.

El a deschis ochii și am icnit. A întins mâna și m-a prins de gleznă.

— Ernie! am țipat.

Am încercat să mă eliberez, însă Enderul nu mi-a dat drumul.

Bodyguardul nostru a apărut în goană, cu pistolul întins, urmat îndeaproape de Michael. Ernie s-a aplecat și a îndreptat arma spre Ender.

— Dă-i drumul, imediat!

Enderul mi-a dat drumul și a căzut înapoi, secătuit de

propriile sale eforturi.

— Hai de-aici, Callie, a strigat Ernie și mi-a făcut semn din cap.

Am făcut un pas într-o parte și Michael m-a cuprins cu brațul pe după umeri. Fumul se destrămase îndeajuns pentru ca Mijlociul și cu mine să ne putem scoate măștile.

— Pentru cine lucrezi? l-a întrebat Ernie pe Ender.

Bărbatul a tăcut, cu o expresie amară de resemnare pe chip.

— Tataie, sângerezi către moarte cu fiecare clipă care trece. Aș zice că ți-au mai rămas vreo șaizeci de secunde, a rostit Ernie și a vârât mâna în buzunar. Vezi asta? A scos o jet-seringă. Îți poate opri hemoragia.

Enderul a tresărit și ochii i-au devenit atenți, neliniștiți.

— Îți va salva viața mizerabilă. Dă-i drumul! Cine v-a trimis?

L-am privit pe Michael. Oare Enderul avea să vorbească?

Buzele lui au început să se miște.

— Brockman.

A tușit.

— Ce va face cu Metalicii noștri? a întrebat Ernie. O să-i detoneze?

Enderul a scuturat din cap.

— O să-i vândă… bine de tot. S-a întins spre seringă. Dă-mi-o!

Ernie și-a tras mâna înapoi.

— Când?

Enderul a făcut o grimasă de durere.

— În zece… zile.

— Cui îi vinde?

— Celor mai… bogați… Enderi… din lume.

— Unde?

— Serul… s-a întins Enderul.

Ernie și-a privit ceasul și a injectat conținutul seringii cu o atingere a degetului mare. Enderul nici măcar n-a tresărit.

— Unde? a repetat bodyguardul, aplecându-se către el. Unde-i licitația?

Ochii Enderului au devenit sticloși și capul i-a căzut moale într-o parte.

— Unde-i laboratorul lui Brockman? l-a scuturat Ernie.

— Cred c-a murit, am intervenit eu, lăsându-mi mâna pe umărul lui.

Mijlociul i-a controlat pulsul, apoi s-a ridicat în picioare.

— Serul n-a avut efect, a rostit Michael.

— Da, știam, a zis Ernie. Dar l-am făcut să vorbească.

A pornit spre laboratorul principal, urmat de mine și de Michael. Hyden a apărut, purtând pe umăr o geantă de voiaj mare și neagră. Redmond era în spatele lui.

— I-au luat pe toți Metalicii…

Glasul mi s-a frânt.

— Nu pe toți, a spus Hyden cu un licăr de tristețe în ochi. Nu v-au luat pe voi. Noroc că erați în infirmerie.

Am mers către capătul îndepărtat al laboratorului principal. Tocmai mă întrebam de ce Ernie ne ducea la o fundătură, când Hyden a lovit cu palma în perete și un panou a glisat în lateral, dezvăluind un coridor îngust. Am intrat și panoul s-a închis cu un pocnet în urma noastră.

Hyden a deschis o ușă și am suit în grabă o scară. După un timp am încetat să mai număr palierele; gâfâiam, abia trăgându-mi răsuflarea. Ernie m-a prins de subsuoară și m-a ajutat pe restul drumului. Redmond, care era Ender, gâfâia de asemenea. Rămăsese cu o jumătate de palier în urma noastră.

Am ajuns până la urmă în capul scării. Hyden a apăsat altă placă aproape invizibilă și un oblon din oțel s-a deschis în garaj. S-a închis aproape imediat după ce am ieșit, camuflând perfect ieșirea secretă.

Aproape că ajunsesem lângă SUV, când ușa liftului s-a deschis. Au apărut doi Enderi cu măști de gaze și arme. Unul era foarte înalt, cu păr alb și lung, ca un viking.

Hyden i-a făcut semn lui Ernie să ne suie pe mine și Michael în SUV. Eu am urcat lângă șofer, Michael în spate și Hyden a trecut la volan. Redmond venea după noi, alergând cât putea de repede, însă a fost prins din spate de

Enderul înalt.

Ernie s-a întors să-l ajute și în clipa aceea Enderul scund l-a împușcat.

— Nu! am țipat.

Redmond s-a întors către atacatorul lui și s-au încleștat în luptă. S-a auzit o detunătură de armă și englezul s-a înmuiat din tot corpul și a căzut, împușcat în inimă.

I-am urlat cu disperare numele. Hyden striga și el, dar nu-i puteam înțelege cuvintele.

Ernie a izbutit să se agațe de portiera SUV-ului și a pus piciorul pe prag. Michael s-a întins și l-a prins de braț.

Hyden a băgat în marșarier, ieșind cu spatele din garaj, în timp ce Michael l-a tras pe Ernie pe bancheta din spate. Hyden a apăsat butonul de comandă al ușii garajului, care a început să coboare.

Enderii s-au repezit spre noi. Aproape că ajunseseră la ușă, când SUV-ul a ieșit complet din garaj.

Hyden a apăsat încă o dată butonul și ușa a căzut cu o viteză de cinci ori mai mare decât cea normală, lovindu-l ca o ghilotină pe Enderul cu păr lung. Mi-am ferit ochii, privind doar pistolul lui care i-a zburat din mână și s-a rotit pe pavaj.

Stomacul mi s-a întors pe dos.

— Nu te uita, a spus Michael.

Hyden a accelerat.

L-am privit pe Michael în oglinda retrovizoare. Era alb la față.

— Redmond…

Glasul mi s-a stins. Am dus palma la gură și lacrimile mi-au năpădit ochii.

— Știu, a zis Hyden.

Toți au rămas tăcuți și s-au auzit doar suspinele mele înăbușite în palmă.

— N-a suferit, a continuat el încet.

Am încuviințat din cap. Ernie a gemut de pe bancheta din spate.

— Callie, vedeți ce-i cu Ernie, a spus Hyden.

Michael stătea chiar lângă bodyguard. Știam că Hyden dorea să-mi îndepărteze gândurile de la Redmond. Mi-am adunat puterile și m-am întors către Mijlociu: zăcea pe banchetă cu palma peste inimă. Sacoul îi era pătat de sânge.

Am simțit că mi se face rău, totuși m-am aplecat spre el, ca să văd mai bine.

— Poți găsi rana? l-am întrebat pe Michael.

El a descheiat cu grijă sacoul bodyguardului. Gaura lăsată de glonț era sus pe piept, mult deasupra inimii.

— E-n umăr, l-am anunțat ușurată pe Hyden. N-ar trebui să-i oprim însă sângerarea?

Michael și-a pus palmele peste rană și a apăsat.

— Are nevoie de un medic, a zis Hyden fără să-și desprindă ochii de la șosea.

Ernie a clătinat din cap, încercând să fie curajos, dar nu și-a putut stăpâni o grimasă de durere.

— Nu vrea, a anunțat Michael.

— Nu se ține seama de dorințele lui, a replicat Hyden. Ăsta-i unul dintre avantajele de a fi șef.

Șofa foarte rapid. Navigatorul ne-a adus în câteva minute la spitalul Sisters of Mercy. Am intrat în curte și am trecut pe lângă florile de plastic din jardinierele de beton – alt spital care abia se descurca financiar, victimă a vremurilor noastre. Ne-am îndreptat către camera de gardă. Ernie transpirase și ochii îi sticleau. Michael stătea cu mâna pe umărul lui, încercând să-l aline.

— O să fie bine, i-am spus. Am ajuns la spital.

Ernie și-a scos pistolul și l-a îndreptat către Hyden.

— Oprește mașina, a rostit el.

Hyden a frânat la distanță mică de zona de primire a pacienților.

— Te duc înăuntru, a spus el. Ești rănit.

— Sângerarea face parte din fișa postului meu, a rostit Mijlociul fluturându-și arma pentru a-și sublinia cuvintele.

— Termină cu scenele dramatice, a zis Hyden. Amândoi știm că n-o să mă-mpuști.

— Voi, Metalicii, nu puteți intra în spital. Ar putea veni după voi. Ernie se străduia să articuleze cuvintele. Sau cum vreau eu… sau deloc.

Hyden a părut resemnat. Michael și cu mine am ieșit, am deschis portiera din partea lui Ernie și l-am ajutat să coboare. El s-a rezemat de peretele de lângă ușa camerei de gardă și a ascuns arma.

— Îmi pare rău că nu l-am putut salva pe Redmond, a spus după aceea.

— În tot cazul ai încercat, l-a bătut Michael cu palma pe antebraț.

— Ne-ai salvat, Ernie. Mulțumesc.

Speram din toată inima să se însănătoșească. I-am strâns mâna.

— Fă-te bine!

— Șterge-o de-aici, a zâmbit el scurt.

A fluturat din braț spre noi și am urcat înapoi în SUV. Am privit cum un infirmier a ieșit din spital, aducându-i un scaun cu rotile.

— E un tip dur, a spus Hyden după ce a intrat pe autostradă și a pornit spre est. O să mă contacteze când va putea.

Am simțit în vocea lui o undă de îndoială. Hyden strângea volanul de parcă ar fi vrut să-l rupă. Poate că neputința de a-i atinge fizic pe oameni însemna în același timp că-i venea mai greu să-i lase pe ei să-i atingă sufletul. Știam că ținea la Ernie – și la Redmond –, dar în niciun caz nu îngăduia ca asta să i se citească pe chip.

M-am uitat în spate, la Michael. Părea la fel de șocat ca mine. Simțeam mâncărimi pe toată fața și m-am scărpinat.

— Oprește-te, a zis Hyden. Nu te atinge pe față.

A deschis un panou din apropierea plafonului și a tras dinăuntru o trusă subțire de prim ajutor. A scos din ea două pachete albe, fiecare cam cât palma mea. Mi le-a aruncat în poală.

— Deschideți-le.

I-am întins unul lui Michael. Pe pachet era tipărită o

denumire chimică lungă pe care n-am recunoscut-o. Am rupt ambalajul și am extras o țesătură umedă.

— Ștergeți-vă mai întâi pe față. Aveți grijă să nu uitați de nas. Apoi, procedați la fel cu mâinile, picioarele și orice porțiune de piele expusă.

Am apăsat țesătura răcoroasă de obraz.

— Se simte plăcut.

— Neutralizează reziduurile majorității gazelor.

Michael s-a șters și el cu țesătura aceea.

— Ce efecte ar fi avut asupra noastră?

Hyden a clătinat din cap.

— Crede-mă, n-ai vrea să știi.

— Bietul Redmond, am zis ștergându-mi tenul și restul pielii care fusese expusă.

— Dacă te ajută cu ceva s-o știi, a spus Hyden, s-ar fi sinucis numai ca să nu lucreze pentru tata.

O senzație de pustietate îmi rodea măruntaiele. Era ca atunci când clădirea ne fusese cuprinsă de fum și pierduserăm totul, inclusiv ultimele fotografii ale părinților noștri. M-a copleșit un sentiment de disperare, de dorință de a merge imediat la frățiorul meu, de a-l îmbrățișa și strânge cu toată puterea.

— Trebuie să fiu cu fratele meu, am rostit.

— În felul ăla îi vei conduce pe oamenii tatei direct la cabana voastră.

— Are dreptate, Aly, a zis Michael.

Hyden a deschis scanerul.

— Ce faci? l-am întrebat.

— Scanez, mi-a răspuns imperturbabil.

A apăsat un buton și mașina a intrat în regim de autopilotare, permițându-i să dea drumul volanului.

— Este momentul pentru așa ceva? a spus Michael.

— Încerc să văd dacă le pot detecta semnalele, a zis Hyden după ce s-a activat display-ul gonflabil. I-au luat pe toți Metalicii noștri și ecranul ăsta ar trebui să lumineze ca pomul de Crăciun.

— Vrei să zici că i-am putea recupera? am întrebat.

— Asta ar fi ideea, da.

Am privit ecranul în timp ce el îi lărgea zona de cercetare. De pe bancheta din spate, Michael s-a aplecat spre noi pentru a putea vedea mai bine.

Caroiajul era însă tăcut. În scurt timp, Hyden și-a trecut mâna prin el, derutând display-ul.

— Sunt prea inteligenți, a zis el cu o urmă de pesimism în glas. I-au ecranat la fel cum făcuserăm noi. A oftat. Au dispărut, a izbit el cu palma în volan. Toți Metalicii ăia depindeau de mine.

— Ce facem acum? l-am întrebat.

— Nu știu, nu ne putem întoarce la laborator.

A dezactivat autopilotul și am mai mers câțiva kilometri. Am privit în spate și am văzut că Michael adormise.

— Poți să ridici peretele despărțitor? i-am șoptit lui Hyden.

El a privit în oglinda retrovizoare, apoi a apăsat un buton. O plexiplacă a glisat în sus, până a atins plafonul, astfel încât Michael nu ne-ar fi putut auzi, dacă s-ar fi trezit.

— Ce este? m-a întrebat Hyden.

— Când mi-a intrat în minte în Palatul înregistrărilor, tatăl tău a făcut ceva nou.

— Ce anume?

— A fost în stare să-mi controleze corpul.

— Cum?

— Mi-a mișcat degetul mic. Împotriva voinței mele.

— De ce nu mi-ai spus?

— N-am prea avut parte de clipe de liniște împreună, nu crezi?

— Asta dovedește însă c-a avansat foarte mult. Trebuie să cunosc toate detaliile astea.

— Acum le cunoști. Mi-am atins scurt ceafa, după care m-am oprit. Și mai este ceva despre care n-am avut timp să-ți povestesc.

— Ce anume? m-a privit cu ochi mijiți.

— N-a susținut c-ar fi imitat glasul tatălui meu, când l-am acuzat de asta.

— Ăsta-i felul lui de-a fi.

— Ba nu, întotdeauna îi place să se laude cu ce face.

— Vrea să te ameţească de cap. Poţi să nu te mai gândeşti la asta.

Am ieşit de pe autostradă şi în scurt timp mergeam în lungul albiei secate a râului Los Angeles. Hyden a suit cu SUV-ul pe trotuar şi după aceea a intrat printr-o spărtură din gard. Am coborât taluzul abrupt şi am ajuns pe cimentul albiei.

— Hyden? am întrebat, prinzându-mă de mânerul de deasupra portierei.

Michael s-a trezit şi a bătut în plexiplaca dintre noi. Hyden a retras-o.

— Ce faci?! a strigat Michael.

— Cu ani în urmă Departamentul Hidrologic şi Energetic ne-a construit rampa asta foarte frumoasă. Ne folosim de ea.

A început să coboare printr-un tunel auxiliar care ne apăruse în faţă.

— Dar de ce? Unde mergem? am întrebat, strângând cu disperare mânerul.

— Într-un loc adânc şi sigur, a replicat Hyden coborând în spirală de la un nivel la altul. Şi dotat cu toaletă.

Când am ajuns la capătul tunelului, parcă eram în altă lume. Acolo era o piaţă uriaşă, cu tot felul de Starteri şi Enderi.

Un Starter s-a apropiat în fugă de maşina noastră, ţinând în mâini o sticlă şi zdrenţe.

— Ai grijă să nu-l loveşti! am strigat spre Hyden.

— E-n regulă. O să ne cureţe de orice pulbere de spori posibilă.

Starterul a şters SUV-ul, umezindu-l cu sprayul lui, în timp ce ne îndreptam către o parcare.

Am coborât şi Hyden i-a dat băiatului un dolar.

— Ce-i asta? am întrebat.

— Talciocul Popular. Trecem prin el doar pentru că toaleta este-n celălalt capăt, a zis Hyden.

— Ce mai așteptăm? a întrebat Michael, mergând spre intrare.

La o masă pe care un semn anunța *Plata* stătea o Enderă cu turban având imprimeuri florale verzi. Hyden a pus trei bancnote pe masă și ea a deschis ușa improvizată dintr-un indicator rutier „Interzis la stânga”.

— Distracție plăcută, ne-a spus cu un licăr în ochi.

Avea un aer familiar. Nu era însă vorba despre femeie, ci despre turban. Mama avusese unul identic.

L-am urmat pe Hyden, la fel ca Michael, amețită, amorțită și fără îndoială șocată din cauza împușcăturilor. Am mers ca somnambulii pe lângă vânzători ce stăteau pe pături sau pe scaune pliante, înapoia unor mese pe care etalaseră fragmente disparate de viață, unele foarte vechi.

Michael a observat pe una dintre mese o bucată mare și plată de metal.

— Ce-i asta?

Vânzătorul era un Ender excentric, cu părul lung și alb împletit în multe codițe subțiri. S-a ridicat când ne-a observat interesul.

— Se numește laptop, ne-a spus el. Este un computer.

— Adică un display gonflabil? am întrebat. Așa accesau ei *Paginile* în trecut?

— Pe atunci nu le spuneau *Pagini,* a zis Hyden. Pe atunci nu înregistrau fiecare secundă a vieților lor, așa cum facem noi.

— Nu toți facem așa, a intervenit Michael.

Vânzătorul a zâmbit și a atins placa de metal, deschizând-o. Era încă și mai mare.

— Uitați-vă la taste, ne-a spus. Exact ca la mașina de scris.

Am încuviințat din cap către el.

— Mulțumim.

Am trecut mai departe.

— Ce-i „mașina de scris”? a întrebat Michael.

— N-ați văzut filme vechi?

M-am gândit la cele pe care mi le arătase tata. Data

viitoare când aveam să văd unul, el n-avea să fie alături de mine.

— De ce-i spuneau „laptop”? a continuat cu întrebările Michael.

— Pentru că fusese gândit să fie utilizat în poală[1], a răspuns Hyden. Dar aproape nimeni nu-l folosea așa.

— De ce preferă ei să stea aici, nu afară? am întrebat eu.

— Fac parte din subterani, a zis Hyden. Starteri și Enderi care se tem de alt atac sau de reziduurile sporilor.

— Nu sunt vaccinați? s-a încruntat Michael.

— Nu. Și oricum vaccinul nu asigură protecție împotriva unui atac cu bioarme noi.

Bioarme… Atacuri… Reziduurile sporilor… Mă luase amețeala.

***

M-am spălat pe față în grupul sanitar și mi-am șters mâinile cu un șervețel de hârtie din teancul așezat ordonat lângă chiuvetă. Probabil că femeia cu turban le șterpelise de la taraba cu hotdogi. Stând acolo, singură, evenimentele petrecute în laborator m-au izbit în cele din urmă ca un pumn în plex din partea unui nepretenar. Era ireal să mă aflu aici, în talcioc, după toate prin câte trecuserăm.

Redmond… Ernie…

M-am alăturat băieților. Cumpăraseră sticle de apă și ciocolate ieftine, care imitau Supertrufele. Doze minime de vitamine, atât cât să nu se poată spune că n-aveau deloc.

Hyden mi-a aruncat una.

— Poftim!

Am prins ciocolata. Mi-a aruncat și sticla de apă, dar am ratat-o și a căzut, cu zgomot, pe jos. Michael a ridicat-o și mi-a întins-o. Am rămas locului, nemișcată.

— S-a-ntâmplat ceva? a întrebat Hyden.

— Oare ce nu s-a-ntâmplat? am replicat.

---

1 *Lap* în limba engleză.

El s-a apropiat, mi-a luat cu grijă ciocolata din mână, i-a scos ambalajul și mi-a întins-o. Am primit-o fără să-l ating, am rupt o bucățică și am mestecat fără grabă.

— Haide, zi, a rostit el.

Supertrufa falsă parcă mi se oprise în gât.

— Îmi doresc viața înapoi, da? am spus eu.

Hyden a rămas locului, fixându-mă cu privirea. La fel și Michael.

— Am avut parte de numai două săptămâni alături de fratele meu – să trăiesc o viață de familie normală, să locuiesc într-o casă –, iar acum el este în munți, în vreme ce eu sunt aici, în subterane, întrebându-mă dacă-l voi revedea vreodată. Ar fi trebuit să-i ofer o viață, nu o bonă. Și după cum merg lucrurile, oricum este foarte posibil să nu mai prindem ziua de mâine.

Hyden s-a apropiat cu un pas.

— Și eu vreau același lucru ca tine – să mă desprind de… cordonul ăsta ombilical. Vreau ca toți să fim liberi.

Însă acum nu este posibil. Va trebui să acționăm pas cu pas, da?

Mi-am ferit ochii.

— Să știi că n-am pierdut totul, a adăugat el.

Un nod uriaș mi s-a pus în gât. Cum putea spune așa ceva?

— De acord, Redmond a murit și nu-i mai avem pe Metalici. Pe Lily, Savannah, Jeremy și ceilalți.

M-am gândit pentru o clipă la pericolul în care se aflau ei; indiferent ce ar fi spus Enderul acela înaintea morții, tatăl lui Hyden îi putea transforma oricând în bombe umane.

— Dar noi îi vom regăsi. Am o geantă plină cu toate echipamentele esențiale. Și bani. Hyden a arătat spre SUV, unde-și lăsase geanta mare și neagră de voiaj.

— Pot să recreez cercetările.

S-a bătut ușor cu degetul în tâmplă.

— Și laboratorul tău… computerele…

— N-au ajuns să pună mâna pe computere, mi-a răspuns. Aveam un buton de pericol, setat să le distrugă pe toate

simultan.

— În cazul ăsta, le-ai pierdut pe toate.

— Haideți să v-arăt ceva, a zis Hyden.

L-am urmat afară din talcioc și am pornit către SUV.

— Am scanerul, a continuat el să vorbească. Și am copii de rezervă. Un laborator portabil.

— Unde? am întrebat.

A deschis portbagajul. Pe toată lățimea compartimentului pentru bagaje fusese montată o banchetă capitonată în piele neagră, astfel modelată încât puteai sta lungit acolo, cu picioarele îndoite. Hyden s-a întins peste banchetă și a ridicat o trapă, dezvăluind un megacomputer.

Michael a fluierat încetișor.

— Nu-i doar un detector de Metalici.

De acord, era foarte util, totuși nu reprezenta vreun motiv de sărbătoare.

Hyden a înclinat capul într-o parte.

— Ai dreptate, Callie, nu-i deloc bine. Ba chiar este rău pentru Metalici. Și pentru Redmond. Nu trebuie să cedăm însă.

Am privit de la el la Michael. Puterea lor mă susținea. Și-mi oferea ceva speranță.

***

Am dormit în SUV: Hyden în față, eu și Michael pe bancheta din spate. După ce mi se păruse că trecuseră ore în care mă foisem, încercând să-mi găsesc o poziție confortabilă, fără pătură și fără pernă, ațipisem și mă trezisem dezorientată, în întuneric. Am auzit respirațiile ritmice și regulate ale lui Hyden și Michael. Pe bordul și în interiorul mașinii, câteva leduri străluceau aidoma unor licurici într-o peșteră. Prin geamurile fumurii puteam distinge semnul „închis” trasat de mână pe care doamna cu turban îl proptise la intrare. Piața aceasta era permanentă și mulți vânzători își acoperiseră produsele cu prosoape și zdrențe. Alte spații erau acum goale. Unii vânzători

dormeau în mașinile parcate în imediata apropiere, pentru a-și putea supraveghea marfa.

Pe când priveam prin geam, ochii mi s-au focalizat asupra sticlei în sine și vederea mi s-a încețoșat. Când am refocalizat, mi s-a părut că geamul era un ecran pe care se derula o scenă în care eu însămi jucam un rol. Mă aflam în Clubul Rune și traversam ringul de dans, trecând pe lângă „adolescenți” fermecători, în general chiriași Enderi în corpuri donoare, așa cum mă închiriase și Helena pe mine. M-am apropiat de bar și i-am arătat barmanului o hologramă mică a unei fete. Era Emma, nepoata dispărută a Helenei: blondă și cu aspect princiar, moștenind nasul și bărbia fermă ale bunicii ei.

Înaintea ochilor mi se derula altă amintire a Helenei, însă ușor diferită de data aceasta, mai mult vizuală. Probabil că în timp ce-mi utiliza corpul fusese la Clubul Rune pentru a se interesa despre Emma. Barmanul a privit holograma și a clătinat din cap. Am simțit o tristețe apăsătoare care mi-a sfâșiat inima.

Tristețea Helenei, un moment păstrat din trecut, era stocată acum în băncile mele de memorie. Nu doar revedeam amintirea, ci o și simțeam, de parcă mi-ar fi aparținut.

Viziunea s-a sfârșit și am revenit în automobil, privind geamul, cu o lacrimă prelingându-mi-se pe obraz. Helena fusese acolo cu două luni în urmă; cam atât de veche era amintirea aceea. Iar acum ieșise la suprafață.

Aveam și eu multe amintiri triste ale unor scene petrecute după Războiul Sporilor, dar cele ale Helenei mi se fixaseră adânc în minte. Ea avusese o fermitate intensă, o disperare, aș putea spune chiar o obsesie de a o găsi pe Emma. De a găsi răspunsuri. Ea nu abandonase. Cum aș fi putut abandona eu atunci?

***

— Azi-noapte am avut viziunea altei amintiri, i-am

anunțat a doua zi dimineață.

Ne treziserăm toți cam pe la aceeași oră, cu gurile încleiate și hainele mototolite. Eu eram pe bancheta din spate lângă Michael, rezemată într-un cot. Hyden ridicase scaunul șoferului la poziția normală și acum își netezea cu palmele părul zburlit.

— O falsă amintire? a întrebat el. A unei chiriașe?

— Da. Și m-a dus cu gândul la tata.

Michael mi-a atins umărul cu mâna.

— E greu, Aly, a zis el. Toți am pierdut foarte multe până acum. Știi că asta răstoarnă lucrurile cu susul în jos.

— Știu, totuși…

— Nu uita ce am văzut în Palatul înregistrărilor, a intervenit Hyden.

— E doar o senzație. N-o pot alunga.

— Ce vrei să faci? s-a interesat Hyden.

I-am privit pe rând.

— Vreau să merg acasă.

Capitolul treisprezece

Hyden, Michael și cu mine am traversat cartierul din valea aflată în nordul Los Angelesului, unde crescuserăm Michael și cu mine. Acum era o suburbie abandonată. Am trecut pe lângă nenumărate case cu ferestrele astupate cu scânduri ce fuseseră însemnate cu vopsea roșie. Pe unele scria „Relocat”, dar cel mai frecvent se vedea „Condamnat”.

Revenirea aici mi-a reamintit cât de groaznic fusese când toți părinții noștri se îmbolnăviseră din cauza sporilor. Mi-a reamintit cum sosiseră șerifii federali să-i ridice și să-i ducă în unități de tratare speciale, unde nu-i aștepta niciun tratament. Acelea nu fuseseră decât locuri unde oamenii erau duși pentru a-și aștepta moartea. Mi-a reamintit cum Starterii fuseseră internați în Instituții până îi revendicau bunicii. Aici erau locuințele prietenilor și vecinilor mei, familiile Surratt, Perry și Roger. Toate erau goale acum, iarba crescuse încâlcit, apoi se uscase pe peluze, iar înștiințări de condamnare erau prinse pe toate ușile. Acestea erau casele la ușile cărora bătusem de Halloween și în care participasem la petreceri aniversare.

Acum părea că întregul cartier fusese ocupat de zombi.

Mi-am atins ceafa. Am trecut de casa lui Michael și el s-a întors pentru a privi în urmă. Nu i-am putut vedea expresia chipului; cred că de aceea se și întorsese.

— Vrei să ne oprim? l-am întrebat.

A clătinat din cap. Hyden m-a privit.

— Vechea lui casă, am explicat.

Hyden a încuviințat.

— Voi doi ați fost vecini.

— Da. Nu ne cunoșteam însă bine pe atunci…

— Nu ieșeam împreună, a explicat Michael.

Hyden a încuviințat din nou.

— Am înțeles.

Am parcurs în tăcere câteva cvartale. Am arătat în dreapta.

— Asta e.

El a oprit în fața casei mele. Tufele de trandafiri uscate erau sugrumate de un gard din sârmă neregulat, care înconjura locul.

Trandafirii iubiți ai mamei muriseră; tufele erau simple schelete cu spini ce se întindeau spre cineva care să le salveze, cineva care nu mai sosea.

A trebuit să-mi stăpânesc lacrimile ce amenințau să nu se oprească prea ușor. De pe bancheta din spate, Michael s-a întins și m-a strâns de umăr.

— Ești gata? a întrebat el.

Am inspirat adânc.

— Haidem!

Am pus mâna pe clanța portierei.

— Stai, a spus Hyden.

— De ce?

Mi-a întins o mască de gaze și a aruncat altă mască în spate, lui Michael.

Ideea de a purta mască în propria mea casă m-a îngrețoșat.

— Nu mi-o pun. E casa mea.

Acesta era locul unde făcusem petreceri în pijamale cu prietenele mele cele mai bune. Unde gătisem negrese. Unde comandasem pizza în serile de vineri. Nu era un loc pentru măști de gaze.

— Poate fi periculos. Nu neapărat din cauza reziduurilor de spori, cât mai degrabă a substanțelor chimice care au fost pulverizate după aceea, a spus Hyden.

Michael a răsucit între degete curelușele de prindere ale măștii.

— Are dreptate.

Hyden i-a aruncat o pereche de mănuși.

— Nu-mi pasă, am anunțat eu.

Am deschis portiera și am ieșit în timp ce ei se echipau.

Hyden și Michael au coborât de asemenea din SUV.

Hyden a început să taie sârma gardului cu un clește pe care-l luase din mașină. Michael se uita în sus și în jos pe stradă, încercând să detecteze eventuali nepretenari. Nu se zărea însă niciun semn de viață, nici măcar o veveriță.

Am înaintat pe aleea către casă și am simțit cum pașii mi se încetinesc la viteza melcului. Casa mea... Ne jucaserăm în curtea asta și fusese plină de viață și râsete. Acum domnea o liniște mormântală. Peluza verde luxuriantă pe care tata se jucase cu mingea cu Tyler era acoperită de buruieni îngălbenite și sfărâmicioase.

Ne-am oprit înaintea ușii principale. Peste ea fuseseră bătute scânduri, pe care scria *Condamnat* cu vopsea roșie ca sângele. O melodie veselă a întrerupt brusc tăcerea, făcându-i să tresară pe băieți. Era micuțul holo înrămat al mamei, activat de prezența noastră. Ea îl schimba în fiecare anotimp, iar acesta era o imagine cu noi toți – tata, ea, Tyler și cu mine – surâzând și ridicând o inimă mare decupată din carton. După ce se termina melodia scurtă, toți rosteam la unison: „Bine-ați venit!"

Puțină vopsea roșie stropise un colț al ramei solare.

Am simțit că mi se înmoaie picioarele.

Michael m-a privit.

— O vrei?

Am încuviințat din cap. El a scos un briceag din buzunar și a desprins rama.

— Poftim.

Am strecurat-o în poșetă.

Hyden și-a coborât mânecile, pentru a-și acoperi brațele complet până la mănuși.

— Și voi ar trebui să faceți la fel, ne-a spus. Pe unde se intră mai ușor?

Am ocolit casa, spre ușa din spate. Curtea de acolo arăta ca un cimitir, cu iarbă maronie uscată și jucăriile lui Tyler risipite peste tot, răsturnate: o bicicletă mică... un robot metalic defect... Ne-am apropiat de ușă și eu am trecut palma peste plăcuța de comandă.

Ușa nu s-a deschis.

— Fără electricitate nu funcționează, a rostit Hyden.

Michael a deblocat limba încuietorii cu briceagul, iar Hyden a tras de mâner cu cleștele de tăiat sârma. Laolaltă au izbutit să deschidă ușa.

În casă era întuneric. Era exact așa cum o lăsasem, în ziua când eu și Tyler fugiserăm dinaintea șerifilor. Soarele se străduia să pătrundă prin draperiile care acopereau ferestrele, proiectând o lumină galben-întunecată peste mobile. Ar fi fost bune branternele, dar de acum nu le mai purtam.

Michael a tras o draperie din bucătărie.

— De unde vrei să-ncepem?

— Din biroul tatei, am răspuns.

Mi-am alungat tentația de a lua toate lucrușoarele ce-mi trezeau amintiri și pe care le întâlneam la fiecare pas: ultimul pulover pe care-l tricota mama, ultima carte pe care o citea tata, un mulaj după prima pereche de pantofiori a lui Tyler și carnetul meu de note, fixat pe frigider cu un magnet. Trebuia să ne concentrăm însă. Am examinat hârtiile tatei, îndosariate. Hyden s-a uitat la display-ul gonflabil.

— E descărcat, a anunțat el. Trebuie să-l încarc.

Am fluturat din mână.

— Îl luăm cu noi.

Am petrecut în birou mai mult timp decât ar fi vrut Hyden, cercetând cutii și sertare. N-am găsit nimic care să ne ofere vreun indiciu despre locul unde putea fi el... dacă mai trăia.

Eram aproape gata de plecare. Umplusem o cutie cu câteva amintiri și încercam să decid dacă n-ar fi trebuit să iau și unul dintre biblioraftele tatei. Hyden privea peste umărul meu la hârtiuțele și cărțile de vizită pe care le frunzăream.

— Ia stai așa! a rostit el brusc.

A luat o carte de vizită din biblioraft.

Holomația s-a activat, s-a auzit un ritm alert și Starteri au dansat peste cartea de vizită.

— Ce-i asta? a întrebat Michael.

— Ăsta-i Clubul Rune, a zis Hyden.

Avea dreptate; cuvintele tipărite pe cartea de vizită spuneau totul.

Un loc în care să fii altcineva

Unde îi întâlnisem pe Madison și Blake.

Am tăcut toți, privind-o.

— Clubul Rune? am repetat eu în cele din urmă. Tata?

Nu mi-l puteam imagina pe tata având o carte de vizită de la Clubul Rune. Localul acela era pentru chiriași și adolescenți reali. Ce să fi căutat acolo un Mijlociu... și cu atât mai mult tata?

Hyden a ridicat cutia.

— Trebuie să plecăm.

— Mai lasă-mă un minut, am spus. Te rog!

— Nu suntem deloc în siguranță dacă o să zăbovim aici, a replicat el.

— Haide, las-o un minut, ce naiba? a zis Michael schimbând poziția unei cutii pe care o ținea proptită de șold.

— Nu-nțelegeți care-i treaba, a spus Hyden lăsând din mâini altă cutie. Eu înțeleg, pentru că știu cum funcționează cipspațiul.

— Atunci nu-nțelegi situația de față! a izbucnit Michael nervos, gata să arunce cutia pe podea. Gândește-te și la ea! Tu... tu nici măcar n-o poți atinge dacă nu intri în alt corp.

Am tras aer adânc în piept și i-am privit cu ochi mari pe amândoi.

— Michael!

Hyden a încremenit. Eu mi-am ținut răsuflarea. Erau ca două animale, încordați la maximum, gata să se repeadă unul asupra celuilalt.

— Nu, a spus apoi Hyden trist. Michael are dreptate.

— Hyden... am început, dorindu-mi să pot ajunge la

sufletul lui.

El și-a ridicat cutia.

— Fă ce ai de făcut, Callie. O să te-așteptăm afară.

A ieșit. Michael m-a privit.

— Nu te grăbi, mi-a zis, după care a părăsit camera.

Am suspinat, rămasă singură în mijlocul biroului tatei. Ce să fac în ultimele minute prețioase de care dispuneam? Aș fi dorit să iau cu mine ceva care-i aparținuse, dar ce anume?

Unul dintre ceasurile lui se afla pe un teanc de hârtii de pe masă. Era de modă veche, așa cum se vedeau în filmele de pe timpuri care-i plăceau lui. Avea două asemenea ceasuri; erau rare. Obiecte de colecție.

Mi l-am pus pe încheietura mâinii. Era prea masiv. Și greu. L-am scos și l-am așezat la locul lui. Am cercetat cu disperare camera și ochii mi s-au oprit asupra bibliotecii. Sus de tot, pălăria lui de fetru veche atârna de o margine. Am folosit un băț ca s-o cobor de acolo. Am dus-o la nas și am inspirat. Mai păstra încă mirosul tatei, un parfum de tweed și lemn. Am ținut-o lângă nări și mi-am închipuit că era acolo, alături de mine.

Puteam oare să-mi reamintesc mirosul acela? Să-l memorez, astfel încât să-l pot rechema când duceam dorul brațului său în jurul umerilor mei?

Mi-am îndepărtat fața de pălărie și am mângâiat fetrul. Continua să păstreze forma capului tatei. Nu era însă el.

Am lăsat-o lângă ceas, ca să poată fi împreună.

***

Seara, nu toate străzile din centrul Los Angelesului erau la fel de populate. În majoritate era liniștit, dar am avut grijă să evităm protestatarii care campau în jurul Primăriei.

Când am ajuns la destinație, Hyden și-a strecurat SUV-ul pe lângă șirul de vehicule parcate, goale, și s-a îndreptat spre zona de preluare a mașinilor de către valeți.

— Ăsta-i? a întrebat Michael.

Am încuviințat din cap și am privit clubul în care mi se întâmplaseră atât de multe. Nu-mi imaginasem că-l voi mai revedea.

— Bine ați venit la Clubul Rune! ne-a întâmpinat vesel valetul Ender.

— Nu-i nevoie s-o parcați, i-am spus eu când am coborât din SUV. Doar ne-a condus până aici și își vede de drum.

Am fluturat din mână spre Hyden, când Michael mi s-a alăturat afară.

— Distracție plăcută! ne-a urat Hyden pe geam și a demarat.

M-am întrebat ce gândea. Nici el, nici Michael nu făcuseră nicio referire la disputa pe care o avuseseră în casa mea.

Băieți…

Ne-am oprit să ne cumpărăm cele mai recente tehno-haine, pentru a fi siguri că vom trece de examinarea de la intrare. Michael și-a luat o jachetă neagră pâlpâitoare grozavă, care-și schimba culorile și textura la fiecare mișcare. Eu purtam o rochiță iluzorie 3D. Când lumina cădea pe ea sub un anumit unghi, designul se transforma. Acum, de pildă, erau frunze verzi care, căzând, se transformau în fluturi roșii.

Deși Destinații Splendide se închisese și nu mai exista afacerea de închiriere a corpurilor, aspectul mulțimii nu se schimbase. Clientela era formată din două tipuri de adolescenți: cei cu piele acneică și păr care se zbârlea la orice curent slab de aer, și cei care păreau sculptați cu laserul și nu trădau nicio imperfecțiune. Asta se putea datora intervențiilor cosmetice plătite de familiile lor sau de Destinații. Sau poate că erau frumoși din născare.

Un Ender ultramodern cu păr argintiu ce părea sculptat, care purta o bluză pe gât neagră și scânteietoare elegantă și pantaloni, vorbea în microfonul subțire ca firul de păr al căștilor sale, dinapoia cordonului de mătase care bloca intrarea. S-a oprit din conversație și ne-a privit.

— Prima dată aici? ne-a întrebat.

— Foarte amuzant, am replicat pe un ton atât de sec și scârbit, încât Enderul a ridicat cordonul și ne-a lăsat să trecem.

Doi portari Enderi în livrele ne-au deschis ușile masive. Întotdeauna aveam impresia că intram într-un templu egiptean. Până ajungeam înăuntru.

Lasere străpungeau sala semiîntunecată, fulgere ca niște nestemate multicolore ce spintecau spațiul uriaș al ringului de dans. Cel mai recent hibrid de muzică fuziune pulsa asurzitor, îngreunând până și gândirea.

— E neschimbat! am strigat ca să mă fac auzită peste muzică.

— Înțeleg acum de ce n-a vrut Hyden să vină, a comentat Michael.

Hyden n-ar fi putut rezista în mulțimea aceea, însă clubul nu era nici genul lui Michael. El ar fi preferat să le schițeze portretul clienților de aici decât să facă parte dintre ei.

Pe lângă noi a trecut un chelner de sex nedeterminat, purtând o tavă de sonde cu băuturi care străluceau albastru și lăsau dâre de fum alb. În lateral, o fată în costum de baie a ieșit dintr-un bazin de lângă perete. Părea umplut cu aur lichid și pielea îi era acoperită complet, făcând-o să semene cu o statuie poleită.

Am trecut pe lângă astrobar, mergând către zona lounge. Fără să fie la fel de ticsită ca sala principală, era totuși destul de activă. În scaunele antigrav se tolăneau Starteri superbi. Poate că așa erau din naștere.

— Recunoști pe cineva? l-am întrebat pe Michael.

— Nu. Și nici nu văd pe cineva cu care mi-ar plăcea să fac cunoștință.

Decisesem că, pe lângă căutarea de indicii despre vizita tatei aici, vom încerca să recuperăm și orice Metalici pe care i-am fi găsit. Oare aveam să-i strângem iarăși pentru Brockman? Speram că nu.

Am dat împreună ocol prin lounge.

— Ce zici de ea? a indicat din bărbie în direcția unei fete incredibil de frumoase, zveltă și mlădioasă, cu păr blond,

drept.

Era rezemată de una dintre coloanele acoperite cu oglinzi. Mi-am amintit fața ei. Era una dintre donoarele care sosiseră când distrugeam banca de corpuri. Bineînțeles, de fapt o adusese chiriașa ei.

— Vorbește cu ea, mi-a spus Michael.

— Vino și tu.

— Va fi mai ușor dacă ai fi singură. S-ar reduce șansele de a o speria.

Michael s-a dus la bar, iar eu m-am apropiat de fată. Am tras cu ochiul la telefonul meu din poșetă. Identifica telefonul ei ca aparținând lui Daphne. Am venit lângă ea și am zâmbit.

— Bună, Daphne! am spus.

M-a cântărit cu o expresie plictisită.

— Ar trebui să te cunosc de undeva?

Nu era așadar cea mai amabilă Starteră din club.

— Într-un fel. Suntem surori de la banca de corpuri, i-am zis.

— Ah! Ochii i s-au lărgit. De-acolo... Frate, nu vreau să mă mai gândesc la nenorocirea aia.

— Știu, am încuviințat după care am decis să insist puțin. Uneori însă mă gândesc la ea fără să vreau. Am un soi de reamintiri. Tu n-ai?

— Ale chiriașei mele? Ba da, a răspuns Daphne și a sorbit din sticluța ei de apă minerală. Am frecvent flashbackuri în care merg pe sârmă deasupra unui canion. Eu sunt gimnastă, nu acrobată care merge pe sârmă. Îți dai seama c-au lăsat-o să facă asta? Cu siguranță, chiriașei mele nu-i era frică de înălțime, dar mie-mi este.

— Chestia asta nu-mi place deloc, am comentat eu. Poate că-ntr-o bună zi o să ne scoată cipurile.

— Eu aș lua un cuțit și mi l-aș scoate singură, dac-aș fi convinsă c-aș supraviețui.

O gimnastă și foarte curajoasă.

— Cum merge de când ai terminat-o cu Destinațiile? am întrebat. Te descurci?

— Am fost deșteaptă. Am economisit banii.

Hainele ei păreau noi, ea arăta sănătoasă și izbutise să treacă examinarea de la intrarea în club. Indiferent de ocupația pe care o avea, nu se descurca deloc rău.

— De cât timp vii aici? am întrebat-o.

— De câteva luni. Am aflat de club după ce-am terminat cu Destinațiile.

N-avea să-mi fie de mare folos în a afla informații despre tata, deoarece venea aici de puțin timp, însă era una dintre puținii Metalici pe care poate că reușeam să-i salvăm.

— Haide să-ți fac cunoștință cu prietenul meu, i-am spus.

Am adus-o la Michael și i-am lăsat să stea de vorbă. M-am dus apoi la persoana care, de obicei, îi cunoaște pe toți cei din club – barmanul. Ca toți angajații, era un Ender cu păr alb. Era înalt și zvelt, cu cercel într-o ureche. Chipul prietenos îmi părea familiar. Să-l fi văzut prima dată când fusesem aici, pe când mă închiria Helena? Nu, trebuia să fie ceva mai recent. Familiaritatea provenea din memoria Helenei. Din amintirea în care-l întreba pe un barman despre holo-ul Emmei.

Am comandat o apă minerală și i-am arătat holorama familiei mele, pe care o desprinsesem de pe ușa din față a casei.

— Îl recunoști pe Mijlociul ăsta?

— Mijlociii sunt greu de uitat, a spus el ștergând un pahar. Vedem foarte puțini pe aici.

Inima a început să-mi bată mai repede, dar m-am străduit să-mi păstrez calmul.

— L-ai văzut?

A luat holo-ul și l-a privit fix. După aceea s-a uitat la mine.

— Ești fiica lui?

— Da.

— Cum te cheamă, dulceață?

— Callie Woodland. Pe el îl cheamă Ray.

Barmanul s-a aplecat spre mine și mi-a examinat trăsăturile.

— O văd în ochii tăi, a rostit.

A lăsat prosopul de șters pahare pe tejghea.

— Am tot așteptat să apară cineva. Haide, vino cu mine!
Nu știam despre ce era vorba, dar l-am așteptat să iasă de după tejgheaua barului. Nu eram sigură dacă ar fi trebuit să-l urmez pe acest Ender necunoscut.

— E-n regulă, a vorbit el încet de parcă-mi descifrase îngrijorarea. Nu mergem departe – doar la câțiva pași de aici. Am ceva de la taică-tău.

Ce putea să aibă de la tata? L-am urmat și am traversat sala, către o ușă laterală. Am pătruns în culisele clubului, unde pereții erau nezugrăviți și podelele, din beton. Am intrat într-un birou mic și simplu, iar el a închis ușa înapoia noastră.

M-am încordat din tot corpul.

Barmanul a îngenuncheat și a luat o cheie de la brâu. A descuiat un fișet, în care a vârât brațul până la umăr, scotocind după ceva. A scos mâna, a încuiat fișetul și s-a ridicat în picioare.

— Ia-l, mi-a spus.

Mi-a întins un obiect mic și alb, lung de vreo cinci centimetri. Era făcut dintr-un material dur, cu suprafață lucioasă, și avea forma unui ou turtit. O latură îi era decorată cu un design argintiu în formă de pană.

— Ce este?

— Nu știu, însă sunt al naibii de bucuros să scap de el.

S-a lăsat să cadă într-un scaun.

— Sper că nu te deranjează dacă-mi odihnesc nițel picioarele. Când lucrez toată noaptea, mi se umflă ca naiba.
A suspinat. Taică-tău lăsa bacșișuri frumoase. Venea frecvent aici.

— De ce?

A strâns din umeri.

— Comanda un bourbon și se uita la oameni.

Am strâns ovoidul în palmă.

— Cum ai căpătat obiectul ăsta?

— Într-o seară, acum vreun an, taică-tău stătea la bar,

când s-a întors și a văzut niște bărbați care veneau țintă spre el.

— Enderi?

Barmanul a încuviințat.

— Păreau foarte puternici. Taică-tău mi-a întins ăsta și câteva bancnote și mi-a zis doar atât: „Ține-l în siguranță”. L-am băgat în buzunar și mi-am văzut de treabă.

Prin urmare, ovoidul era foarte important.

— Și tata?

— S-a sculat să plece, dar bărbații aceia l-au înconjurat. După aceea au plecat toți împreună.

— Cam cum arătau?

— Ca noi, Enderii – cu părul alb. Înalți, voinici și cu ochelari negri, deși era noapte.

S-a strâmbat ușor disprețuitor.

Am examinat iarăși ovoidul.

— Nu știu dacă tata mai este în viață.

— Îmi pare rău, scumpete. Aș vrea să-ți pot spune că trăiește.

S-a ridicat și m-a bătut ușor pe umăr, totuși ochii nu i s-au desprins de la ovoid.

— Ai grijă! Bărbații ăia care-l doreau erau brutali. Poate c-ar trebui să cauți pe altcineva care să-l țină pentru tine.

A făcut un gest spre ușă, indicându-mi să ies prima. Am pus ovoidul într-un buzunar cu fermoar al poșetei și am ieșit. Pe când reveneam în sala clubului, m-am străduit să înțeleg ceva din toată povestea asta.

Nu dovedea nimic. Nu dovedea că tata ar fi fost în viață, nu dovedea nici că ar fi murit.

M-a cuprins un sentiment de vinovăție. Bineînțeles, dacă exista fie și cea mai firavă șansă ca tata să fi fost într-adevăr cel pe care-l auzisem în minte, atunci eram dispusă să trăiesc și decenii cu incertitudinea aceea, până îl găseam. Nu însemna însă că ar fi fost ușor.

Am revenit în lounge, unde Michael era singur.

— Ai găsit ceva? m-a întrebat el.

Muream de nerăbdare să-i povestesc totul, dar nu în

club.

— Unde-i Daphne?

— A plecat.

— Ai pierdut-o?

— A devenit paranoică și-a plecat. Poate c-ar trebui să plecăm și noi.

I-am expediat lui Hyden un Zing și el a venit cu mașina în fața clubului. După ce am suit, le puteam arăta amândurora ce găsisem.

— Tata mi-a lăsat ceva la club, am rostit imediat după ce închisesem portiera.

Hyden s-a îndepărtat de zona de preluare a mașinilor de către valeți.

— Ce anume?

Am scos ovoidul din poșetă.

— Ăsta.

— Ce-i asta? s-a aplecat Michael mai aproape, pentru a-l vedea.

— Habar n-am.

Hyden a tras pe dreapta și a oprit. Continuam să fim pe proprietatea clubului, la capătul aleii de intrare, lungi și circulare.

— Ia dă să-l văd, a întins el mâna.

I l-am dat. L-a examinat, apoi l-a apucat de ambele capete. A tras de ele, însă nu s-a întâmplat nimic.

— Nu-l rupe, i-am spus.

Hyden m-a privit și a surâs larg.

— Cred că știu ce este.

L-a răsucit și am văzut îngrozită cum i s-a desfăcut în mâini. După aceea a ridicat partea principală a ovoidului, dezvăluind un capăt metalic.

— Este un z-hard disk triplu. Utilizat pentru stocări masive de date.

— Un hard disk? am repetat. De ce?

Hyden i-a făcut semn lui Michael să se tragă într-o parte și a suit în partea din spate a SUV-ului.

— Nu poți folosi display-ul gonflabil al scanerului? am

întrebat.

— Nu-i îndeajuns de puternic.

A deschis computerul din spate, cel care putea fi utilizat pentru transpoziții, și a introdus hard diskul.

Displayul s-a deschis prompt. Pe el au început să curgă o mulțime de simboluri lipsite de sens.

— Sunt încriptate, a comentat Hyden. Nu-i de mirare. Tatăl tău nu era naiv.

— Deci nu le poți scoate din criptă? a întrebat Michael.

— Se spune „decripta”. Nu-i o criptă de morminte, a spus Hyden manipulând pictograme pe ecran. Încerc asta chiar acum, dar s-ar putea să dureze.

— Cât? am întrebat.

— Ore… zile… A strâns din umeri. Va trebui s-așteptăm.

Un torent de cifre și litere a început să se deruleze cu viteză amețitoare pe ecran.

M-am întrebat ce informații atât de importante putuse avea tata pe hard diskul acela. Informații care să fie dorite de Enderii periculoși. Barmanul fusese realmente fericit să scape de hard disk; indivizii îl speriaseră. Ce-i făcuseră tatei? Nu fusese dus la unitatea de tratament, așa cum ni se spusese nouă?

— Nu-i riscant să facem asta aici? a zis Michael.

— Ai dreptate, a încuviințat Hyden.

Am privit în spate să văd dacă drumul era liber și am văzut Starteri care-și așteptau mașinile. O fată înaltă cu păr blond lung până la umeri a urcat în automobilul ei decapotabil și valetul i-a închis portiera. Părea un chip cunoscut.

Nu se putea! Să fie oare adevărat?

Am scos telefonul și l-am îndreptat în direcția ei. În partea de sus a ecranului a apărut scris: *EMMA.*

Capitolul paisprezece

Am rămas cu ochii ațintiți asupra ei, până a pornit motorul.
— Aia-i Emma!
— Fata blondă? a întrebat Hyden.
— Da.
El a închis display-ul gonflabil și a coborât din SUV.
— Emma! a strigat-o, când a trecut pe lângă noi.
Ea s-a întors, l-a privit și a accelerat.
— Ai speriat-o, am rostit, ieșind pe jumătate pe geam.
— Pe voi v-a văzut? m-a întrebat Hyden.
— Nu cred, a zis Michael.
— N-o pierde, am arătat după ea.
Hyden a sărit la volan și a pornit în urmărirea blondei. La ora aceea târzie nu erau multe mașini, așa că i-am zărit destul de repede luminile de poziție strălucind în față.
— Ea este, am spus.
Între noi s-a intercalat o dubă.
— N-o lăsa să scape! am strigat.
— Nu te speria, o s-o prindem, m-a liniștit Hyden.
— Nu-i vorba doar că-i o Metalică, am continuat, ci-i datorez asta bunicii ei. Ea nu știe că Helena a murit și că i-a lăsat moștenire jumătate din proprietăți.
— Da, a aprobat Michael, asta-i ceva ce i-ar plăcea oricui să afle.
— Am numărul ei, am spus ridicând telefonul, dar…
— Nu cred că-ți va răspunde, a aprobat Hyden. Oricum, noi avem ceva mai bun.
— Scanerul, a rostit Michael.
Hyden a activat aparatul și în scurt timp am văzut semnalul Emmei strălucind pe display.
— Am prins-o, a zâmbit el.
Deoarece o localizase, a ridicat piciorul de pe accelerație. Puținele vehicule de pe autostradă ne ajutau să ne

ascundem înapoia lor, însă în același timp ne permiteau să avem spațiu de manevră și s-o păstrăm pe Emma în raza vizuală, pentru eventualitatea în care scanerul îi pierdea semnalul.

— De la ce distanță dispare de pe ecran? am întrebat.

— De la vreo cinci sute de metri. Depinde și de clădirile din jur.

Emma a mers douăzeci și cinci de minute către est, după care a trecut pe banda din dreapta.

— Uite-o! am rostit.

— O văd, nu te teme.

A ajuns pe banda cea mai din dreapta. Am așteptat câteva secunde și am făcut la fel. În scurt timp automobilul decapotabil a ieșit de pe autostradă.

— Stai mai în urmă, a spus Michael.

— N-ai vrea să conduci tu? i-a aruncat Hyden o privire peste umăr. Știu cum să urmăresc pe cineva.

— Crezi că nu pot șofa chestia asta? a pufnit Michael. Are un volan și o pedală.

— Gata, băieți, am intervenit. Concentrați-vă!

Emma a virat la stânga. Am lăsat două mașini să se interpună între noi și am continuat urmărirea. Zona era dubioasă, cu magazine mici cu geamuri zăbrelite și firme în limbi străine și magazine auto cu ușile și ferestrele astupate de scânduri.

— Ce face aici? am întrebat.

Michael a clătinat din cap.

— Un cartier cam ciudat pentru o fată bogată.

— V-ați gândit că-i posibil să fie „deturnată”? a zis Hyden.

— Oare? Mi-am atins ceafa. Ce te face să spui asta?

— Zic doar că-i posibil. Nu trebuie să uităm niciodată asta. M-am gândit dacă era posibil. Dacă Emma era „deturnată”, atunci cel care o controla nu putea fi decât tatăl lui Hyden sau unul dintre oamenii lui. Oare ei n-ar fi preferat s-o folosească în alte moduri: de pildă, s-o pună să discute cu mine?

— Nu cred că-i „deturnată”, le-am spus.

Decapotabilul a intrat pe o străduță lăturalnică. Noi am păstrat distanța.

— Unde te duci tu, dragă Emma? a murmurat Hyden.

— Acolo, am arătat drept înainte.

În mijlocul unui șir de magazine zăbrelite, se vedea unul deschis la ora aceasta. Un tub mic de neon pâlpâia în vitrină. O cafenea. Un local micuț, un soi de bombă.

— Vezi cafeneaua aia?

— Prințesei îi place mahalaua, a încuviințat Hyden. Am rămas pe stradă, oprind lângă o mașină parcată în lungul trotuarului. Emma a intrat în parcarea minusculă de lângă cafenea; avea un gard din plasă de sârmă, dar poarta îi era deschisă pentru clienți. Fata a ieșit din automobil și a intrat în local.

— Callie, noi doi o să coborâm, mi-a spus Hyden. Michael, treci la volan. Parchează la vreo două cvartale mai departe și dup-aia vino aici. Ne-ntâlnim înăuntru.

Am părăsit SUV-ul și am pornit către cafenea.

— Să n-o sperii, am rostit înainte de a intra.

— Nu-ți face griji, o să fim discreți.

La interior, draperii maro colbuite atârnau peste ferestre murdare de praf. Muzică de blues se auzea încetișor din difuzoare ieftine, care distorsionau sunetele. Pardoseala era din beton grosolan. Părea genul de cafenea în care ai fi intrat doar dacă simțeai nevoia să plângi deasupra unui cappuccino.

Un Ender slăbănog și încruntat stătea la una dintre cele patru mese micuțe, sorbind un espresso. Părea că l-ar fi încântat mai degrabă un păhărel de tărie.

Emma era la tejghea, cu spatele la noi, și studia meniul de pe display-ul gonflabil. Holomații minuscule se iveau ca niște balonașe, ilustrând specialitățile. Un sendviș cu șuncă se rotea, degajând aroma de șuncă prăjită. Un barista Ender o aștepta să se hotărască, plictisit, cu brațele încrucișate peste piept.

Pe una dintre mesele goale a sărit o pisică portocalie

zbârlită. I-am mângâiat blana, străduindu-mă să fiu cât mai relaxată, iar Hyden și-a băgat mâinile în buzunare și a privit în jur. Îmi deconectasem rochia iluzorie, astfel încât era albă, simplă. Hyden era îmbrăcat sport, totuși Emma și cu mine purtam hainele extravagante cu care fuseserăm în club, niște ținute cu totul exagerate pentru un astfel de loc.

Barista ne-a privit pe mine și pe Hyden, apoi și-a ferit ochii. I-a spus ceva Emmei.

Fata i-a murmurat un răspuns, după care a pornit către spatele cafenelei.

— Crezi că merge la toaletă? i-am șoptit lui Hyden.

— Mai degrabă vrea s-o șteargă, a răspuns el.

Când barista s-a întors, am pornit după Emma, printr-o perdea care slujea drept ușă. Ochii ni se adaptau cu greu la întunericul de pe holul acela, dar am urmat sunetul pașilor Emmei care se auzeau din față. Când am trecut prin dreptul bucătăriei, ceva mi s-a părut anormal. Era complet goală. N-am văzut niciun container cu alimente, borcane, sau măcar pâine pe mese. Emma a deschis o ușă din capătul holului și a ieșit. Am mers după ea și am pătruns într-un spațiu negru ca noaptea.

Luminile s-au aprins brusc, alb intens, orbindu-ne. Am clipit din ochi și totul în jur s-a limpezit până la urmă, însă prin prisma luminii aceleia care te dezorienta. Ne aflam într-un depozit uriaș, în lungul pereților căruia se înșiruiau mașinării, computere și echipamente pe care nu le puteam identifica.

Aveam parte de cea mai neplăcută petrecere-surpriză din toate timpurile. În jurul nostru, cu arme în mâini, se aflau Emma și câțiva Enderi; unul dintre ei avea o pată pe gât... ba nu, era tatuajul unui leopard argintiu. Era bărbatul pe care-l văzusem vorbind cu Reece imediat înaintea morții ei. Înapoia lor, alți Enderi erau îmbrăcați în haine închise la culoare. Păreau uniforme militare, deși nu mai văzusem niciodată modelele acelea. Armele le erau ațintite spre picioarele noastre.

Inima îmi bubuia în piept.

Un bărbat mi-a smuls poșeta din mâini și mi-a răsucit brațele la spate. Mi-a pus cătușe, în timp ce alt Ender îl încătușa pe Hyden.

— Ce se-ntâmplă? am întrebat. Cine sunteți?

M-am uitat la Hyden. Îi deșertau buzunarele, îi luau telefonul. El era leoarcă de transpirație. Știam că toate atingerile acelea îl făceau să sufere enorm, dar s-a străduit să nu-și trădeze slăbiciunea când un Ender l-a percheziționat, pipăindu-l de sus până jos.

— N-are arme, a anunțat după aceea.

— Verific-o și pe ea, a rostit tatuatul. Să nu-mi iasă vorbe că nu le tratez pe femei ca pe niște egale.

Militarul m-a percheziționat și pe mine, apoi a încuviințat din cap.

— Este curată, domnule.

— Nu ne puteți reține. Suntem minori revendicați.

După ce am rostit cuvintele acelea, mi-am dat seama că Hyden nu era probabil revendicat legal, întrucât nu locuia cu tatăl său.

Bărbatul cu tatuaj de leopard a înaintat un pas.

— Dacă ar fi adevărat, n-ați fi urmărit-o pe fata asta prin tot orașul, a comentat el, arătând către Emma. Ați fi fost în casele voastre calde, cu bunicii voștri iubitori, uitându-vă pe display-urile gonflabile la emisiuni insipide de descoperire a talentelor. Vă aflați însă aici, pentru că sunteți Metalici.

Surprinsă, m-am uitat la Hyden, dar el a rămas cu ochii ațintiți drept înainte. Se comporta ca și cum mai fusese închis și interogat până acum. Poate că așa îl tratase tatăl lui.

— Ne-ai atras într-o cursă, am fulgerat-o din priviri pe Emma.

Ea a rămas perfect inexpresivă. Bărbatul cu tatuaj de leopard era pe punctul de a răspunde, când cineva a ciocănit la ușă. Tatuatul a făcut semn din cap să se reducă intensitatea luminilor. Un Ender a deschis parțial ușa și s-a ascuns înapoia ei. Am icnit când am văzut cine stătea

dincolo de prag.

Michael.

Mijea ochii, străduindu-se să distingă ceva în întuneric. Cineva m-a luminat cu un spot.

— Callie! a surâs el, recunoscându-mă.

— Nu, Michael, fugi!

Era însă prea târziu. A intrat ca o ciută nebănuitoare, care pășește în capcana unui vânător. Luminile s-au aprins și un Ender i-a pus cătușe la mâini. Bietul Michael s-a holbat la scena din fața lui.

***

Hyden și cu mine stăteam pe scaune inconfortabile din metal, cu mâinile încătușate la spate. Enderii în uniforme ne păzeau, dar tatuatul și Emma îl duseseră pe Michael printr-o ușă din stânga noastră. Pe pereți, display-uri gonflabile monitorizau „cafeneaua”, care acum era pustie. Travestiul fusese menit numai pentru noi. Clientul trist și barista plictisit au apărut amândoi în uniforme negre, fără să mai arate triști sau plictisiți.

De ce-l luaseră pe Michael?

— Ce fac cu el? l-am întrebat pe Hyden.

Un Ender în uniformă m-a împuns cu țeava puștii.

— Gura!

Atingerea metalului rece pe piele m-a înfiorat. De ce, de ce, de ce? De ce ne aflam aici? Eu nu voiam decât să duc o viață normală cu fratele meu, însă iată-mă acum, din nou prizonieră. Numai că de data aceasta nu mai era Instituția 37.

Era mult mai rău.

Pe lângă display-urile gonflabile, în încăpere existau proiecții speciale care transformau spațiul în scene diferite, însoțite de mirosuri și sunete slabe corespunzătoare decorului. În clipa de față era o pădure de bambus care foșnea sub vânt, cu iz de iarbă. Nu știam dacă reprezenta ideea lor pentru decorarea spațiului de depozitare, sau

dacă era vreo tehnică specială de dezorientare. Dacă era a doua variantă, atunci avea un succes real.

Hyden m-a privit. Ochii îi erau triști. A oftat și i-a închis pentru o clipă. Știam că era un gest prin care-mi transmitea că-i părea rău.

Dacă mi s-ar fi îngăduit să-i vorbesc, i-aș fi spus că nu fusese vina lui. Eu insistasem s-o urmărim pe Emma. Dacă n-aș fi făcut-o, acum n-am fi fost încătușați aici, iar Michael n-ar fi fost dus cine știe unde și, posibil, torturat.

Ochii mi s-au încețoșat. Știam ce însemna asta. Sosea altă amintire a Helenei. În scurt timp, privirea mi s-a refocalizat și am văzut o imagine la fel de clară ca o Xperiență. Mă aflam în patul cu baldachin al Helenei, sub razele lunii. Am aprins veioza de pe noptieră, am coborât din pat și m-am dus la dulap. Mocheta era trasă într-o parte, dezvăluind compartimentul secret de sub podea. Am ridicat capacul casetei și am văzut pistolul dinăuntru.

L-am luat și l-am lipit de obraz, simțindu-i puterea. Metalul era rece ca gheața.

Amintirea s-a sfârșit brusc, de parcă mă trezisem dintr-un vis. Îmi era frig. M-am cutremurat, totuși n-am putut alunga amintirea. În majoritatea cazurilor, memoriile Helenei păreau să sosească în momente de stres. Uneori îmi erau de folos, dar acum nu puteam discerne niciun înțeles, ci doar o reamintire a faptului că, de fapt, creierul nu-mi aparținea în întregime.

Eram perfect trează și perfect conștientă, aici, în mediul pădurii de bambus.

Hyden ținea capul în piept și ochii îi erau închiși. Adormise? Nu-mi puteam da seama.

Ușa spre camera laterală s-a deschis și a apărut bărbatul cu tatuaj de leopard. Singur.

— Aduceți fata, a rostit el.

Capitolul cincisprezece

Ochii lui Hyden s-au deschis când un militar Ender s-a apropiat și m-a ridicat brutal în picioare.

— Și el? l-a întrebat Enderul pe celălalt gardian.

— Doar fata.

— Nu, a strigat Hyden, luați-mă pe mine! Mă duc eu în locul ei!

— O să-ți vină și ție rândul, i-a răspuns gardianul și l-a lovit cu piciorul în tibii.

Gardianul meu m-a împins brutal prin ușa din stânga, apoi m-a îmbrâncit într-o cămăruță. Proiecțiile dinăuntru confereau iluzia unei grote din stâncă. M-a trântit într-un scaun din metal.

— Poți pleca, a vorbit tatuatul către gardian.

Militarul Ender a ezitat, ca și cum aș fi fost un soi de asasin periculos pe care nu cuteza să-l lase cu șeful lui.

Bărbatul cu tatuaj de leopard a rămas tăcut, cu mâinile în șolduri.

— Da, domnule, a rostit gardianul și a ieșit. Bărbatul-leopard purta o cămașă tricotată neagră, cu mâneci lungi, și jeanși negri. Părul lui alb și lung semăna cu o coamă. Când mi-a ocolit scaunul, mi-a amintit cu adevărat de un leu care-i dă târcoale prăzii. Mi-a examinat chipul din toate unghiurile. După aceea a revenit înapoia mea și mi-a apăsat capul în piept. Mi-a ridicat părul de pe ceafă, expunând cicatricea lăsată de inserția cipului. I-am simțit degetele testând-o cu precauție.

— Ce faci? am întrebat.

M-a ignorat. După câteva clipe de examinare s-a îndepărtat și am ridicat capul.

— N-aveți niciun drept să ne țineți aici. Vreau un avocat.

Un râset sec și ascuțit i-a ieșit dintre buze.

— Chiar crezi că ne pasă de drepturi? De avocați?

S-a aplecat, astfel încât am ajuns ochi în ochi.

— Ești a mea. Ca o păpușică. Fac ce vreau și când vreau.

Am detectat un accent ușor, dar prea subtil ca să-l pot identifica. Avea ochii albaștri-cenușii, înconjurați de riduri fine. Poate că fusese chipeș cândva, însă acum fața nu-i exprima decât cruzime. Mâinile aspre aveau bătături și degete cu încheieturi noduroase. Nu mă îndoiam că era capabil de orice nivel de tortură.

Am privit atentă în jurul camerei. Două uși. Nimic care să poată fi utilizat ca armă. Am ridicat ochii spre plafon. Dincolo de iluzia grotei am izbutit să disting panourile care-l compuneau. Poate că ar fi fost posibil să mă ascund acolo.

Tatuatul m-a ocolit din nou, după care s-a așezat pe masa din fața mea. M-a privit fix. Nu știam ce voia. Mă examina, căutând ceva anume? Sau proceda așa doar pentru a mă intimida? Am refuzat să-mi feresc ochii. În cele din urmă el s-a îndreptat și s-a dus la cealaltă ușă.

A deschis-o și a intrat o gardiană Enderă cu păr alb tuns scurt.

— Ia-o, i-a spus.

Gardiana vânoasă m-a prins brutal de braț și m-a tras de pe scaun. Când am trecut pe lângă tatuat, nu mi-am desprins ochii de la el. Voiam să-i demonstrez că aveam să-l înfrunt, chiar dacă asta ar fi însemnat moartea.

Apoi m-am gândit la Tyler și curajul mi s-a topit. Dacă m-ar fi pierdut pe mine, ar fi rămas cu Eugenia și ar fi dus o viață bună, totuși n-ar mai fi avut deloc familie. Trebuia să aflu ce voiau ei, să aflu dacă exista vreun mod prin care să-mi negociez siguranța. Ca și siguranța lui Michael și Hyden.

Gardiana m-a împins pe un coridor cu proiecția unui râu înspumat și m-a dus într-o cameră ce semăna cu un cabinet medical de înaltă tehnologie. Pe un perete era proiectată o pădure de brazi, printre care zburau păsări. Gardiana m-a așezat pe o masă pe care a înălțat-o, apăsând cu piciorul pe o pedală. Motorul a bâzâit, ridicându-mă la înălțimea perfectă pentru examinare.

După aceea a intrat un doctor. Era un Ender scund și grăsuț, care a încuviințat din cap, solemn, către mine.

— O să-ți fac un control, a rostit el de parcă ar fi avut nevoie de consimțământul meu.

— Și dacă refuz?

— Mă tem că opțiunea aceasta nu este validă, a zis el. Așadar, putem începe?

— Nu. Refuz. Mă aflu aici pentru că sunt ținută prizonieră. Mi-am scuturat cătușele, zăngănindu-le. Poți vedea că sunt legată. N-am făcut însă niciun rău.

Brațele doctorului i-au rămas nemișcate pe lângă corp.

Glasul mi s-a înmuiat la nivelul unei rugăminți. Era posibil ca el să fie ultima persoană rezonabilă cu care aveam să mă întâlnesc.

— Te rog, am rostit încet, fă ceea ce-i corect. Lasă-mă să plec.

Medicul a schimbat o privire cu gardiana. Probabil că fusese mișcat de cuvintele mele. Înțelesese cât de greșit era să mă țină legată și închisă în felul acesta. S-a dus la gardiană și i-a șoptit ceva. Am sperat că-i ceruse să-mi descuie cătușele. Erau foarte strânse și brațele mă dureau, fiindcă stătuseră atâta timp în poziția aceea.

După care s-au întors amândoi spre mine. Privirile lor, expresiile reci ca piatra nu erau de simpatie.

Gardiana m-a imobilizat pe masă, apăsându-mă cu putere.

— Ce-mi faceți? am țipat, zbătându-mă pe tăblia rece.

Medicul era cu spatele la mine, dar mi-am dat seama că pregătea o injecție. A venit apoi cu o seringă hipodermică. Gardiana și-a înfipt degetele osoase în carnea mea, iar doctorul m-a înțepat cu acul.

***

Visam că eram în casa noastră, în ranch-ul frumos de clasă mijlocie în care crescusem împreună cu fratele meu. Tyler și cu mine jucam cărți pe podeaua livingului, într-o după-amiază de sâmbătă. Era irațional, deoarece el părea să aibă vârsta de acum. Apoi tata a intrat în cameră.

— Tată? am întrebat, surprinsă să-l văd.
— Ce-i, Aly, fetiță?
Dintr-un motiv necunoscut, purta un costum negru. După aceea în cameră a apărut mama, într-o rochie de seară vaporoasă, și l-a cuprins cu brațul pe după mijloc.
— Mamă? am spus.
Ea a înclinat capul într-o parte.
— Ce-i, scumpo?
— Crezusem că v-ați dus amândoi.
— Nu, a răspuns ea. Am fost mereu aici.

***

M-am trezit într-o cămăruță minusculă, pe un pat de spital cu saltea foarte groasă. Dar în locul cadrelor laterale din zăbrele, eram înconjurată din toate părțile de panouri din plexiglas transparent. Îmi reamintea de pătuțurile pentru prunci.
Deasupra mea pâlpâiau steluțe. Proiecții. O iluzie pentru a mă calma? Sau pentru a mă deruta?
— S-a trezit, a șoptit cineva.
Am întors capul spre sursa glasului. Am văzut chipul pe jumătate ascuns de ușă al unei gardiene.
În cameră a intrat o Enderă îmbrăcată în salopetă mulată, deschisă la culoare. În mâini ținea un aparat mic, din care ieșea un cordon pe care l-a extins și l-a atins de fruntea mea, apoi de încheietură, după care mi l-a pus deasupra inimii. Abia atunci mi-am dat seama că încheieturile mâinilor îmi erau legate de pat.
Femeia a examinat aparatul și a părut satisfăcută. A plecat fără să mă fi privit măcar o dată în ochi.
Mi-am răsucit și întors încheieturile, trăgând de legături pentru a vedea dacă mă puteam desprinde. Imposibil. Panica mi s-a furișat în suflet ca apa pe sub o ușă. M-am răsucit și mai energic, însă n-am făcut decât să-mi jupoi pielea încheieturilor.
Cineva a deschis ușa. De data aceasta era Emma.

Gardiana Enderă a rămas pe coridor și a închis ușa după Starteră.

Emma avea în mână o pungă de cumpărături.

— Bună, Callie, a rostit ea și a surâs larg.

— Ce vrei?

Nu-mi inspira încredere, totuși nu puteam să mă ridic și să plec.

— Ți-am adus un suc de fructe. M-am gândit c-o să-ți placă. A scos din pungă paharul cu capac și pai și a anunțat: De banane și căpșuni.

— Nu-l pot ține în mână. Dacă mă dezlegi…

— O să-l țin eu.

S-a apropiat de pat și mi-a dus paiul la gură. Am vrut s-o refuz, dar eram foarte însetată. Și înfometată. Sucul mi-a curs pe gât, rece și dulce.

— Ușurel, a spus ea. Nu prea mult deodată, fiindcă o să te-neci.

De aproape, am văzut că Emma semăna foarte bine cu bunica ei. Așa trebuie să fi arătat Helena când era tânără. Același chip cu pomeți înalți. Bineînțeles, nasul Emmei fusese micșorat în Destinații Splendide.

A retras paharul cu suc, așteptând să înghit totul.

— De ce-ai făcut-o? am întrebat-o.

— Ce anume?

— De ce-ai jucat rolul de momeală? Ai fost nada… pentru ei.

A coborât ochii către pahar și s-a jucat cu paiul.

— N-am avut de ales, mi-a răspuns cu glas scăzut. M-au obligat.

— În ce fel? am vorbit la fel de încet.

M-am întrebat dacă nu era „deturnată” chiar acum. Puteam avea încredere în cuvintele ei?

— Au spus că-i vor face rău bunicii, dacă n-o să-i ascult, a șoptit ea.

— Bunicii tale? Helenei?

— Exact.

A făcut o grimasă, de parcă n-ar fi suportat să-și

închipuie că Helena putea fi rănită.

Și-a tras apoi un scaun și s-a așezat, cu picioarele încrucișate. Am observat că purta pe gleznă o brățară mare, după ultima modă, pe care scria cu litere aurii:

Emma

— E frumoasă, am arătat brățara.

— Mulțumesc. Un cadou de la bunica.

Am inspirat adânc. Emma părea să nu știe absolut nimic despre mine. Habar n-avea că bunica ei mă închiriase pentru a-l asasina pe senator. Și când planul acela nu funcționase, Helena concepuse alt plan: de a afla ce se întâmplase cu nepoata ei. Păreau cam multe informații ca să i le spun deodată. În același timp însă trebuia să știe ce se întâmplase cu bunica, mai ales pentru că acționa pornind de la ideea eronată că încă ar fi putut s-o salveze.

Asta, desigur, dacă spunea adevărul.

— Probabil că-i bijuteria ta favorită, am rostit. Ce alte bijuterii îți mai plac?

— Alte bijuterii?

— Da – ce porți, sau ce colecționezi?

— Multe chestii. Insigne… Chestii pe care mi le-a dăruit mama… Chestii pe care mi le-a dăruit bunica… O brățară cu amulete primită de la Doris…

Am încuviințat din cap. Stăteam de vorbă cu Emma autentică. Văzusem brățara în dormitorul ei, când intrasem prima dată în casa Helenei, când eram donoare.

— Și eu am avut una cu amulete, i-am spus. Tot de la Doris.

— Era frumoasă. Pe chip i-a apărut o expresie de nostalgie. Îmi pare rău că n-o mai am.

Din expresia feței și din felul cum vorbea mi-am dat seama că era ceva în neregulă. Părea zdruncinată, ca oamenii care au fost ținuți captivi mult timp. Văzusem privirea aceea în Instituții… chiar și la prietena mea Sara. Emma era docilă și visătoare, nu cu totul conectată la

realitate.

— Când te-au luat oamenii ăștia? am întrebat-o.

— Cum adică?

— Te-ai dus la banca de corpuri... și dup-aceea ce s-a-ntâmplat?

— N-am mai putut merge acasă. Bunica s-ar fi înfuriat teribil. N-o puteam minți. Mi-ar fi văzut operațiile estetice.

— De aceea ai fugit?

— Da, cu un prieten, Kevin.

Am tresărit. Kevin... Acela era numele nepotului dispărut al lui Lauren.

— Și Kevin mersese la Destinații Splendide?

— Da. El zicea că dorea să se transforme, dar cred c-a venit ca să mă imite. Mă plăcea, totuși nu era iubitul meu. Am pus laolaltă banii pe care-i câștigaserăm împreună în Destinații, ca să ne cumpărăm un apartament.

— Însă v-a găsit bărbatul cu tatuajul de leopard?

A încuviințat din cap.

— Dawson, așa-l cheamă. El era presupusul proprietar al apartamentului.

— Am înțeles.

— Kevin ar fi trebuit să m-aștepte acolo, dar n-a mai venit.

M-am întrebat dacă fusese prins de oamenii lui Brockman. Emma nu era totuși pregătită să audă și partea aceea a poveștii.

— De cât timp ești cu oamenii ăștia? am întrebat-o. Cu oamenii lui Dawson?

— Nu știu, a clătinat ea din cap. În ce zi suntem?

Era realmente pierdută. Putea să fi fost acolo de o săptămână sau de o lună.

— Emma, am șoptit, legăturile astea sunt foarte strânse. Nu le-ai putea slăbi?

Gardiana a deschis ușa mai larg, pentru a ne anunța că nu eram singure. Emma a privit în direcția ei. Și-a îndreptat spatele.

— Callie, trebuie să fii supusă unor teste importante, a

rostit cu glas mai tare.

Părea că recită niște fraze pe care le repetase în prealabil. Am lăsat-o să continue.

— Sunt niște teste pe care le efectuăm toți. Și eu le-am susținut, a continuat Emma. Nu-i nimic periculos.

Am citit în ochii ei că mințea.

— Poate că pentru voi nu sunt periculoase, am spus, dar eu nu vreau să le fac.

Umerii i s-au gârbovit.

— Callie, ascultă-mă, te rog. Trebuie să treci prin ele – nu există altă opțiune.

Bărbatul-leopard – Dawson – a intrat în cameră.

— Poți să pleci, Emma, a spus el.

A vorbit ferm și sever, adresându-se parcă unui copil. Ea a părut speriată, totuși nu s-a clintit.

— Pleacă, a zis Dawson.

Emma a luat paharul cu ea și a ieșit. Dawson s-a rezemat de un panou transparent al patului; cu părul alb revărsat în jurul umerilor, semăna cu un vrăjitor malefic.

— Deci cum te simți? m-a întrebat fără zâmbet.

— Cum crezi că mă pot simți, legată ca un animal? am replicat.

— Dacă accepți să cooperezi, te putem elibera. Se va termina pentru totdeauna cu cătușele. Dar trebuie să fii de acord.

— Vreau să fiu dezlegată și pusă în libertate. N-o să fiu de acord cu nimic altceva.

El a suspinat și a apăsat un buton. Panourile laterale ale patului au glisat în jos, dispărând în podea cu un bufnet surd și sonor. Aici nu existau coduri de securitate. A scos un briceag mare din buzunar și i-a deschis lama. Tăișul lung a scânteiat în lumină, când l-a răsucit. Am încercat să nu tresar când l-a apropiat de mine.

Dawson a vârât cuțitul sub legăturile mele și le-a retezat, redându-mi libertatea. După aceea le-a îndepărtat, a închis briceagul și l-a pus înapoi în buzunar. Mi-am masat încheieturile julite și dureroase.

Am coborât din pat. Continuam să port hainele cu care intrasem în cafenea.

— Unde-mi sunt pantofii? am întrebat.

El m-a prins de braț și m-a tras afară din cameră. Desculță.

Gardiana ne-a urmat pe hol. Am ajuns la un cot al coridorului, însă Dawson a mers mai departe, aproape târându-mă, brutal, pe pardoseala de gresie.

— Mă doare, i-am spus.

— Serios? Îmi pare rău, maiestate.

Țipete înăbușite mi-au ajuns la urechi, când ne-am apropiat de capătul coridorului.

Am recunoscut vocea. Hyden.

Teroarea m-a străbătut.

— Ce-i faceți? am strigat, zbătându-mă să mă eliberez din strânsoare.

Dawson m-a îmbrâncit în fața unei ferestre mari, apoi mi-a apăsat chipul de sticlă. În incinta de după geam se afla o mașină enormă, tubulară. Proiecția pădurii liniștite de pe perete contrasta evident cu scena violentă care se derula înaintea ei. Doi Enderi îl țineau de brațe pe Hyden, care se smucea și se contorsiona, încercând să se elibereze. Un al treilea Ender era rezemat de perete și privea. Purta pe chip o expresie amuzată, care a dispărut imediat ce l-a zărit pe Dawson.

Brutalitățile dinăuntru ar fi făcut rău oricui, dar, pentru Hyden, care simțea durere de la o simplă atingere, trebuie să fi fost cea mai groaznică tortură.

Dawson a încuviințat scurt spre Enderi. În loc să fie mai blânzi cu Hyden, ei au început să-l împingă de la unul la altul, ca și cum ar fi azvârlit o minge. Hyden se străduia să rămână în picioare.

— Terminați! Oprește-i! am izbit cu palmele în geam.

Îmi simțeam măruntaiele răscolite.

Sudoarea se brobonise pe fața lui Hyden și pielea îi era mai palidă decât oricând. În jurul ochilor avea cearcăne întunecate. Fusese oare bătut?

— Nu-nțelegeți ce faceți! am țipat. Asta-l poate ucide, am spus.

— Numai tu poți opri totul, a rostit Dawson. Știi ce vreau s-aud.

Hyden a căzut, însă Enderii l-au prins înainte să atingă podeaua și l-au ridicat în picioare. După aceea l-au târât până la geam, drept în fața mea, și l-au apăsat cu obrazul de sticlă.

— Hyden…

Simțeam că-mi crapă inima în două.

— Bine, i-am zis lui Dawson. Sunt de acord cu testele tale.

El a pufnit și a încuviințat din cap spre Enderii dinapoia ferestrei. Ei i-au dat drumul lui Hyden, dar tânărul a rămas lângă geam, ridicând mâna pentru ca palmele noastre să se suprapună.

Capitolul șaisprezece

— Și cu Michael ce s-a întâmplat? am întrebat, când Dawson m-a escortat înapoi pe coridor.

Eram tot desculță, dar, pentru prima dată de când sosisem, mergeam singură, nu mai eram târâtă. Îmi știau punctul slab și cum să mă convingă. În același timp îmi era imposibil să mă opun lor, deoarece trebuia să-i opresc. Acum eram mai hotărâtă decât oricând să găsesc o cale de ieșire pentru noi toți.

— Ce să se întâmple? a întrebat Dawson.

A deschis o ușă și am intrat într-un laborator în care o Enderă își punea mănuși albe din cauciuc.

— Unde este?

— Se odihnește, mi-a răspuns tatuatul, după care a ieșit din laborator.

M-am întrebat dacă Michael era cu adevărat bine. Sau dacă „odihna" nu însemna de fapt că trupul îi era acum controlat de cineva.

Endera purta haine din cauciuc alb: pantaloni, cizme și un șorț peste cămașa din nailon. Mi-a cerut să mă dezbrac și să urc pe o platformă din cauciuc, în timp ce eram împroșcată cu jeturi de apă sosite din toate direcțiile. Și-a pus ochelari de protecție și m-a frecat cu o cârpă aspră. Mi-a reamintit de banca de corpuri, atât doar că nu era la fel de modern și elegant ca acolo. Indiferent ce ar fi fost locul acesta, avea bugetul mult mai mic.

După ce m-am uscat, mi-a întins un halat chirurgical de unică folosință.

— Ăsta pentru ce-i? am întrebat. Ce-o să-mi faceți?

Nici măcar n-a stabilit contact vizual cu mine. Parcă nici nu m-ar fi auzit. M-a prins de braț înainte să fi putut îmbrăca halatul. L-am ținut în fața mea, iar ea m-a împins în altă cameră, unde mă aștepta tot o Enderă.

Mi-am îmbrăcat iute halatul sub ochii femeii scunde și cu

chip puhav. Mi-a cerut să mă întind pe o platformă, apoi mi-a așezat pe cap o cască similară unei colivii și a blocat-o, astfel încât nu mă puteam clinti. Am detestat-o. Era atât de fixă, încât îmi puteam simți pulsul accelerându-se prin vasele de sânge din cap. Bum, bum, bum! Îmi venea să zbier.

— Relaxează-te, mi-a spus ea. Oricum nu pleci nicăieri. Nu te clinti.

A apăsat alt buton și corpul mi-a fost cuprins de altă colivie, dar ca un sicriu.

— Ce-i asta? am urlat.

Cu un bâzâit care m-a făcut să mă gândesc la o drujbă, platforma a glisat spre înapoi în mașinăria tubulară. În partea din spate nu avea nicio deschidere. Un capac a coborât în capătul pe unde intrasem eu, astupând orice imagine a lumii din exterior.

Ventilația a pornit imediat înăuntru, totuși nu mă simțeam deloc mai bine. Aveam impresia că-mi ardeau toți nervii din corp. Doream să mă târăsc afară din propria-mi piele și am crezut că inima îmi va exploda din piept. Vocea Enderei s-a auzit printr-un difuzor lângă urechea mea:

— Ține-ți răsuflarea până-ți spun că poți respira din nou.

— De când? am întrebat.

— Din clipa asta.

Am tras aer adânc în plămâni și am rămas așa un timp care mi s-a părut foarte lung. Mașinăria scotea zăngănituri puternice, de parcă cineva ar fi lucrat în exterior cu un picamăr. Când eram pe punctul să explodez, Endera m-a anunțat:

— Gata, poți respira.

Procedura aceea s-a repetat de nu mai știu câte ori. La un moment dat, Endera a afirmat că respirasem prea devreme și a trebuit să reluăm totul de la început. Capacul s-a deschis în cele din urmă și ea mi-a desfăcut legăturile.

Mi-am frecat gâtul. Mă simțeam complet secătuită, dar în același timp ușurată că ieșisem de-acolo.

La următorul test, un Ender a ținut un scaner în imediata

apropiere a capului meu, iar altul a urmărit rezultatul testelor pe un computer. Bineînțeles că primul lucru pe care l-au făcut a fost să-mi citească numărul de ID al cipului. Habar n-aveam însă ce intenționau.

— De ce faceți toate astea? i-am întrebat. Ce-ncercați să vedeți?

Nu mi-au răspuns la nicio întrebare. Eram cobaiul lor de laborator.

***

Am fost supusă altor teste, care mi-au examinat abilitățile fizice, văzul, capacitatea de a identifica mirosuri, gusturi și senzații tactile. În cele din urmă au terminat, sau cel puțin așa am crezut, deoarece mi-au dat haine curate – un tricou și pantaloni măslinii – și mi-au restituit pantofii.

Am fost silită să beau un pahar cu lichid roșu, după care am adormit instantaneu.

M-am trezit pe podeaua unei camere cu pereții capitonați în cauciuc cenușiu. Într-un colț se afla o pernă din spumă expandată, un cub care putea fi folosit ca taburet, în colțul opus, un zgomot permanent de aspirație răzbătea dinspre o gaură din podea: toaleta.

Aceasta era celula mea, astfel dotată încât să nu-mi pot pricinui singură vreun rău.

Aici nu mai existau proiecții. De asemenea, eram din nou desculță.

Am observat o videocameră de securitate în plafon și alta în colț, sus de tot. Am zbierat spre ea:

— M-am supus la toate testele voastre. Vreau să-mi văd prietenii!

Obiectivul videocamerei m-a privit nepăsător.

Eram încarcerată din nou. Am lovit cu pumnii în pereți, dar nu s-au auzit decât bufnete înfundate. Am urlat. Nu mi-a răspuns nimeni.

Mă găseam foarte departe de lumea exterioară, foarte departe de Tyler. În mod sigur, el își făcea griji din cauza

mea. Toate neliniștile ar fi trebuit să fi luat însă sfârșit odată cu desființarea băncii de corpuri. Noi ar fi trebuit să avem o viață normală, în care el să meargă la școală, să se joace și să pescuiască în lac. Am fi fost un paliativ de familie: Michael, eu și Tyler, cu Eugenia în rolul unei bunici-surogat.

Eugenia… Ce putea ea să creadă, când eu și Michael lipseam de atâta timp? Oare chemase autoritățile? Avea oare să încerce să-l liniștească pe Tyler, născocind o minciună, asigurându-l că nu pățiserăm nimic? El și-ar fi dat seama imediat.

Îmi lipsea frățiorul meu. Îmi lipseau ochișorii lui căprui de iepuraș, părul moale și zâmbetul sfios. Fusese minunat să-l văd din nou sănătos, totuși abia dacă avusesem timp să mă bucur de asta, deoarece fuseserăm nevoiți să plecăm pe neașteptate din vilă, să fugim și să ne ascundem. Se schimbase ceva? Se părea că mereu fugeam și ne ascundeam. Atât doar că acum fugeam din case mai mari și mai bune.

Ce avea să se întâmple cu el, dacă nu mă mai întorceam niciodată? Putea Eugenia să-l îngrijească? Lauren era tutoarea lui legală, dar ar fi dorit realmente ea să-l crească?

M-am gândit la cealaltă perioadă din viața mea când fusesem închisă într-o celulă. Instituția 37… De acolo nu ieșise nimic bun.

Oare cât timp stătusem aici fără cunoștință? Probabil că fusesem drogată.

Apoi în minte mi-a răsunat glasul unui bărbat.

Callie.

Am rămas perfect nemișcată, așteptând.

Mă poți auzi?

Părea să fie Dawson, însă nu aveam certitudinea respectivă.

— Cine ești? am întrebat.

Tu cine crezi?

— N-am chef de jocuri. Am o grămadă de timp la dispoziție, așa că voi câștiga.

Nu contează cine sunt. Contează doar faptul că mă poți auzi.

Eram sigură că era Dawson.

Cum te simți?

Mi-am amintit că-mi pusese și anterior aceeași întrebare – cu același ton distant care nu conținea nicio urmă de îngrijorare reală.

— Obosită. Mă obosește să fiu aici.

Ai vrea să ieși?

Oare îmi pusese cu adevărat întrebarea aceea?

— Da.

Ușa s-a deschis. Să fi fost un șiretlic? Oricum, ar fi fost o prostie să nu încerc să plec. M-am ridicat și am ieșit. Gardiana Enderă nu se zărea nicăieri.

Nu ne trebuie gardieni, dacă te putem supraveghea. Am icnit încetișor.

Nu te speria, nu-ți pot auzi gândurile. Ele îți aparțin. Sunt private.

— E singurul lucru care-a mai rămas privat pe-aici.

Am mers până la capătul coridorului și am deschis ușa de acolo. Alt coridor. Am pornit pe el și am cotit la dreapta.

Locul ăsta-i un adevărat labirint.

— Deci unde-i ieșirea?

El a râs. Detestam să-mi râdă în minte. Mă încerca dorința oribilă de a-l pocni cu ceva dur și tare. Bineînțeles, nu m-ar fi ajutat cu nimic.

La capătul coridorului se afla o altă ușă. Am deschis-o și am văzut camera de joacă a unui copil. În lungul pereților se înșiruiau mese ticsite cu forme din lemn colorate și puzzle-uri. Nu zăream însă niciun copil. Iar locul în sine parcă era prea curat, prea ordonat.

Văd c-ai ajuns în camera de divertisment. Ce-ar fi să iei loc?

M-am dus la ușa din peretele opus și am încercat s-o deschid. Era încuiată. Am revenit la cea prin care intrasem și am descoperit că fusese de asemenea încuiată, pe dinafară.

Da, cred c-ar trebui să iei neapărat loc.

Mi-am tras un scaun și m-am așezat. Era limpede că rămăsesem blocată în încăperea aceasta fără ferestre și cu ușile încuiate.

Ai în față mai multe forme din lemn de diverse culori. Poți să ridici cercul roșu?

L-am ridicat și l-am ținut în fața ochilor, pentru ca să-l poată vedea.

Perfect. Acum așază-l pe tava din fața ta.

Am făcut ce mi-a cerut.

Acum pune mâinile pe masă, întinse înaintea ta. Stai cât mai relaxată.

Habar n-aveam ce dorea să testeze. Totul părea prea simplu.

— Dac-o să fac asta, o să mă lăsați…

Toate la timpul lor. Rămâi în poziția asta, până primești altă instrucțiune.

Am așteptat câteva secunde. Apoi s-a întâmplat ceva oribil.

Degetul mare de la mâna dreaptă mi s-a mișcat. Atât doar că nu-l mișcasem eu.

Un fior rece mi-a coborât pe spate.

— Ce faci? am întrebat.

Relaxează-te. Nu vorbi.

Mâna dreaptă mi-a vibrat incontrolabil, tremurând înainte și înapoi. După aceea s-a ridicat doi centimetri de pe masă și a înaintat către cercul roșu din lemn. A rămas deasupra lui, tresărind, în timp ce eu nu puteam decât s-o privesc.

Firișoarele de păr de pe brațe mi s-au zbârlit.

Relaxează-te, nu te mai încorda. Glasul bărbatului se auzea lin și monoton, de parcă ar fi încercat să-mi inducă o transă.

După aceea mâna mi-a căzut pe cercul roșu aidoma unei gheare mecanice dintr-o mașinărie veche și degetele mi s-au încleștat stângace în jurul formei. Mâna s-a ridicat și a adus obiectul iarăși în fața ochilor. După care i-a dat drumul pe masă. Palma mi-a căzut peste el.

— Ce-ai făcut? am întrebat.

Te-am controlat. Satisfacția din glas nu putea fi ascunsă.

Uram ceea ce se întâmpla. Mi-am concentrat toată voința spre a-l alunga din minte. Nu știam cum ar fi trebuit să procedez, ci știam doar că o doream, că-mi adunam toate puterile în acest scop. Mi l-am imaginat dispărut, purtat de o tornadă invizibilă, până ce mintea îmi rămânea curată, clară și numai a mea.

Nu știu dacă a plecat din proprie inițiativă sau dacă reușisem cu adevărat să-l alung, dar, brusc, totul a devenit tăcut.

***

Am rămas locului, în tăcere, vreo cincisprezece-douăzeci de minute, până a apărut un gardian Ender. El m-a escortat în altă cameră, un poligon de tir indoor.

— Mergi la ultimul stand, a bubuit un glas de Enderă dintr-un difuzor.

Am privit în jur. Femeia se afla înapoia unui perete din sticlă, într-o cabină de control de la etaj. Purta uniforma militară neagră, dar era înaltă și elegantă, cu părul alb pieptănat peste cap și coafat în sus.

La ultimul stand mă aștepta o pușcă. Am ridicat-o. M-am întrebat dacă peretele din sticlă era incasabil și antiglonț? Bineînțeles.

Pușca era grea pentru masa mea corporală. Am auzit scârțâitul mecanic al unei ținte care era adusă pe poziție: holo-ul unui Ender, îmbrăcat în echipament ce părea de terorist. Fața îi era acoperită de o cagulă și avea el însuși o armă, îndreptată împotriva mea.

— Când ajung la trei, a rostit Endera în microfon. Unu…

Am lipit patul puștii de obraz și am țintit.

— Doi…

Am inspirat.

— Trei!

Am tras un singur glonț, țintind inima holo-ului. Reculul a

fost violent, totuși mi-am păstrat postura.

— Oprește tragerea, a spus Endera.

Ținta a fost după aceea apropiată de mine, ca s-o pot examina. Holo-ul încremenise și înregistrase împușcătura. Glonțul nimerise drept în inimă. M-am răsucit și am privit în sus, către Enderă. Chipul îi era inexpresiv.

M-a pus să repet testul de câteva ori și de fiecare dată s-au aprins cerculețe roșii, indicând locurile pe care trebuia să le nimeresc. N-am ratat niciunul. Nu uitasem lecțiile tatei.

Ținta holo s-a schimbat apoi într-o Enderă îmbrăcată într-o rochie cu imprimeuri florale, care purta baston.

— Trage! s-a auzit comanda.

— Într-o civilă inocentă?

— Trage!

— Nu.

Femeia de la etaj s-a întors într-o parte, așa încât nu i-am putut distinge fața. Părea că discuta cu alt Ender din cabina de control.

Pielea capului a început să mă furnice. Am simțit cum cineva îmi pătrunsese în minte.

Callie?

Dawson. Ah, cât detestam să-mi invadeze corpul!

Nu te teme, micuță Starteră. Nu trebuie să faci nimic. Doar să te relaxezi.

Aha! Avea să-ncerce să mă controleze din nou. Am încercat să-i rezist. Am strâns pușca în mâini.

Însă brațele mi s-au ridicat lent. Era absolut oribil.

S-au ridicat și au adoptat poziția de tragere. M-am străduit să mă împotrivesc, să le cobor…

Deținea controlul meu absolut.

Capul mi-a coborât, astfel că obrazul s-a lipit de patul puștii și ochiul mi-a privit prin cătare. Ținteam inima holo-ului Enderei cu baston.

Transpirația îmi brobonise fruntea. Am încercat să-mi mențin mâinile nemișcate, ca să nu reacționeze la comenzile lui Dawson. Însă degetul arătător mi s-a îndoit

lent și a apăsat trăgaciul.

BANG!

M-am uitat în sus, la cabina de control. Endera de lângă peretele din sticlă vorbea cu cineva dinăuntru.

Ținta a fost apropiată de mine. Sărmana bătrână fusese ucisă de o rană fatală în inimă provocată de pușca mea.

Excelent!

Am simțit cum degetele mi se descleștează de pe armă. Dawson îmi restituise controlul corpului. Probabil că menținerea conexiunii necesita o concentrare extremă din partea lui și acum trebuia să-și reîncarce bateriile.

— Este dezgustător, am spus. Ești un individ oribil, bolnav.

Uneori trebuie să facem lucruri mai puțin plăcute. Pentru binele superior.

Ținta s-a îndepărtat cu un bâzâit electronic care părea trist și alta i-a luat locul.

Să-ncercăm cu asta.

Era holo-ul unui Starter. De la distanta la care se afla am bănuit că era cam de vârsta mea, în hainele tipice celor de pe străzi: zdrențe, o sticlă de apă, branternă. Murdar, ciufulit.

Era imaginea lui Michael.

Am simțit cum stomacul mi se revoltă. Am vrut să las arma din mână, dar n-am putut.

— Nu...

Mâinile mele au ridicat pușca în poziția de tragere și ochiul mi s-a concentrat asupra țintei.

— Termină! am țipat.

Gândurile îmi goneau prin minte. Nu puteam face nimic pentru a-l opri pe Dawson? Dacă relaxarea îl ajuta, atunci poate că panica va întrerupe conexiunea.

— Nu mă poți sili să fac asta!

Dar, într-un ralanti dureros, degetul meu a apăsat trăgaciul. Nimic din ce puteam face nu i-a oprit mișcarea. Totul se întâmpla în ciuda eforturilor mele.

Pușca a detunat.

Printr-o apăsare de buton, Enderii din cabina de control au apropiat ținta, ca să pot vedea rezultatul.

Rana era conturată în roșu, arătând că glonțul meu trecuse exact prin mijlocul frunții holo-ului lui Michael.

Dacă ar fi fost cu adevărat el, ar fi murit instantaneu.

Stomacul mi s-a strâns. Am simțit cum brațele îmi devin ușoare. Recăpătasem controlul corpului.

Am strâns pușca în mâini și am sprintat pe culoarul care ducea la ușă. Endera a strigat în microfon:

— Callie Woodland, întoarce-te la stand! Repet, oprește-te imediat!

Callie!

Am încercat să nu-l ascult pe Dawson, ci să-mi urmez furia. Părea să mă alimenteze. Am ieșit ca o furtună pe ușă. Gardianul Ender dinapoia ei mi-a ieșit în cale. Am ațintit arma spre piciorul lui și am apăsat trăgaciul.

Nu s-a mișcat deloc. Trăgaciul înțepenise.

Credeai că nu putem controla armele? Ele nu funcționează în afara poligonului, micuță Starteră.

— Nu-mi mai spune așa!

Am ridicat pușca și am izbit cu patul ei în stomacul Enderului. Bărbatul s-a îndoit din mijloc de durere. Nu l-am văzut însă pe cel care a apărut în spatele meu și mi-a apăsat pe șira spinării un obiect care mi-a transformat nervii în gelatină. Genunchii mi-au cedat și totul s-a întunecat.

Capitolul șaptesprezece

M-am trezit în celula capitonată, cu o durere de cap îngrozitoare și gura parcă plină de vată. Ușa s-a deschis și o gardiană Enderă a lăsat pe cineva să intre. Era Emma. A închis ușa în urma ei.

Am privit-o.

— Niciun suc azi?

S-a așezat pe podea lângă mine.

— Am auzit că te-au încarcerat.

— Și ce-ai mai auzit?

— Că ești o țintașă de elită. Dar c-ai atacat un gardian.

— Am refuzat să-l împușc pe prietenul meu cel mai bun. Ce crezuseră ei?

— Nu era decât un holo. Poate că doreau să vadă dacă poți urma ordinele.

Am clătinat din cap.

— Știau foarte bine că n-o voi face. De aceea au și regizat toată situația.

Ea și-a îndoit genunchii la piept și și-a rezemat brațele pe ei. I-am remarcat din nou brățara lată de la gleznă.

— Prin urmare Michael este iubitul tău?

— Nu. Este prietenul meu.

De ce întreba asta? Îi păsa cu adevărat?

— Știi ceva despre el?

— Este bine, a răspuns Emma. *El* a trecut toate testele. A apăsat pe „el”, pentru a sublinia cum trebuia să se comporte un Starter ascultător.

— Dar Hyden…

Emma s-a jucat cu o șuviță de păr.

— Cu el cum este?

— Cum să fie? A pățit ceva?

— Nu, n-are nimic. *El* este iubitul tău?

Nu-mi plăcea interogatoriul acesta. Cu cât dezvăluiam mai puține, cu atât era mai bine. În plus eram convinsă că

videocamerele înregistrau totul.

— Nu, am răspuns. Și el este tot un prieten. Unde-i acum?

— În altă cameră. Și el a refuzat să-și termine testele. Mi-am imaginat că lui Hyden i se spusese să tragă într-un holo al meu. Eram încântată să știu că nu acceptase s-o facă. Însă Michael își dusese la bun sfârșit testele. El fusese silit să tragă în mine?

Emma și-a trecut mâna prin păr.

— Când voi nu vreți să cooperați, totul durează mai mult.

— Ce vrei să spui? Ați avut și alți Metalici înaintea noastră?

Ea a încuviințat din cap.

— Și unde sunt acum?

— N-am voie să vorbesc despre asta.

Și-a răsucit o șuviță de păr în jurul unui deget.

— Voiam să te-ntreb ceva. Ei ziceau c-ai cunoscut-o pe bunica.

— Ți-au spus ei asta?

— Da. Că ea te-ar fi închiriat. I-adevărat?

Părea mai alertă decât anterior, când fusese confuză.

— De unde știu eu că ești cu-adevărat Emma?

— Crezusem că ți-am dovedit-o, când am vorbit ultima dată. Brățara… mai ții minte?

— Poate c-ai ascultat când am vorbit cu adevărata Emma, am spus eu.

— Bunica mea avea mereu o armă în dormitor.

— Așa procedează mulți Enderi.

— În podeaua dulapului, sub mochetă, într-o casetă de lemn, în ascunzătoarea din podea? Un Glock 85?

Asta m-a făcut să amuțesc.

— În regulă.

— Ea spunea că-i mai bine să fii pregătită decât să-ți fie frică. Cred c-asta se datora războiului.

— Războiul i-a schimbat pe mulți dintre noi.

— Singurul lucru pe care-l detestam era că n-avea să mă lase să-mi fac nicio operație estetică. Voiam să-mi operez

nasul. Mama mi-ar fi dat voie, dac-ar fi trăit. I-am spus-o bunicii și a-nceput să plângă. Nu știu dacă era din cauză că-i ducea dorul atât de mult sau pentru c-o rănisem. Dacă voi izbuti să mă-ntorc cândva la ea, o să-i zic că-mi pare rău. Mă gândesc mult la asta.

Nu-i puteam spune adevărul Emmei acum. Nu era pregătită să-l audă.

— Chiar dac-ar fi trebuit să mă lase să m-operez, a continuat ea. Aveam un năsoi cât toate zilele.

— Emma, ți-am văzut fotografiile de dinainte. Aveai exact nasul bunicii tale. Era puternic și arăta foarte bine la amândouă. Știu că sună jalnic, totuși i-adevărat – înfățișarea nu-i la fel de importantă precum ceea ce-i pe dinăuntru.

— Îți vine ușor să spui asta, a replicat ea privindu-mă din cap până în picioare.

— Sigur că da, și eu am fost supusă operațiilor estetice ca tine, dar nimic din adevărata mea fire nu s-a schimbat. Într-o bună zi, amândouă vom fi Endere și, în ciuda chirurgiei cu laser verde, vom ajunge până la urmă bătrâne și zbârcite. Ca toată lumea. Vom privi însă lucrurile mult mai relaxat, dacă vom fi fericite la interior. Dacă ne vom folosi creierul și talentele, în loc să insistăm pe ceea ce alții definesc ca „frumusețe”.

Emma s-a încruntat.

— Tu nu știi cum este. Probabil că n-ai fost niciodată urâtă.

— Nici tu n-ai fost urâtă. Sigur că da, ar trebui să ne dorim tot ce poate fi mai bun pentru noi. Dar operații estetice la șaisprezece ani? Sau la treisprezece, ori la doisprezece ani? Pun prinsoare c-ai cunoscut destule fete rele care arătau ca niște holovedete.

— Oho-ho, cum să nu!

— Bun, dă-mi voie atunci să ghicesc mai departe: nu-i așa că nicio persoană cumsecade nu voia să fie în preajma lor, fiindcă erau niște pipițe proaste?

A rămas tăcută.

— Fii atentă ce-ți spun: singura lecție cu care m-am ales eu din afacerea asta mizerabilă cu banca de corpuri este că aspectul exterior e supraapreciat. Frumusețea nu-nseamnă să corespunzi unui standard de holovedetă, ci să fii tu însăți. Pentru că frumusețea apare și dispare, dar tu ești un unicat.

M-a fixat cu privirea de parcă aș fi fost nebună.

— N-o să mă faci să mă răzgândesc, a rostit în cele din urmă. N-am făcut-o deja, dar mă voi duce la doctorul ăsta care se află aici exact pentru așa ceva. El e-n stare de orice.

— Care doctor?

— Este chirurg și specialist în tehnologie.

Ochii i se învăpăiaseră.

O voce de Enderă s-a auzit dintr-un difuzor invizibil:

— Emma, ești așteptată la biroul din față.

A țuguiat buzele.

— Trebuie să plec.

S-a sculat și a ieșit.

M-am simțit ca o idioată pentru că-mi irosisem energia încercând s-o conving să se autoaprecieze. Mă ascultase? Nu… Iar între timp probabil că Dawson îmi pregătea un nou tip de tortură. După ce-i atacasem gardianul, mă îngrozea să mă gândesc la ce m-ar fi putut aștepta.

Callie?

Cineva era în mintea mea. Și nu era Dawson.

— Hyden? m-am ridicat în picioare. Tu ești?

Da, eu sunt.

— Cum se poate așa ceva?

Am fixat cu privirea pereții cenușii capitonați.

Dawson și oamenii lui m-au silit să mă conectez. Ei sunt aici.

— Am înțeles.

Dawson avea într-adevăr un test nou.

Iartă-mă…

— Pentru ce?

M-am îndreptat spre ușă fără să fi intenționat s-o fac. Ușa

s-a deschis. Gardianul Ender s-a retras, lăsându-mă să ies. Am pășit pe coridor. Totul mi se părea că plutește, parcă desprins din vis.

Nu te opri. Nu trebuie să faci nimic. Doar să nu mi te-mpotrivești.

Era o senzație stranie. Ca și cum aș fi patinat pe coridor, însă fără să am patine. Nu încercam să merg, nu încercam să rezist. Dar mă deplasam.

Nu știam încotro mă îndreptam. Nu mă refer doar la destinația finală, ci și la simplul fapt dacă aveam să deschid o ușă, să mă întorc ori să merg până la capătul holului. Nu făceam altceva decât să pun un picior în fața celuilalt.

În mod surprinzător, nu era ceva alarmant. Era aproape liniștitor. Poate că asta se datora faptului că știam că mă controla Hyden, chiar dacă Dawson dădea ordinele.

Doar să stai cu mine.

Nu eram naivă; știam că ei îl sileau să spună asta. Probabil că Dawson stătea cu arma îndreptată către el. Așadar avea să se întâmple ceva. Îi puteam auzi îngrijorarea din voce.

Am recunoscut locul spre care mă deplasa. Poligonul de tir.

Noul gardian Ender de acolo era mai înalt și mai voinic decât cel pe care-l atacasem. Mi-a deschis ușa și am intrat.

Am ridicat ochii și am zărit aceeași Enderă elegantă pe care o văzusem mai devreme, privindu-mă dinapoia peretelui din sticlă al cabinei de control.

Am crezut că voi merge din nou la ultimul stand, dar am fost oprită la jumătatea șirului de standuri. M-am răsucit și, în loc de o pușcă, am văzut un pistol Glock 85. Era același model pe care mă silise Helena să-l folosesc. Oare ei știau asta?

N-am văzut nicio țintă. Nu doream să ating pistolul, însă decizia nu-mi aparținea. Hyden a făcut-o pentru mine.

Mâna mi-a coborât și a cuprins patul rece al armei. După aceea s-a ridicat.

Endera dinapoia sticlei a vorbit cu cineva din cabina de

control. Pe poligon s-auzit un foșnet și mi-am întors atenția într-acolo. De data aceasta, în loc de o țintă, a apărut un Ender în carne și oase, cu costum antiglonț integral, negru, și cască. A rămas cu fața la mine, o versiune vie a holoțintei în care trăsesem mai devreme.

— Poartă un costum antiglonț, da?

Așa mi-au spus ei.

Hyden mi-a ridicat brațul și a țintit, folosindu-se de ochii mei. Degetul mi-a apăsat trăgaciul. În urma impactului, Enderul s-a clătinat spre înapoi, totuși a rămas în picioare.

Endera din cabina de control a vorbit în microfonul ei:

— Rog ținta să avanseze.

Bărbatul s-a apropiat până la trei metri de mine. Am putut vedea locul unde glonțul îi făcuse o gaură în costum, în dreptul inimii. Era lesne de distins, fiindcă o pulbere roșie fusese eliberată acolo unde se rupseseră fibrele.

— Bună treabă, a vorbit el dinapoia căștii protectoare.

A mijit ochii, aprobator.

— Ținta poate să plece, a spus Endera de la etaj.

Bărbatul a plecat. M-am întrebat ce le dovedise asta.

Probabil că, dacă mă încredeam în cineva, persoana respectivă îmi putea controla corpul mai ușor. Așadar, acum…

Nu, nu se putea!

Și totuși, da, asta făceau.

În poligon a intrat Michael. Părea să poarte același model de costum antiglonț și cască.

Să fi fost cu adevărat el?

A încercat să se întoarcă și să plece, dar îi fixaseră magnetic tălpile cizmelor de podea. Se străduia, însă nu putea ridica picioarele. Era silit să stea locului.

Era un test oribil. Acesta nu mai era un Ender anonim și sănătos, ci o persoană pe care o cunoșteam și o iubeam ca pe un frate. Dacă nu era un costum antiglonț?

Mi-au spus să-ți transmit să te relaxezi.

— Nu face asta, Hyden!

Mi-au spus că nu va păți nimic.

Brațul în care țineam pistolul s-a ridicat.

Michael s-a crispat la față.

— Oprește-te! am spus. Refuză!

Va fi exact precum cel dinainte.

— Nu mă sili. Te rog, Hyden!

Distingeam ochii lui Michael prin cască. Apoi i-a închis.

— N-o să fac asta! am țipat către Hyden.

M-am luptat cât am putut. Îmi simțeam măruntaiele făcute ferfeniță. Nu-mi puteam recâștiga controlul mâinilor.

— Îmi pare groaznic de rău, i-am spus lui Michael.

Degetul meu a apăsat trăgaciul, pistolul a detunat puternic și Michael a căzut pe spate, pe podea.

Controlul mi-a revenit instantaneu. Am dat drumul armei și am alergat spre el. I-am smuls casca.

— Michael, m-auzi?

Pleoapele i s-au deschis.

— Callie?

I-am privit pieptul. Aceeași gaură, încercuită cu roșu, la fel ca la Enderul dinainte.

O expresie de uimire a apărut pe chipul lui.

— M-ai împușcat…

***

Gardieni Enderi au venit și m-au dus în altă cameră, unde era proiecția unei plaje. În jurul unei mese simple, ca de școală, erau câteva scaune. După câteva minute, l-au adus pe Hyden și ne-au lăsat singuri.

— Ce-a fost în mintea ta? l-am întrebat.

A deschis larg brațele.

— N-am avut de ales.

— Să mă silești să-l împușc pe Michael? Tot nu pot să cred c-ai fost în stare s-o faci.

— M-au obligat. M-au amenințat că te vor tortura, dacă nu cooperez. Ochii îi erau imploratori. Au spus că gloanțele erau oarbe.

— Puteam să-l omorâm. Oamenii pot muri și în urma

impactului unor gloanțe oarbe, dacă distanța este prea mică.

— Nu putem fi toți țintași experți ca tine.

Și-a trecut mâna prin păr. Arăta groaznic, cu pungi sub ochi.

— Ți-au făcut vreun rău? l-am întrebat.

— M-au tratat ca pe un prinț.

Am privit în jurul camerei. Bănuiam că videocamere și dispozitive de ascultare și înregistrare ne spionau de peste tot.

— Cine sunt oamenii ăștia? am șoptit.

El și-a frecat fruntea.

— Nu-s sigur. Și-a păstrat glasul scăzut. Ei vor cipul, cipul meu. Au înțeles cum să-l folosească. Așa că sunt concurența.

Și-a acoperit gura cu ambele palme, pentru ca obiectivele videocamerelor să nu-i poată citi cuvintele pe buze, și a murmurat:

— Întrebarea este dacă sunt oamenii tatei?

Nici măcar nu mă gândisem la posibilitatea respectivă. Asta ar fi explicat cum stăpâneau transpoziția.

Mi-am amintit ce-mi spusese tatăl lui Hyden: *Nu te încrede în nimeni, decât în tine. Apoi pune sub semnul întrebării și încrederea aceea.*

***

La scurt timp după conversația noastră, ne-au adus mâncare și apă. Era doar pâine și o zeamă lungă de supă, însă noi eram lihniți.

— Unde-i Michael? l-am întrebat pe gardianul Ender care adusese mâncarea.

M-a ignorat.

— Oare ce i-au putut face? l-am întrebat pe Hyden.

— Ar putea fi vorba doar despre tactică. Să ne țină separat. Cine știe? Poate că el a primit cheeseburger și cartofi prăjiți.

A surâs ușor, străduindu-se să mă binedispună. N-a reușit. Mintea mea examina scenariile cele mai îngrozitoare, făcându-și griji despre Michael. Nu știam de ce ar fi dorit ei să-l interogheze. Dintre noi trei, Hyden avea cele mai multe de dezvăluit. Să fi fost oare posibil ca Dawson să nu fi știut de fapt cine era el?

L-am privit.

— Ce-i? a întrebat încet.

— Nimic.

Nu voiam să risc, nici chiar vorbind în șoaptă.

După ce am terminat, a intrat același gardian Ender care ne adusese mâncarea.

— Țin-te bine, mi-a spus Hyden. Fii puternică.

I-am zâmbit ușor. El a încuviințat din cap.

Gardianul m-a escortat pe hol, într-o cameră mică, în care nu existau decât o masă și două scaune. A intrat după aceea o Enderă, cu bluză pe gât albă și pantaloni. I-a făcut semn gardianului să ne părăsească.

— Bună ziua, Callie. Ia loc.

S-a așezat în scaunul dinaintea mea și a activat display-ul gonflabil portabil, ca să ne poată înregistra conversația. Puteam vedea literele, care apăreau scrise invers, în timp ce vorbea.

— De cât timp ți-a fost implantat cipul, Callie?

— De trei luni, două săptămâni și cinci zile.

— Ai probleme de sănătate pe care ai putea să i le atribui?

— Migrene.

— Doar atât?

M-am gândit să nu-i spun totul, dar am observat și altceva pe display-ul gonflabil: un indicator mobil care semăna cu un ac ce trasa un grafic. Era un poligraf și acum oscila, fiindcă eu mă gândeam la o minciună.

— Am episoade cu reamintiri.

Ea s-a aplecat înainte.

— Ce sunt acestea?

— Momente când retrăiesc o amintire a chiriașei mele,

din perioada când a fost în corpul meu. Când eu eram inconștientă. Îmi apar din senin.

— Și cum se manifestă?

Cuvintele i-au fulgerat pe display-ul gonflabil.

— Ca și cum aș urmări un holo, am răspuns. Un holo scurt. Durează numai un minut.

Am înălțat din umeri, străduindu-mă să par nepăsătoare. Însă Endera era prea interesată ca să se lase păcălită.

— De unde știi că este o amintire din experiența chiriașei tale?

— Pentru că…

Am șovăit și graficul a înregistrat un vârf.

— Spune adevărul, a zis Endera.

— Știu cine a fost ea. Recunosc unele locuri din reamintiri, camera ei…

— Și amintirea aceasta este însoțită de emoții? Sprâncenele i s-au arcuit. Și-a umezit buzele și s-a aplecat spre mine.

— Da. Parcă aș retrăi senzațiile ei din momentele respective. Dar nu știu de ce. Nu-mi clarifică vreo nedumerire și nici nu pot explica de ce apar. Nu pot spune că sunt revelații, ci doar niște holouri stupide care mi se derulează în minte, apoi încetează.

Mi-am văzut cuvintele formându-se pe ecran. Era straniu.

— Cine-i chirurgul pe care-l aveți aici? am întrebat. Endera m-a studiat. Nu i-a negat existența, dar nici nu mi-a răspuns. A continuat să pună întrebări.

— Ce știi despre Hyden?

Mușchii mi s-au încordat. Dispozitivul a scos un sunet ascuțit, ca de pasăre.

— Te rog să te relaxezi, mi-a zis ea.

— Cred c-ar trebui să-l întrebi pe el, am spus.

Mi-am destins mușchii și țiuitul a pierit.

— Te întreb totuși pe tine.

— Iar eu spun c-ar trebui să-l întrebi pe el.

Mașinăria i-a amuțit. La fel și ea. Și-a strâns display-ul gonflabil și s-a ridicat. Fără alt cuvânt, a părăsit încăperea.

A intrat Dawson. Trecuse ceva timp de când nu-l mai văzusem față în față. Pe de altă parte, prezența lui în mintea mea fusese o experiență dătătoare de fiori. Mi se părea aproape jenant să-l revăd în carne și oase.

— Ești o micuță Starteră agresivă, a zis.

L-am privit în tăcere. El și-a tras un scaun și s-a așezat.

— Aș dori să aflu mai multe despre Hyden, mi-a spus.

— După cum i-am zis și Enderei dinaintea ta, cred c-ar trebui să-l întrebi pe el.

— N-ai prefera să nu procedăm în felul acela?

A mijit ochii, ca și cum ar fi contemplat o misiune neplăcută.

— Nu știu multe despre el.

— Este adevărat că a inventat cipul pe care-l ai în cap?

— Trebuia să fi fost foarte inteligent pentru vârsta lui ca să facă așa ceva.

— Este foarte inteligent. S-a aplecat peste masă și m-a prins de încheietura mâinii: Callie Woodland, tu ești cea pe care o doream. Tu ești singura cu cipul modificat, care-ți permite să ucizi. Tu ești singurul DAM.

Am încercat să mă smulg, dar el m-a ținut strâns.

— Donor cu Accesuri Multiple. Ești singura care poate avea pe cineva în minte, fără să existe o transpoziție totală. Tu îți păstrezi conștiința de sine. Îi poți auzi. Iar asta înseamnă că poți de asemenea să ai altă persoană în mintea ta. Nimeni n-a mai izbutit să recreeze asta în vreun Metalic.

Unghiile lui îmi pătrunseseră în piele.

— Mă doare! am exclamat. Chiar vrei să-i faci rău singurei Metalice DAM?

Mi-a privit încheietura și i-a dat drumul. Mi-am dus-o la spate. Nu doream să mă vadă masând-o.

Mi-am amintit ce spusese Hyden. Așadar, oamenii aceștia erau concurenții tatălui său? Poate că intenționau să vândă cipul unei grupări teroriste sau unei țări inamice. Sau poate că ei înșiși făceau parte dintr-o grupare teroristă.

— Ați făcut cercetări despre tehnologia cipului…

— Da, a încuviințat Dawson, așa este.
— Cu experții ăștia…
— Îi avem pe unii dintre cei mai buni.
— Totuși nu puteți recrea voi înșivă cipurile.
— Asta-i cheia de boltă și ne scapă, da.
— Noi nu vrem să mai avem cipurile în capete, i-am spus. N-aveți decât să le luați. Mi se pare c-aveți aici un specialist care le poate extrage.
— Știi că este foarte dificil. Implică o operație extrem de precisă. Abilitatea necesară o combină pe cea a unui expert în demolări cu a unui neurochirurg.
— Da. Aveți însă exact persoana potrivită, nu?
M-a privit cu ochi pătrunzători. Îmi dădeam seama că analiza problema, de parcă ar fi putut să fie răspunsul la toate problemele lui.
— Să nu uiți că tu ai cerut asta, a rostit în cele din urmă.

Capitolul optsprezece

Dawson ne-a strâns pe toți în sala mare în care intraserăm prima dată. Hyden, Emma, eu și Michael. Proiecția de pe pereți era acum a Himalaiei înzăpezite.

M-am repezit la Michael, dorind să știu cum se simțea și ce-i făcuseră, însă Dawson m-a oprit. Fusese adus un Ender, pentru a ne ține o prelegere, căruia i se adresau cu „doctore”. Avea un accent suedez sau norvegian.

— Extragerea cipului este un proces riscant, a zis doctorul. Din studierea scanărilor, știm că este fixat printr-o configurație de tip plasă.

— Este destul de ingenios, a intervenit Dawson. Cipul în sine creează plasa.

— Din cauza diferențelor care există de la o persoană la alta, este greu de determinat cum să-l deconectăm, a spus doctorul.

Și-a mișcat degetele sugestiv, curbându-le ca pe niște gheare.

— Dar acum îl avem finalmente pe inventatorul cipului aici, alături de noi, și-l putem întreba.

Hyden l-a fulgerat cu privirea.

— Trebuie să-l întrebi pe tatăl meu. Eu am creat doar conceptul și designul inițial. El a realizat cipul fizic și a gândit modul lui de implantare.

Zâmbetul doctorului s-a destrămat.

Dawson și-a tras un scaun și a luat loc.

— Ai asistat vreodată la o operație de implantare?

— De multe ori, a încuviințat Hyden, totuși niciodată la o extragere.

— Dar se poate face? a continuat Dawson.

— Teoretic, da. Însă practic, eu n-aș atinge cipul.

Hyden și-a încrucișat brațele peste piept.

— Și nici voi n-ar trebui s-o faceți.

— De ce? a întrebat doctorul.

— Pentru că reprezintă un risc foarte mare.

— Toate operațiile sunt riscante, totuși noi, chirurgii, le efectuăm.

Oamenii au început să vorbească simultan, argumentând pentru și împotriva extragerii chirurgicale a cipului, până când nu s-a mai înțeles aproape nimic.

Emma a făcut un pas înainte.

— Eu vreau să-mi scoateți cipul.

Toți s-au oprit din vorbit și s-au răsucit spre ea.

— Scoateți-l, a repetat ea. Puteți să-l luați.

Surprins, doctorul s-a întors către Dawson.

— Avem o voluntară.

Emma a ridicat mâna.

— Da. Folosiți-mă pe mine.

— Ești sigură? am întrebat.

— De ce, vrei să mi-o iei înainte? mi-a replicat fata. Nu se mai poate. Eu m-am oferit prima.

— Știi la ce risc te supui? a întrebat-o Hyden, clătinând aproape imperceptibil din cap.

— Nu-ncerca să mă convingi să renunț, a zis Emma. Detest obiectul ăsta din capul meu. A fost decizia cea mai proastă pe care am luat-o vreodată. Nu vreau să fiu urmărită, hăituită, vânată.

M-a arătat cu mâna.

— Tu știi, voi toți știți că așa va fi pentru tot restul vieții noastre. Vom fi mereu vânați pentru ce putem face, pentru cip în sine. Haide să terminăm cu el acum și să revenim la viețile noastre anterioare. Eu vreau să mă-ntorc la bunica. Să termin școala. Să merg din nou la petreceri. Războiul s-a terminat, dar eu continui să-l trăiesc, zi de zi. M-am săturat de el. Scoate-mi porcăria din cap! Te rog.

S-a lăsat o tăcere de gheață. Dawson și-a dres vocea.

— Bine, a încuviințat el. S-o facem atunci.

Emma a zâmbit. M-am apropiat de ea și am prins-o de braț.

— Știm că cipurile pot exploda, i-am spus. Eu am văzut asta întâmplându-se, în mall. Cineva a detonat un cip.

— Asta-i altceva, și-a desprins ea brațul. Pe al meu nu-l va detona nimeni. Îl vor extrage.

Avea dreptate.

Hyden a venit lângă noi.

— Avem dovada existenței unei componente explozive acolo, a arătat el spre capul Starterei. „Plasa” designului meu este întrețesută cu explozivi.

— Pe scurt, a intervenit Dawson, știi ceva despre extragerea cipului?

— Mi se pare că seamănă cu o sută de sforicele care s-au încâlcit într-un sertar, a zis Hyden. Nu vă pot spune cum să le descâlciți.

Dawson l-a privit fix câteva clipe, după care a strigat către doctor:

— Pregătește-o pe Emma pentru operație!

Înainte de a ieși, fata s-a aplecat spre mine și a murmurat:

— Ar trebui să-l scoți și tu. Dacă ei nu vor fi de acord să le scoată tuturor cipurile? Profită cât ai șansa.

Când a ieșit din cameră împreună cu doctorul, Dawson și un gardian, părea mai fericită decât o văzusem vreodată.

Michael s-a apropiat de mine.

— Chiar vor face asta?

Hyden a clătinat din cap.

— Este-o nebunie!

Eu, însă, înțelesesem tot ce spusese Emma, pentru că simțeam absolut la fel. Mai mult decât orice, doream să fiu din nou normală. Și ea avea dreptate: până nu scăpăm de cipuri, nu aveam să fim niciodată în siguranță. Cineva avea mereu să încerce să ne controleze ori să ne răpească pentru a obține cipurile. De aceea preferam să fiu operată de acest chirurg specialist, decât de un hoț.

Hyden, însă, care ar fi trebuit să știe mai multe decât oricine, pălise la gândul că Emma va fi operată.

— Am auzit că cipul devine nefuncțional dacă cineva încearcă să-l extragă, i-am spus lui Hyden. S-ar autodistruge, pentru a proteja tehnologia. Și poate c-ar

exploda.

— A fost ideea tatei. Eu am aflat prea târziu că introdusese explozivul în designul meu.

Părea neliniștit. Tulburat. Michael m-a prins de mână ca să mă liniștească. Hyden a observat și în ochi i s-a citit durere. Doream să fac ceva, orice, pentru a ne conecta pe toți trei la momentul acesta, în timp ce așteptam să auzim soarta unuia dintre ai noștri.

Am întins mâna către el.

A părut surprins. Apoi s-a îndepărtat.

Știam că nu mă putea atinge. Dar trebuia să încerc.

***

Un Ender ne-a adus ciocolată caldă și sendvișuri. Ciocolată caldă? M-am simțit buimăcită. Eram prizonieri sau cobai? Urma să căpătăm ceea ce ne doream cel mai mult – să ni se extragă cipurile? Însă după aceea ei n-ar mai fi avut nevoie de noi. Poate că eram naivi să sperăm că ne vor lăsa să plecăm.

Nu puteam face totuși nimic altceva decât să așteptăm și să vedem dacă va reuși operația Emmei. Am tras o masă și scaune în colțul sălii uriașe, departe de pereți și de uși, pentru a simți oarecare intimitate înaintea videocamerelor ascunse. Am mâncat în tăcere, înfulecând flămânzi. Ca tot mobilierul de aici, masa era foarte practică: din metal, cu picioare pliante. Poate că fusese închiriată. Tot locul părea de altfel că n-ar fi fost locuit de mai mult de două luni.

Stăteam între Hyden și Michael. După ce am terminat, Michael și-a tras scaunul lângă al meu. Hyden ne-a privit întrebător.

Michael și-a pus brațul în jurul spătarului scaunului meu. Hyden s-a ridicat și s-a îndreptat spre capătul opus al sălii uriașe, dincolo de raza lui auditivă. Mi-a părut rău pentru el; repulsia față de atingeri nu era vina, ci blestemul lui.

— Hei, mi-a spus Michael.

M-a tras ușor de păr. Avea pe chip o expresie pe care o

știam prea bine, o privire care mă anunța că înțelegea ce simțeam. Îmi era frică pentru Emma și-mi era frică pentru noi. Dacă ei erau în stare să-i extragă cipul, ce avea să se întâmple în continuare?

M-am aplecat către el ca să vorbesc în șoaptă, sperând că sala era îndeajuns de vastă pentru ca videocamerele și microfoanele să nu ne înregistreze conversația.

— Dacă vor putea scoate cipul din Emma, nu vor mai avea nevoie de ea.

Michael a mijit ochii, de parcă nu și-ar fi putut imagina așa ceva.

— Ce vrei să spui?

— Ce vor face atunci cu ea? am continuat. Emma ar putea vorbi. Ea știe despre locul ăsta. Știe și despre ei.

M-am uitat la masă. Era stropită cu vopsea. Vopsea roșie. Mi-am ferit privirea.

— Nici măcar nu trebuie să te gândești la așa ceva, a zis Michael.

— Ce nevoie ar mai avea de noi, dacă ne vor scoate cipurile?

— N-ar mai avea deloc nevoie, așa că ne-ar lăsa să plecăm.

— Vor dori să-l păstreze pe Hyden, fiindcă el a inventat cipul.

— Nu crezi că i-a convins cu povestea că tatăl lui l-a inventat?

— Nu știu, am răspuns. Pe tine nu te-a convins, nu?

Michael și-a rezemat capul de umărul meu pentru o clipă.

— Nu.

S-a lăsat după aceea pe spate în scaun.

— Iar cipul meu este diferit. Mi-am atins ceafa. Nu știu dacă asta-nseamnă că vor dori să-l extragă sau să-l păstreze în mine. Cine știe dacă-l va face pe următorul donor să acționeze așa cum am făcut eu?

— Vrei să zici să-i confere abilitatea de-a ucide?

— Nu, mă refer la faptul că pot rămâne conștientă în timp ce sunt „deturnată”. Ei pot vedea prin ochii mei, dar

eu sunt conștientă la interior.

— Cred c-a fost neplăcut când ai privit cum m-ai împușcat. În tot cazul, pentru mine a fost oribil.

Mi-am trecut picioarele peste brațul scaunului, astfel încât eram cu fața la el.

— Nu vreau să mai fiu „deturnată” niciodată, de nimeni. Emma are dreptate. Principala noastră speranță este să ni se extragă cipurile.

— După cum vorbești, pari a fi următorul voluntar.

Dacă muream, Tyler rămânea fără familie. Dacă reușeam, deveneam liberă.

— Aș putea să fiu din nou o fată normală. Ar fi o viață frumoasă în vilă, cu Tyler și cu tine. Emma s-ar putea întoarce și ea acolo, să stea cu noi.

— Cred că s-ar putea s-o facă, a râs el încetișor, pentru că, nu-i așa?, deține jumătate din toate proprietățile.

— Dar tu? l-am întrebat. Te vei oferi voluntar?

— Nu cred că decizia ne va aparține, totuși, dacă mi se va da de ales, voi accepta. În caz contrar, vom fi mereu pe fugă... pentru tot restul vieții. Poate că războiul s-a terminat, dar nu se va termina niciodată pentru noi.

L-am privit în ochi. Nu-mi dădusem seama, însă, la un moment dat, palma îi coborâse de pe umărul meu pe mâna mea. Mă bucura să simt din nou contact omenesc cald și liniștitor, nu doar să fiu îmbrâncită de gardieni. Așa ar trebui să se comporte toți oamenii unul cu celălalt.

Lacrimi mi-au podidit ochii, totuși le-am stăpânit. Nu erau nici locul, nici momentul să-mi trădez emoțiile. Să fiu moale. Miza era prea ridicată.

I-am dat drumul mâinii și m-am sculat.

— N-ar trebui să termine odată? am întrebat. Cât va mai dura?

În capătul opus al sălii, Hyden se plimba înainte și înapoi ca un animal în cușcă. M-am apropiat de el și l-am tras de gulerul cămășii.

— Cât crezi că va mai dura? l-am întrebat.

— Nu știu, a clătinat el din cap.

— O să te oferi voluntar?

M-a privit de parcă n-aș fi fost în toate mințile.

— Glumești? Ar însemna sinucidere. Bineînțeles că nu! Și ar fi bine să procedezi și tu la fel.

— Este singura mea cale de evadare dintr-o viață în care n-aș fi decât marioneta altcuiva. *Dacă* ei îmi pot extrage cipul.

— Nu știu cine sunt oamenii ăștia, dar nu sunt atât de inteligenți pe cât crezi ca să-ți asumi riscul. Trebuie să găsim o cale de evadare de-aici.

— Cum am putea fugi? Ei au arme… Există pază…

— N-ai mai evadat niciodată de undeva?

— Ba da, din Instituția 37.

— Ăla-i un loc foarte dur, totuși ai reușit să fugi.

Un gardian Ender stătea rezemat de peretele opus și ne privea cu chip împietrit.

— Locul ăsta pare mult mai dur, am rostit.

— Știu. S-a uitat în jur, apoi a coborât glasul. Gardienii vorbeau despre tata și despre o reuniune foarte importantă.

— Ce anume vorbeau? l-am întrebat tot în șoaptă.

— Confirmau doar ce ai auzit și tu când mi-au atacat laboratorul. Unii dintre dușmanii noștri – reprezentanții unor state inamice, unele grupări dubioase – se reunesc în laboratorul tatei. El va vinde tehnologia celui care va oferi cel mai mult, împreună cu Metalicii pe care a pus mâna.

Mi-am apăsat stomacul cu palma.

— E oribil! Nu numai pentru Metalici, dar și pentru țară.

— Ăsta-i exact stilul tatei.

Eram pe punctul de a-l întreba mai multe despre tatăl lui și despre ce va face el, când ne-a întrerupt un sunet puternic.

O explozie.

Capitolul nouăsprezece

Împreună cu Hyden și Michael am pornit în direcția zgomotului, alergând pe un coridor, pe lângă proiecții pașnice de cascade. Gardieni apăreau din camerele aflate în lungul coridorului și ne urmau. Pe măsură ce am înaintat, am început să auzim țipete de agonie.

Un grup de Enderi era strâns în pragul ușii din capătul holului. M-au asaltat glasuri agitate, confuzie și un miros amărui – iz de substanțe chimice arse.

Auzeam un bărbat urlând de durere, dar nu-l puteam vedea peste gardienii Enderi înalți. M-am lăsat pe vine și am întrezărit un Ender așezat pe podea. Era chirurgul. Se ținea de un braț, care-i tremura violent. Mâna îi era arsă și brațul negru până la cot. Strigătele i s-au redus la nivelul unor gemete oribile, după care au reînceput, totuși nu la fel de puternice sau permanente. Am simțit că mi se zbârlesc firișoarele de păr de pe brațe. Durerea trebuie să fi fost insuportabilă.

— Aduceți un doctor! a strigat cineva.

— El este doctorul, a replicat un gardian.

Câțiva Enderi din fața mea au plecat și m-am ridicat în picioare, ca să văd mai bine. Un paravan protector, menit să-l separe pe pacient de chirurg, era înnegrit și deformat, însă era posibil să-i fi salvat viața medicului. Emma zăcea pe masa de operație. Cineva îi acoperise partea superioară a trunchiului și capul cu un cearșaf. De sub el se vedeau doar picioarele fetei și brățara ei pe care scria

Emma

Dawson s-a apropiat de doctor și s-a lăsat într-un genunchi.

— Ce s-a-ntâmplat? a întrebat el.

Medicul s-a străduit să articuleze, în ciuda durerilor.

— A… explodat.

Am simțit o gheară care mi-a încleștat pieptul. Se referise la Emma.

— Când ai atins cipul?

Doctorul a scrâșnit din dinți.

— Ajunsesem cam la treizeci la sută, apoi am mai făcut încă o incizie care l-a expus și… A clătinat din cap. Bum!

Chipul i s-a contorsionat de durere. După aceea a dat ochii peste cap și s-a prăbușit. Dawson l-a prins de umeri înainte de a se lovi cu capul de podea.

— Să-l ia cineva.

— Este…? a întrebat un gardian.

— Doar și-a pierdut cunoștința, a pufnit Dawson dezgustat.

Doi gardieni l-au scos pe medic pe o targă cu rotile.

Emma murise.

Nu apucasem s-o cunosc cu adevărat. Crezusem că vom avea timp pentru asta după ce avea să revină în vilă, alături de noi.

— Toată lumea să iasă afară, a indicat către cei din sală, după care s-a uitat la mine și m-a arătat cu degetul: Cu excepția ta. Și a prietenilor tăi.

Am înghițit un nod uriaș. Se părea că urma să fim acuzați și pedepsiți pentru finalul acesta oribil.

Enderii au ieșit pe rând. Gardienii au rămas însă și s-au apropiat de mine, Michael și Hyden. Am schimbat priviri nervoase, pe măsură ce camera s-a golit și n-am mai rămas decât noi, gardienii și Dawson.

Și sărmana Emma.

Dawson l-a prins pe Hyden de braț. Suferința tânărului a fost evidentă. Orice brutalitate care ar fi provocat durere altora însemna un adevărat chin pentru el.

— Dă-mi drumul, a rostit Hyden.

— Știai că se va-ntâmpla așa! a răcnit Dawson.

— V-am spus că-i riscant. Că acolo-i un material exploziv. Nu m-ați ascultat. Nici ea nu m-a ascultat, a zis Hyden arătând spre corpul nemișcat al Emmei.

— Haide, dă-i drumul, l-a îndemnat Michael pe Dawson.

— Tu ai permis operația, am rostit eu către Ender, așa că vina ta este mai mare decât a lui. Tu ești cel care ia hotărârile aici.

Dawson i-a dat drumul lui Hyden și a venit spre mine, apropiindu-și fața la numai câțiva centimetri de a mea. Nu m-am retras și nici nu mi-am ferit privirea, ci m-am uitat fix în ochii lui, cât mai calmă cu putință.

— Crezi că doream să irosesc un Metalic? a întrebat el. Nu sunteți foarte mulți. Iar majoritatea sunt în mâinile unui singur om. Tatăl lui, a zis și a arătat spre Hyden.

Probabil că icnisem fără să vreau, fiindcă Dawson a revenit cu atenția la mine.

— Da, a spus el, știm. Noi știm totul.

A ieșit în trombă din cameră și l-am urmat, escortați de un gardian. Am încercat să nu trădez nimic. Cât de multe putea să știe de fapt?

— Și știm și despre tatăl *tău,* Callie! a strigat Dawson peste umăr.

— Tatăl meu? am repetat.

Bătăile inimii mi s-au întețit.

Dawson s-a oprit și a încrucișat brațele peste piept.

— Și el a lucrat în tehnologia neurocipului.

— Tata a inventat branterna, am rostit încet, fără să fiu sigură încotro se îndrepta discuția.

— Și după aceea ce-a făcut? a insistat Dawson.

— Nu vorbea despre munca lui. Spunea doar că-i „cercetare”. Apoi a murit, la fel ca mama.

— Încerca să obțină ceea ce au izbutit până la urmă el – a arătat Dawson către Hyden – și tatăl lui. Cipul pentru transpoziție. S-a specializat în cipuri care pot comunica între ele.

Ideea că tata fusese implicat în tehnologia de realizare a cipurilor m-a amețit. Iar Dawson părea perfect sigur pe spusele sale. În același timp, Hyden și Michael se holbau la mine de parcă în tot acest timp le ascunsesem un secret important.

— Iar acum voi doi sunteți împreună, a gesticulat Dawson spre Hyden. Să fie oare o coincidență? a întrebat el, clătinând din cap. La ce lucrați de fapt?

— Nu lucrăm la nimic! am exclamat. Nici măcar n-am știut ce făcuse tata.

Hyden n-a spus nimic. Mi-am dat seama că probabil și eu ar fi trebuit să tac. Acum era prea târziu.

— Nu doream decât să scăpăm toți de cipuri, am rostit.

— După ce s-a-ntâmplat cu Emma, n-o mai dorești, așa-i? a spus Dawson. Ba-da-bum!

Mi s-a pus un nod în gât. Mă simțeam epuizată. Mă dureau toate oasele. Uram situația aceasta. Habar n-aveam pe cine să cred. Cine era de fapt Dawson? Poate că proceda așa tocmai pentru a crea o ruptură între noi trei. N-ar fi trebuit oare să fi știut cu ce se ocupa tatăl meu?

Mi-am încrucișat brațele peste piept.

— Tata nu mi-a spus niciodată nimic despre asta. Nu eram decât un copil.

Dawson m-a pironit cu privirea.

— Chiar te aștepți să cred asta? Nu ești în niciun caz un copil obișnuit.

Am chicotit încet.

— De unde pot să știu că nu inventezi toate astea?

— Nu poți, a intervenit Hyden, apoi i s-a adresat direct Enderului. Noi știm ce intenționezi. Nu vrei decât secretele. Pentru a le obține, ai fi în stare să spui orice.

— Acum ai aflat că nu poți să ne extragi cipurile, am zis eu. Noi ți-am spus totul, iar tu ne-ai testat în toate felurile – lasă-ne acum să plecăm.

Dawson ne-a privit fix, cu ochii lui adânciți în orbite. Părul îi strălucea sub becul fără abajur care atârna direct din plafonul coridorului.

— Nu, a tunat și și-a mutat privirea de la unul la altul. El știe prea multe, a zis, arătând din bărbie către Hyden. S-a întors după aceea spre gardian: închide-i.

***

De data aceasta ne-au pus pe toți în aceeași celulă capitonată. Am bănuit că era dotată cu microfoane și că ei sperau să afle ceva din conversațiile noastre. Orice persoană inteligentă și-ar fi ținut gura, dar eram rupți de oboseală și nu ne mai păsa. Oricum, se părea că ei știau mai multe decât noi.

Michael, Hyden și cu mine ne-am așezat pe podea și am vorbit cu glasuri scăzute. Dacă ne ascultau, nu intenționam să le ușurăm sarcina.

— Nu pot să cred c-a murit, am rostit eu. N-am apucat nici măcar să ne luăm rămas-bun.

— Poate c-o să par cam insensibil, a zis Hyden, însă… o plăcea cu adevărat cineva?

— N-am avut prea mult timp ca s-o cunoaștem, a spus Michael.

— Și, oricum, ce-ar fi trebuit să spui? am întrebat, luptându-mă cu un val de isterie care se ridica prin mine. „O să-mi iau rămas-bun acum, în cazul în care o să ți se-ntâmple ceva oribil”?

Michael a suspinat. Mi-am coborât capul în mâini.

— Așadar nu știai realmente că tatăl tău lucra la transpoziție? a întrebat Michael.

— Nu, bineînțeles că nu. V-aș fi spus.

Hyden și-a rezemat capul de perete.

— Vor dori să afle orice pot din resturile cipului Emmei.

— Vor mai putea să-l duplice acum? a întrebat Michael și s-a întins pe spate pe podea.

Hyden a clătinat din cap.

— N-au rămas suficient de multe cât să poată ajunge chiar așa departe.

— Iar tu nu mai poți construi alte neurocipuri? l-a întrebat Michael.

— Nu, fără tata nu pot. Punctul lui forte era hardware-ul.

— Dar nici el nu le poate construi fără tine? a continuat Michael.

— Nu. De aceea îi strânge pe toți Metalicii.

Hyden a privit de jur-împrejur, spre pereții capitonați.

— Nu cred că ei se vor mulțumi să ne țină încuiați aici.

— Ce crezi că vor face? l-am întrebat.

— Orice le stă în putință.

Am tăcut toți. Eu m-am întins pe podea, sperând să pot adormi, însă gândurile nu-mi dădeau pace. Oricare dintre noi putea păți ceea ce i se întâmplase Emmei. Fiind Metalici, eram vulnerabili.

Tata lucrase în tehnologia neurocipurilor? Îmi aminteam cearta dintre părinții mei referitoare la vaccin. Mama fusese furioasă că unii adulți căpătau vaccinul fie de pe piața neagră, fie pentru că guvernul decisese ca printre beneficiarii lui să se numere personaje-cheie din cercetare și conducerea țării. Destul de mulți Enderi și Starteri nu primiseră vaccinul. Pe unii părinți îi îngrozea, le stârnea paranoia din cauza zvonurilor că ar fi putut cauza paralizia sau chiar mai rău. Mulți îl refuzaseră pur și simplu. Mama considera totuși că tata l-ar fi putut accepta. Probabil că știuse la ce lucra el și cât de important era.

Mama mea nu fusese un om rău. Se luptase doar pentru a-și ține familia laolaltă și în viață.

***

Am visat că-l auzeam pe tata vorbindu-mi. Îmi rostea numele, din nou și din nou și din nou.

Am deschis ochii. Continuam să-l pot auzi.

Callie?

Am simțit că mi se oprește inima.

— Tata? am șoptit.

Michael era alături și dormea profund, cu spatele la mine. De cealaltă parte, Hyden dormea pe spate, cu un picior îndoit în unghi drept sub celălalt. Zgomotul de aspirație dinspre toaletă ajuta la acoperirea vocii mele. Poate că-mi imaginasem că-l auzisem pe tata. Sau poate că visasem?

— Tata?

Mă poți auzi?

Era el! Glasul lui.

— Te aud, tată, te aud.

Aly, fetiță.

— Spune-mi că ești tu, am rostit și vocea mi s-a frânt.

Am încercat din răsputeri s-ajung la tine.

Căldura din vocea lui… Doream să-i alerg în brațe și el să mă ridice într-o îmbrățișare ca de urs și să mă protejeze.

— Mi-au spus c-ai lucrat la neurocipuri. De unde știai că am și eu unul?

Te rog să m-asculți, Aly. Nu dispun de mult timp. Am lăsat un z-hard disk într-un loc numit Clubul Rune.

— Știu. Îl am, dar este încriptat.

Este foarte valoros.

— Spune-mi unde ești.

Nu vreau să-ncerci să vii la mine. Este primejdios.

— În ce oraș? Tată, spune-mi cum să te găsesc.

Nu, este prea departe, în adâncul pustiului. Iar bărbatul ăsta-i periculos.

Au urmat sunete distorsionate.

— Tata? Tata…

Glasul meu i-a trezit pe băieți, care au început să se foiască.

— Cu cine vorbeai? a întrebat Michael pe jumătate adormit.

Mi-am vârât degetele în urechi, dorindu-mi ca tata să revină. Să vorbească din nou cu mine, să m-ajute să ajung la el. Să m-ajute să fug de aici. Era însă ca și cum cineva i-ar fi bruiat transmisiunea. Am simțit un clește în inimă.

Michael s-a apropiat de mine. Am început să vorbim în șoaptă.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Tocmai l-am auzit pe tata.

— Vorbești serios?

Hyden s-a sculat în capul oaselor.

— Ce se-ntâmplă? a murmurat el.

— Tata tocmai mi-a vorbit în minte, am răspuns.

— De unde știi că n-a fost tatăl meu, care a-ncercat din

nou să te zăpăcească?

— Știa despre z-hard disk.

Hyden s-a îndreptat brusc.

— Ce altceva a mai spus?

— Că-i prizonier.

— A zis unde anume?

Am clătinat din cap.

— Nu. Doar că-i în adâncul pustiului.

Când a auzit ultimul cuvânt, Hyden s-a lăsat pe spate. Din expresia de pe chipul lui am văzut că mă credea în cele din urmă.

— Atunci este cu tatăl meu.

Capitolul douăzeci

— Tata iubește deșerturile, a urmat Hyden, fiindcă acolo supraviețuiesc doar cei puternici.

Ne-am strâns laolaltă, ca să putem vorbi în șoaptă. Dacă tatăl lui Hyden îl răpise pe tatăl meu, atunci el falsificase înregistrările de deces. Era posibil să-l fi ținut captiv de un an pe tata.

Pentru o fracțiune de secundă mi-am îngăduit să mă gândesc la o reuniune de familie.

— Sper să trăim amândoi destul ca să ne putem revedea. Să vezi când o să afle Tyler!

— Stai liniștită, a zis Hyden, fiindcă tata va dori cu disperare să-l țină pe tatăl tău în viață. Va dori să afle tot ce știe el.

— Nu crezi c-a aflat totul după un an? am replicat și am simțit un nod în stomac. Trebuie să-l găsim. N-ai absolut niciun indiciu despre locul unde-i laboratorul lui? Vreo bănuială întemeiată? Orice?

Am auzit un zgomot în direcția ușii. Am amuțit toți și am privit într-acolo. Ușa s-a întredeschis foarte puțin, apoi nu s-a mai clintit.

Hyden s-a apropiat de ea și a privit afară. După aceea ne-a făcut semn să-l urmăm.

Coridorul era pustiu – nu se zărea nici țipenie de om. Am mers după Hyden în lungul unei proiecții de pădure ecuatorială; eram încordată, așteptându-mă ca dintr-o clipă în alta cineva să sară asupra noastră.

El a privit prin ferestruica decupată într-o ușă. Dincolo de ea era întuneric, totuși lumina slabă a unui scaner de cipuri aflat în mod economisire sclipea cu intensitatea unei lumânări. Hyden ne-a făcut semn din cap și am intrat în cameră.

Hyden a fluturat din mână și display-ul s-a activat, intensificându-se la strălucire completă. N-am aprins nicio

lumină, pentru că nu ne trebuia mai mult. Pe un perete se vedea proiecția unui ghețar. În rest, încăperea era austeră: o masă pe care se afla display-ul gonflabil, altă masă cu consumabile de birouri, câteva scaune pliante.

Pe ecran a apărut numărul de ID al cipului lui Hyden. Apoi alte două cipuri.

Hyden a indicat pe rând cele trei numere.

— Ăsta-i al meu, ăsta-i al tău – m-a arătat cu degetul –, iar ăsta-i al tău.

L-a arătat pe Michael.

După aceea a lovit de două ori, scurt, cu degetul pe numărul cipului său. Display-ul gonflabil s-a conectat cu cipul.

— Am stabilit legătura, a șoptit el.

— Îți vede cipul, am încuviințat.

Am privit impresionați cum Hyden a mijit ochii și și-a folosit mintea, nu degetele, pentru a se deplasa printre fișiere. A căutat „Brockman”, dar n-a găsit nimic.

— Nici ei nu știu unde-i tata, a anunțat el.

A trecut după aceea în altă zonă și a descoperit un director intitulat „Securitate”. Cu ajutorul minții – și al cipului –, a parcurs cu viteză maximă fișierele din el. A găsit sistemul de alarmă și o modalitate de a-l decupla.

— Uau, a murmurat Michael.

Am zâmbit toți. Apoi cineva a deschis ușa.

În prag stătea o Enderă în salopetă neagră. Era zveltă, cu postură elegantă și păr alb pe care-l purta lung și despletit, coborându-i ceva mai jos de umeri.

A intrat și a închis ușa îndărătul ei.

— E-n regulă, a rostit ea. Nu vă temeți.

I-am recunoscut glasul.

— Tu ai fost în cabina de control a poligonului.

Era Endera care observa de la etaj și transmitea instrucțiuni către echipa dinăuntru.

— Am văzut la ce v-au supus, a rostit ea cu voce înceată, și este rușinos.

— De ce ai vrea să ne ajuți? a întrebat Hyden.

— Sunt bunică. Am fost… în război mi-am pierdut nu numai copiii, ci și nepoata. Ea a refuzat vaccinul, fiindcă n-avea încredere în guvern.

Am observat că Hyden schimbase imaginea de pe display, astfel că era o simplă configurație geometrică.

— Dacă rămâneți, ei vă vor face niște lucruri oribile. De aceea îmi risc slujba, ca să vă scot de-aici.

Am schimbat priviri îngrijorate între noi.

— Trebuie să plecați imediat, a urmat Endera.

— Tu ne-ai descuiat ușa celulei, am spus eu.

— Da. Voiam să vă conduc spre ieșire, dar a apărut un gardian. Am fost nevoită să-i distrag atenția.

A băgat mâna în buzunar și a scos cheile SUV-ului.

— Luați-le. Am văzut că ai decuplat sistemul de alarmă, i s-a adresat după aceea lui Hyden. Plecați!

I-a aruncat cheile lui Hyden.

Ne-am întors și am pornit în fugă în direcția pe care ne-o indicase, pe lângă o serie de uși ce se deschideau într-un hol scurt cu proiecția unei pajiști. Ultima ușă era către exterior. S-a deschis fără sunet, fără alarmă.

Am ieșit în aerul răcoros și dulce al nopții. Eram afară. Liberi.

— Unde-i mașina? am întrebat.

Michael a arătat spre colțul îndepărtat al clădirii, dincolo de parcare, acolo unde începea strada.

— Într-acolo.

Am alergat, traversând strada și îndreptându-ne către următorul cvartal. Ne-am străduit pe cât posibil să ne menținem înapoia automobilelor și în umbre. Am ajuns în cele din urmă la SUV, am descuiat portierele și am intrat.

Hyden a pornit imediat motorul. Sunetul a spart liniștea nopții.

— Mai repede, l-am îndemnat.

Am pornit pe strada pustie. Michael s-a întins spre mine și am bătut palma.

— Nu vă grăbiți cu sărbătorirea, a mormăit Hyden. Vreau să ne-ndepărtăm cât mai mult de locul ăsta.

M-am uitat pe lângă Michael, către computerul din spate. Era închis, însă de sub învelitoarea lui răzbătea o lumină slabă.

— Z-hard diskul tatei, am rostit. Poate c-a terminat procesarea.

Trebuia să ajungem într-un loc liniștit și sigur, unde să vedem ce-mi lăsase tata.

Hyden cunoștea un asemenea loc, care ar fi funcționat la ora aceasta: grădina hidroponică subterană a unei cooperative.

— Ce-i aia? l-am întrebat.

— Un loc unde putem găsi și niște hrană proaspătă, a răspuns el.

— Ia să văd dacă pot ghici. Se află-n subteran, fiindcă ei vor să evite pulberea de spori?

— Este noul „organic”, a intervenit Michael.

— Și asta, a încuviințat Hyden, dar în același timp este vorba despre oameni care vor să nu atragă atenția asupra lor. Enderii vin aici imediat după ce-și termină treaba. Se tem foarte mult de un viitor atac.

Am coborât toți din SUV și imediat un Starter l-a șters cu grijă, așa cum se întâmplase și în talcioc. Aerul de aici era umed și cald și mirosea a pământ reavăn. Nu ne păsa; eram fericiți că scăpaserăm de Dawson.

Înainte de a ni se îngădui să intrăm în piața verde, a trebuit să trecem prin niște canale puțin adânci, umplute cu un lichid întunecat pentru dezinfectare.

— Ca să n-aducem pe tălpi pulberea de spori? l-am întrebat pe Hyden în timp ce pleoscăiam printr-un canal.

— Da, lichidul conține un agent chimic, mi-a răspuns el. Avem noroc că azi nu-i aici șefa grădinarilor. Ne-ar fi obligat să purtăm combinezoane de hârtie peste haine.

M-am uitat în dreapta și l-am văzut pe Michael scuturându-și pantofii uzi, aidoma unei pisici care vine în casă din ploaie. La interior erau tarabe cu roșii, castraveți și salată, îndărătul cărora se aflau atât Enderi, cât și Starteri.

— Lumina provine de la tuburile ce comunică cu

exteriorul, a explicat Hyden. Și de la lămpile cu acumulatoare portabile pe care le încarcă în mașinile lor.

Grădina se afla în spatele tarabelor. Tăvi mari cu legume erau așezate în cuve mai mari, umplute cu apă menținută la temperatură constantă. M-am uitat la șirul de grădinari care pulverizau apă pe plante.

— Cei de-aici... am început să rostesc.

— Sunt de toate felurile, a completat Hyden cu glas scăzut. Ei n-au încredere pur și simplu în calitatea alimentelor care se vând la suprafață.

— Nu-i pot învinui, a comentat Michael.

Am ales roșii și castraveți proaspeți și sucuri. Am plătit și am mers în parcare, pentru a vedea ce decriptase computerul. Hyden și cu mine am trecut pe bancheta din spate și l-am activat, în vreme ce Michael a rămas afară, aplecat spre interiorul SUV-ului și ronțăind un castravete. Z-hard diskul terminase de procesat și era gata de redare. Hyden l-a pornit și pe display a apărut imaginea tatei.

Tata arăta îngrijorat. Era nepieptănat și avea cearcăne întunecate sub ochi. Când a vorbit, a părut că se uita direct la mine, de parcă ar fi știut că voi fi aici cândva.

— Diskul acesta, a rostit el, conține materiale private și confidențiale, care nu sunt transmisibile. În cazul decesului meu, eu, Ray Woodland, declar că de pe urma cercetărilor conținute aici vor beneficia cei doi copii ai mei, Callie și Tyler.

Făcuse asta pentru mine. Am simțit o durere în suflet.

— Callie, dacă vizionezi înregistrarea asta, vreau să știi că cercetările pe care ți le las pot asigura viitorul financiar al tău și al lui Tyler. Am conceput un procedeu de transpoziție, un transfer minte-corp. Știu că nu sunt singurul, știu că și alții au izbutit același lucru, ba chiar m-au și întrecut, totuși descoperirile mele în privința reversibilității transpoziției au dus la concretizarea unei funcții particulare despre care cred că nimeni n-a mai reușit-o până acum. Este foarte valoroasă și o veți putea vinde, pentru a vă asigura o existență lipsită de griji.

— Reversibilitatea transpoziției? am întrebat cu glas tare.

Hyden a oprit imaginea printr-o atingere a degetelor.

— Asta ar fi când un donor ca tine intră în corpul chiriașului său și-l controlează. Nimeni n-a reușit asta deocamdată.

Eu? Să-mi controlez „jocheul”? Ce concept neașteptat!

— Să intru în corpul „jocheului” meu? Să văd prin ochii lui? Să-l fac să se miște? Ar fi incredibil!

— Posibilitatea nu există deocamdată decât la nivel teoretic, a zis Hyden.

A atins display-ul și înregistrarea a repornit. Tata a continuat să vorbească. Nu-l văzusem niciodată atât de serios.

— Știu foarte bine, a spus el, că este posibil să nu mai fiu în viață când vei vedea imaginile acestea.

Era dureros să-l aud. Abia fusese în mintea mea. Trebuia să fie în viață. Doar dacă…

— În ultima lună, am fost urmărit, hărțuit și tracasat, deoarece am refuzat să lucrez pentru un individ a cărui viziune față de tehnologie diferă de viziunea mea. Mi-am stocat cercetările esențiale pe hard diskul acesta, în eventualitatea în care aș păți ceva. Protejează-l și folosește-l cu înțelepciune.

Imaginea tatei a dispărut, înlocuită de o derulare rapidă de numere și formule. Hyden privea ecranul fascinat. Apoi display-ul s-a întunecat brusc. Pe el n-a mai apărut absolut nimic.

— Ce s-a-ntâmplat? am întrebat.

— E-n regulă, totu-i acolo, a zis Hyden. Nu-ți face griji. O să-l examinez mai târziu.

„Vizita” video a tatei fusese dureros de scurtă. Doream s-o revăd din nou și din nou.

— Ai văzut numerele acelea care au curs pe ecran? a întrebat Hyden. Acum pot utiliza programul tatălui tău pentru a-ți moderniza cipul și astfel vei putea folosi reversibilitatea transpoziției.

— Și atunci, dacă Brockman mă „deturnează”, pot vedea

prin ochii lui, am rostit încet. L-aș putea sili să facă orice doresc.

Eram sigură că tata nu și-ar fi putut imagina niciodată că tocmai eu îi voi utiliza descoperirea. Trebuia s-o punem însă în aplicare.

Capitolul douăzeci și unu

Hyden era de părere că transmisia avea să fie mai ușor de efectuat sub cerul liber. Întrucât timpul nu era de partea noastră, dorea să ne sporească șansele de succes, așa încât am ieșit cu SUV-ul la suprafață și am oprit lângă un teren de minigolf, care acum era închis. Sârma ghimpată din vârful gardului mă întrista și speria. Era târziu și întuneric, dar puteam vedea că moara de vânt dinăuntru era stricată; îi mai rămăseseră doar două pale. Îmi reamintea ultima dată când fusesem într-un astfel de loc, împreună cu mama. În aceeași zi căzuseră sporii.

— Vii, Callie? m-a împuns Michael cu degetul în braț.

Am coborât, iar Hyden a deschis ușa portbagajului mașinii și a pornit computerul.

A utilizat programul tatei pentru a încerca să-mi modernizeze cipul în mod wireless.

— Stai acolo, mi-a arătat un copăcel aflat la trei metri depărtare. N-am nicio garanție că va funcționa, așa că va trebui să-l testăm.

Michael a privit peste umărul lui.

— Ce faci acum?

— Îi setez ID-ul cipului. Așa. Gata!

Hyden a suit după aceea pe bancheta specială din spate și a închis ochii.

După câteva secunde l-am perceput în minte.

M-auzi?

— Limpede și tare, am răspuns.

Era straniu să-l simt din nou înăuntrul minții. Ultima dată fusese când Dawson mă silise să-l împușc pe Michael în poligon. Acum însă noi înșine foloseam tehnologia.

Perfect, nu te mișca, nu face nimic. O să-ți preiau controlul corpului.

Am rămas locului și am așteptat, cu mâinile pe lângă corp. Apoi brațul drept mi s-a ridicat lent, până a ajuns

deasupra capului.

Perfect. Vezi acum dacă te poţi împotrivi. O să-ţi menţin braţul aici, sus, iar tu-ncearcă să-l cobori.

Era ca un fel de skanderbeg cu un oponent invizibil. Hyden era puternic mintal şi nu progresam deloc. M-am concentrat, ba chiar am scrâşnit din dinţi, dar braţul mi-a rămas ridicat.

— Nu pot, am spus.

Asta pentru că nu eşti speriată. Pentru că ştii că nu-i ceva care să te ameninţe. Bine, o să-ţi cobor braţul.

Braţul mi-a coborât. Eram apăsată de povara eşecului.

Să-ncercăm şi reversibilitatea. Încearcă să intri în mine.

— Cum?

Am găsit ceva în însemnările tatălui tău de pe bard disk. El sugerează să-ţi imaginezi o coardă între noi. O coardă foarte bine întinsă. Vizualizează apoi în jurul corzii aceleia o lumină albastră, care pleacă de la mine spre tine. În continuare vizualizează o lumină aurie care pleacă de la tine spre mine. Transformă lumina albastră în lumină aurie. Vizualizează curgerea ei de la tine spre mine.

Am încercat să vizualizez ce dorea el. Înţelegeam teoretic ce trebuia să fac, totuşi punerea în aplicare era cu totul altceva. M-am străduit minute bune, însă n-am izbutit să pătrund în mintea lui şi să văd prin ochii lui. Rămâneam în continuare în propriul meu trup.

Mă simţeam cu adevărat ca o ratată.

— Nu merge, am rostit.

Hyden s-a ridicat de pe locul său. S-a uitat la display şi a examinat programul. După aceea a coborât din maşină şi mi s-a alăturat.

— Am făcut totul conform programului tatălui tău. Ar trebui să meargă.

Michael a venit şi mi-a cuprins umerii cu braţul. Hyden s-a întors şi a privit SUV-ul.

— Haide să-ncercăm în alt loc, a spus el.

— Nu-i periculos să ne expunem atâta timp? a întrebat Michael.

— Vom avea un test real numai dacă o va „deturna” tata, a replicat Hyden.

Am suit toți în vehicul și am pornit.

Mi-am dat seama că ne lipsea ceva important.

— Nu avem telefoane.

— Au rămas toate la Dawson, a încuviințat Hyden. Vrei să ne-ntoarcem? a surâs el amar.

Am luat o sticlă de apă din frigiderul mașinii și am întins altă sticlă lui Michael. În clipa aceea am văzut înapoia lui o formă masivă care ne urmărea pe strada pustie. Era un SUV mare.

Mergea cu farurile stinse.

— Nu suntem singuri, am anunțat.

Michael s-a întors să privească. SUV-ul s-a apropiat.

Hyden a mijit ochii în oglinda retrovizoare.

— De cât timp ne urmărește?

— Abia acum l-am văzut, am răspuns.

— Poate că șoferul a uitat s-aprindă farurile, a zis Michael.

— Nu cred, a clătinat Hyden din cap.

— Să fie unul dintre oamenii lui Brockman? am întrebat eu.

Hyden a încuviințat scurt.

— N-ar fi trebuit să fi efectuat testul sub cerul liber. Ne-a scanat. A lovit cu palma în volan. Țineți-vă bine! O să-ncerc să scap de el.

A accelerat, apoi a virat pe o străduță din zona aceea mixtă, industrială și rezidențială. O pisică a țâșnit prin fața mașinii noastre.

— Atenție! am strigat.

— Am văzut-o.

A smucit de volan și a izbit o pubelă, trimițând-o pe stradă. SUV-ul dinapoia noastră a lovit-o în plin, fără să se sinchisească s-o ocolească, împrăștiind gunoiul prin aer.

M-am întors.

— Michael, șoferul ăla nu-i un Starter?

El a privit cu atenție.

— Ba da. Un băiat.

Am mijit ochii.

— Și pare „deturnat”. Ai vreo destinație anume?

— Nu! Încerc doar să scap de el, a zis Hyden manevrând volanul.

Am apelat display-ul navigatorului și am văzut că în față ne aștepta o fundătură.

— Strada asta-i blocată, am anunțat. N-avem cum să mai scăpăm.

— Perfect, a zis Hyden.

— Perfect? a strigat Michael.

Hyden a accelerat și mai tare. Starterul „deturnat” era tot pe urmele noastre. Am văzut în capătul străzii un zid înalt din beton.

— O să ne lovim de zid! am țipat.

— Știu. Hyden a strâns cu putere volanul. Nu vom lovi zidul.

Zidul se apropia cu viteză.

— Îl vom lovi *pe el.* Pregătiți-vă!

A călcat brusc frâna, după care a băgat în marșarier.

SUV-ul a intrat în vehiculul nostru cu un trosnet metalic, oribil și asurzitor. Airbagurile ni s-au umflat prompt, protejându-ne din toate părțile.

Toți ne-am ținut răsuflarea.

— Ați pățit ceva?

Hyden a apăsat un buton; airbagurile ni s-au dezumflat și centurile de siguranță s-au desfăcut automat.

— Nu cred, am răspuns tremurând în urma impactului. Michael?

— Eu sunt mult mai bine decât tipu’ ăla, a răspuns Michael privind la SUV-ul dinapoia noastră.

Hyden a înhățat o armă – la fel ca mine – și a coborât din mașină.

— Rămâi aici, i s-a adresat lui Michael.

Vehiculul lui era în esență un tanc, totuși nu mă așteptasem să ieșim nevătămați din ciocnire. Botul SUV-ului urmăritor se turtise ca un acordeon, transformându-se

într-un morman de fiare, însă mașina noastră era la fel de solidă ca înainte.

Ne-am apropiat încetișor. Hyden a ridicat mâna cu pistolul, a privit spre locul șoferului, după aceea a deschis portiera.

Metalicul a căzut afară.

— Nu purta centură de siguranță, a spus Hyden. Este mort.

Starterul avea capul plin de sânge, iar ochii îi erau deschiși într-o ultimă privire încremenită.

Hyden i-a scotocit buzunarele, dar n-a găsit nimic. Eu m-am uitat în SUV, ca să mă asigur că nu mai erau și alți pasageri. Am deschis portiera de lângă șofer și am privit în jur. Nu exista nicio hârtie care să ne spună proveniența lui.

Hyden a pășit peste cadavru și a intrat pe jumătate în mașină, căutând informații de la navigatorul de bord.

— Vreau să aflu ultimul loc din care a plecat.

Peste câteva clipe, l-a găsit.

— Joshua Tree, a anunțat el. Cândva a fost un parc național în deșert.

Laboratorul lui Brockman.

***

După două ore goneam prin deșert în bezna nopții, cu cactușii conturați pe lumina lunii. Vântul urla în exteriorul SUV-ului, aducând prin gurile de ventilație aroma ierbii dulci de pustiu și înfiorându-mă de frică și nerăbdare. Deșertul mă speria. Climatul lui aspru te ucidea prin îngheț noaptea și te ardea ca pe un vreasc uscat ziua, fără adăpost sau apă pe distanțe de kilometri.

Nu era genul meu de loc, ci unul pe care-l puteam aprecia doar așa cum îmi plăceau holourile-sperietori de Halloween. Era miezul nopții, totuși nu mă simțeam deloc obosită. Eram însuflețită.

— Ce vom face după ce ajungem acolo? a întrebat Michael.

Hyden mi-a aruncat o privire scurtă, după care a revenit cu ochii la șosea.

— Cred c-o să atacăm, a zâmbit el cu jumătate de gură.

— Poate c-ar trebui s-așteptăm până dimineață. Să rugăm un Ender, de pildă pe Lauren, să-i alerteze pe șerifii federali sau așa ceva, a continuat Michael.

Hyden s-a întors către mine.

— Vrei s-așteptăm?

Nu puteam să văd în fața ochilor decât chipul obosit al tatei din înregistrarea video.

— Nu. Suntem foarte aproape acum. Dacă ei fug și-i pierdem?

— Haide să vedem ce-i acolo, a încuviințat Hyden.

Michael s-a lăsat înapoi pe banchetă. Sunt sigură că ne credea nebuni și nesăbuiți. Nu-l acuzam, dar tatăl lui nu era închis acolo.

***

Navigatorul ne-a anunțat că ne apropiem de destinație. Vântul bătea, rostogolind tufe de scaieți de-a curmezișul șoselei. În umbra lunii am zărit în depărtare o clădire scundă. După ce ne-am apropiat, am văzut că era de fapt un complex de clădiri din beton înconjurate de pustiu.

L-am privit fix prin parbrizul presărat de insecte strivite.

— Ăsta-i? am întrebat.

Hyden a aprobat din cap.

— Undeva înăuntru este tata.

— Și sper că și taică-meu.

Hyden s-a uitat la mine. De-acum eram strâns legați.

— De unde știm că Brockman n-a imitat tot timpul glasul tatălui tău? a întrebat Michael.

— Păi, am văzut înregistrarea video a tatei, am răspuns.

— Și tu ai creat o transmisiune falsă a Bătrânului pentru a-i determina pe chiriași să revină la Destinațiile Splendide. Simpla vedere a unui obiect nu înseamnă că obiectul respectiv este real, s-a răstit Michael, lovind cu palma în

tetiera mea. Am putea să cădem într-o cursă.

— Și ce sugerezi? am rostit. Să renunțăm? Să ne ducem și să stăm ca niște cârtițe într-o parcare subterană? În ultimul an am crezut că tata murise. Nu voi ști adevărul, până nu-l văd în persoană. Vreau să-ncerc.

— Poți rămâne în mașină dacă vrei, a intervenit Hyden. Să ne aștepți, ca la o adică să putem fugi imediat.

Michael a pufnit sonor. Între timp, ajunseserăm la cinci sute de metri de clădiri. Hyden a încetinit, apoi a oprit. L-am privit și am arcuit sprâncenele întrebător.

— N-ar trebui să mergem cu mașina chiar până acolo, a zis el. E prea zgomotos.

— Oricum cipurile ne vor apărea pe radarul lor.

— Au mulți Metalici acolo, așa că poate că n-o să le observe. Hyden s-a întors către Michael: Așadar, ce alegi? Vii cu noi sau rămâi aici?

— O să vin. Înăuntru veți avea nevoie de tot ajutorul posibil.

Hyden a desprins arme atașate de pereții interiori ai SUV-ului și mi-a întins una.

— E-ncărcată, a zis el. Michael, știi să tragi?

— Nu știe, am răspuns eu iute înaintea lui.

— Ba știu, Aly, a spus Michael. Am făcut antrenamente de tir cu tata.

Am schițat o strâmbătură.

— Nu mi-ai povestit niciodată despre asta.

— N-am avut motiv să-ți povestesc. Noi nu aveam nici măcar un pistol.

Hyden i-a dat o armă.

— Acum ai una. E-ncărcată. Siguranța este pusă.

Ne-a dat de asemenea tocuri pentru pistoale, cuțite și plexi-cătușe.

— Sunt multe chestii, a remarcat Michael nesigur. Poate c-ar trebui să-i alertăm noi înșine pe șerifi.

— Cât de des vin ei când sunt alertați? a pufnit Hyden. Și ce le vei spune? Avem armele tocmai pentru a putea *evita* un schimb de focuri. Dacă șerifii federali ar sosi, ceea ce nu

se va-ntâmpla, la asta se va ajunge.

O briză ușoară purta izul dulce de ienupăr. Razele lunii proiectau umbre albăstrui pe cactușii care ne priveau trecerea.

O creatură micuță – un scorpion – mi-a tăiat calea, grăbindu-se să dispară din drumul nostru.

Capitolul douăzeci și doi

Am mers în tăcere pe nisipul compactat, zigzagând între arborii yucca și tufișuri, pentru a ne apropia cât mai pe furiș. M-am gândit la tot ce mi-aș fi dorit să realizez. Ar fi fost posibil să-mi văd tatăl. Poate să scap de cipul din cap. Poate să-l silim pe Brockman să ne spună cum să-l extragem. Atunci aș fi fost din nou o Starteră, nu o Metalică.

Cercetam permanent cu ochii nisipul, pentru a evita să calc pe cine știe ce creaturi. Poate că de aceea n-am observat jeepul care venea către noi prin deșert, decât când a ajuns la o sută de metri în fața noastră.

Farurile îi erau stinse. Ultima dată când văzusem un vehicul cu farurile stinse nu fusese de bun augur. Iar acum eram prea departe de SUV-ul nostru pentru a ne refugia în el.

Fuseserăm prinși noaptea în deșert.

— Răspândiți-vă! a strigat Hyden. Adăpostiți-vă după ceva! Tufe sau bolovani.

Michael și cu mine am rupt-o la fugă, căutând să găsim protecția cea mai mare.

— Scoateți armele, a zis Hyden.

M-am întins cu arma în mână pe nisipul bătătorit dinapoia unui pâlc de tufișuri. Băieții au procedat la fel, astfel că eram dispuși în vârfurile unui triunghi mare.

Șoferul jeepului a frânat înainte să fi ajuns la noi. A oprit motorul și a deschis portiera.

Inima îmi bubuia asurzitor în urechi.

Șoferul avea păr alb, lung, și ochelari cu rame late și negre. Era înalt și purta jeanși și cămașă cu mâneci lungi.

— Ușurel, oameni buni, a rostit el și a ridicat brațele. Vin în pace.

I-am recunoscut glasul. Era geekul de la Destinații Splendide.

— Trax? am spus cu glas tare.

— Da, eu sunt. Callie?

Hyden s-a sculat în picioare, ațintindu-l cu arma.

— De ce-ai venit la noi?

— Salut, Hyden, a replicat Trax. Vrei să zici că nu poți ghici?

Michael a rămas ghemuit înapoia unei tufe, puțin înapoia Enderului. Bănuiam că acesta nu-l văzuse.

— Mai întâi, trebuie să știu ceva, am spus eu. Tu ai omorât-o pe Helena?

Am coborât pistolul, dar nu l-am băgat în toc.

— De ce-aș fi făcut așa ceva?

— Pentru că lucrai pentru tata, a răspuns Hyden.

— Am lucrat pentru Bătrân, a zis Trax. Da, pentru Bătrân. Și-n amintirea vremurilor de altădată, am fi venit la voi pe cont propriu – Brockman nu știe nimic –, ca să v-avertizez.

— În legătură cu ce? am întrebat.

Trax s-a apropiat de mine și a început să coboare brațele.

— Să v-avertizez că înăuntru-i periculos.

Cu o mișcare fulgerătoare, a scos un pistol de la brâu, a trecut brațul în jurul umerilor mei, imobilizându-mă, și l-a ațintit pe Hyden cu arma.

— Jos pistolul! a spus el.

Hyden a îngenuncheat și a lăsat pistolul pe nisip.

— Mâinile sus! a continuat Trax. Unde-i celălalt Metalic?

— Lasă-l pe el și răspunde! a zis Hyden. Tu ai omorât-o pe Helena, așa-i?

— Tinnenbaum mi-a ordonat s-o fac. Fiindcă tatăl tău i-a ordonat la rândul lui. Trax a înclinat din cap spre Hyden. Femeia aia ar fi pricinuit necazuri serioase.

A început să mă tragă înapoi, către jeepul lui. Nu puteam îndrepta pistolul decât în jos. Oare i-aș fi putut nimeri piciorul? Sau aveam să greșesc și să mă împușc pe mine?

— Ar fi periclitat totul, a continuat Trax să vorbească. Or, el nu putea accepta așa ceva.

Mi-am răsucit trunchiul, străduindu-mă să mă eliberez.

— Deci Bătrânul a ordonat asasinarea ei? am întrebat.

Trax s-a oprit brusc.

— Bătrânul? S-a uitat la mine. Adică nu știi cine-i de fapt Bătrânul?

— Brockman, am rostit.

Mă gândisem că era important să-l determin pe Trax să nu se oprească din vorbit.

El a izbucnit în râs.

— Nu, însă ești pe-aproape. Brockman este tatăl Bătrânului.

Am mijit ochii. Ce tot spunea?

— Brockman este un Mijlociu, am zis. Nu poate fi tatăl Bătrânului. *El* este Bătrânul.

M-am uitat la Hyden, așteptându-l să intervină, totuși n-a scos niciun cuvânt. Tăcerea era apăsătoare în noapte.

— Care-i chestia? l-am întrebat pe Trax.

— Hyden știe despre ce vorbesc, a răspuns geekul. Spune-i cine-i Bătrânul, a dat el din cap spre Hyden. Spune-i cine-i mascatul.

Nu înțelegeam nimic din ce se petrecea.

— Zi-i cu gura ta, a spus Trax. Dacă nu, o să-i zic eu.

Expresia de pe fața lui Hyden nu semăna cu nimic din ce văzusem vreodată până atunci. Parcă tocmai înțelesese că înghițise otravă, dar aceasta încă nu-i ajunsese în stomac. A mișcat din buze, însă n-a răzbătut niciun sunet.

— Nu se-aude, a anunțat Trax cu glas legănat.

— Eu sunt, a zis Hyden cu glas stins privindu-mă drept în ochi. Eu sunt Bătrânul.

M-am auzit scoțând un sunet, pe jumătate pufnet, pe jumătate râs.

— Nu se poate. Tu ești un Starter.

— Eu am fost, a repetat el încet.

Pentru o clipă am simțit că mi se oprește inima în piept. Creierul a încetat să-mi mai funcționeze. Probabil că și cu urechile se întâmpla la fel, fiindcă totul părea înăbușit. Nu auzeam ce se vorbea.

— Ce tot spui? am bălmăjit.

— Are nevoie de dovezi, a rânjit Trax.

A scos ceva din geantă și l-a aruncat către Hyden.

Obiectul a căzut pe nisip. Nu-mi puteam da seama ce era.

— Ridică-l, a poruncit Trax.

Hyden s-a aplecat și l-a ridicat. Când l-a ținut în mâini, am recunoscut masca Bătrânului.

— Pune-o, l-a îndemnat Trax cu pistolul.

Hyden nu s-a clintit. Privea masca într-un fel care-mi reamintea de Hamlet și craniul lui Yorick.

Hyden să fi fost Bătrânul? Nu se putea! Era un vicleșug pus la cale de Trax.

— Nu vrea s-o pună, pentru c-ar dovedi ceea ce spun eu. Masca este biocompatibilă doar cu pielea lui. El este singurul care-o poate activa. Trax m-a împins mai aproape de Hyden. Pune-i-o tu, mi s-a adresat.

Trebuia să-i verific adevărul spuselor. Am luat masca din mâinile lui Hyden. Masca nu semăna deloc cu el. A rămas nemișcat când i-am trecut curelușa după cap. Mulajul i se potrivea perfect peste trăsături.

Mi-am ținut respirația pentru un moment.

— Așteaptă nițel, a zis Trax. Imediat o să-nceapă să strălucească.

Masca s-a luminat. Lumina aceea albăstruie, cutremurătoare. Imaginea unei fețe s-a format pixel cu pixel. Apoi s-a schimbat în altă față.

— Uite și scamatoria, a spus Trax. Cele o mie de chipuri ale măștii.

Hyden a apăsat un buton din partea inferioară a măștii, aproape de gât.

Glasul metalic îngrozitor a răsunat dinspre el… glasul Bătrânului.

— Îmi pare rău, Callie. Am vrut să-ți spun.

— Ah, vocea dătătoare de fiori, a chicotit Trax. Chiar că-i duceam dorul.

Simțeam ca și cum nenumărate insecte minuscule mi se târau pe brațe și pe picioare.

— Nu, am rostit împotrivindu-mă ororii dinăuntrul meu.

Nu ești el. Bătrânul era mai înalt. Mai solid.

— Draga mea, a rânjit Trax, folosește-ți inteligența. Avea un costum întreg cu efecte speciale. Haina, mănușile, tălpi false la pantofi... plus perucă și pălărie – și devenea un Ender perfect credibil. Am crezut în el, până mi-a spus Brockman.

Era o nebunie. Bătrânul fusese tot timpul Hyden. Nu tatăl lui, ci el!

— N-ar fi trebuit să m-abandonezi când Destinațiile Splendide s-au prăbușit, boss, i s-a adresat Trax lui Hyden. Aș fi putrezit în închisoare ca Tinnenbaum, dacă nu m-ar fi scos taică-tău.

— Am aflat că voi doi mă spionați și-i raportați totul, a rostit Hyden cu glasul electronic. De ce-aș fi salvat un trădător?

Masca și-a proiectat lumina albastră stranie când chipuri diferite s-au succedat în ordine aleatorie. M-am întins și i-am smuls-o de pe față, rupând curelușa. Masca s-a sfâșiat într-o parte.

Am azvârlit-o pe jos. Continua să afișeze o față, cu reziduul de energie al lui Hyden, dar acum pâlpâia și murea ca un cameleon derutat. În cele din urmă, fața a dispărut și au strălucit doar pixelii albaștri.

— M-ai mințit! am țipat la Hyden. M-ai mințit tot timpul!

— M-ai fi ascultat dac-ai fi știut adevărul? a întrebat el. Mi-ai fi îngăduit să te protejez?

L-am lovit în maxilar cu atâta forță, încât pumnul mi-a pulsat de durere. Nici măcar n-a încercat să se apere. Am dat să sar la el, însă Trax m-a prins de brațe.

— Câte minciuni ai în tine, Hyden? Cum ai putut?

Trax m-a purtat aproape pe sus către jeep. Eram atât de concentrată asupra lui Hyden, încât aproape nici nu m-am opus. Dar înainte ca el să fi putut deschide portiera, Michael a sărit pe neașteptate dinapoia mașinii, luându-l prin surprindere și prinzându-l din spate. Ne-a tras practic pe amândoi spre îndărăt, iar Trax a fost silit să-mi dea drumul, pentru a se lupta cu el, și astfel am căpătat șansa

de a mă elibera.

M-am desprins din strânsoarea lui Trax și am pornit în fugă, îndepărtându-mă. M-am întors apoi și l-am văzut pe Michael ținând brațul în care Enderul avea arma, iar pe Trax opunându-se, cu brațul mișcându-se nebunește în sus, apoi către Hyden, chiar și spre mine. Hyden a sărit în ajutor și i-a zburat pistolul din mână, lovindu-l cu propria sa armă. Pistolul a căzut pe jos și s-a rotit de câteva ori. Geekul a încercat să-l ridice, însă Michael nu i-a îngăduit.

După aceea Hyden a scos plexi-cătușele și Michael a legat încheieturile și gleznele lui Trax.

Eu i-am privit și mi-am masat brațul, care mă durea de la strânsoarea Enderului.

— I-adevărat că Brockman nu știe c-ai venit aici? l-am întrebat.

Trax a încuviințat din cap.

— Dar tu știai că venim.

— V-am văzut pe caroiaj, a răspuns el. Supravegherea face parte din slujba mea aici.

— Și de ce n-ai anunțat pe nimeni? a întrebat Michael.

— Pentru că are propriul lui plan, a zis Hyden. Să se răzbune.

Părul lung și alb al lui Trax îi atârna în șuvițe peste față. Și le-a scuturat din ochi.

— Am obținut ce voiam. Te-am umilit în fața iubitei tale.

— Nu sunt…

Nici măcar n-am putut repeta cuvântul.

— Nu i-a păsat niciodată de nimeni așa cum îi pasă de tine, a spus Trax și l-a privit pe Hyden pentru a vedea dacă reacționa în vreun fel.

Am rămas cu ochii asupra Enderului în decursul tăcerii stânjenitoare ce a urmat.

— Ce facem cu el? a întrebat Michael până la urmă.

— Îl lăsăm aici.

Hyden l-a percheziționat pe Trax și i-a luat ceva metalic dintr-un buzunar.

Michael m-a tras în lateral, departe de el.

— Ce facem acum? m-a întrebat pe ton scăzut.

Mi-am frecat tâmplele. Pustiul mă amețea. Cactușii păreau să se miște, să vibreze.

— Tata este foarte aproape.

— Dar ne putem încrede în Hyden? Dacă-i o cursă? Îndoielile mă asaltau, totuși trebuia să continui cumva.

— Poți să ai încredere-n mine! a strigat Hyden.

M-am întors și am făcut câțiva pași spre el.

— De ce?

— Pentru că unul dintre lucrurile spuse de Trax era adevărat. Despre mine și tine.

— E un vicleșug, a zis Michael și m-a prins de braț, trăgându-mă ușor în direcția opusă. Nu-l asculta.

Simțeam că mă durea și stomacul. Tot ce spunea Michael era logic, dar noi aveam nevoie de Hyden.

— Dacă Hyden ne-ar fi condus într-o cursă, nu cred că ar mai fi apărut Trax, așa cum s-a întâmplat. Să încerce să ne despartă. Iar Hyden nu l-a ajutat pe Trax, ci a luptat împotriva lui. Am scuturat din cap. Nu știu... Abia dacă pot pricepe ceva din toate astea.

Am privit din nou la Hyden, care rămăsese nemișcat sub razele lunii în deșert.

— Nu uita, a zis Michael, că, în tot acest timp, el a fost înapoia măștii.

M-am gândit la tot ce făcusem eu și Bătrânul în timp ce era în corpul lui Blake. Cât de mult îmi plăcuse băiatul acela... nu Blake. Și cât de mult mă oripilase să aflu că în realitate fusese Bătrânul. Nu știusem cum voi putea accepta vreodată adevărul respectiv. Iar acum se dovedea că nu fusese deloc un Ender dătător de fiori, ci un Starter. Un Starter pe care crezusem că-l cunosc.

Cine era el însă în realitate? Și puteam avea încredere în el?

Oricum ar fi stat lucrurile, de un lucru eram sigură, îmi doream ceva. Iar dorința aceea rămânea, indiferent de Hyden și de minciunile lui.

— Va trebui să-l salvăm pe tata, am rostit. Așa că –

mergem înainte.

— Cu el? N-ar trebui să-l încătușăm?

Am căzut pe gânduri.

— Cu ce ne-ar mai fi de folos atunci? Împotriva lui Brockman avem nevoie de toate ajutoarele posibile. Eu cred că el își urăște cu adevărat tatăl. Va dori să-l doboare la fel de mult pe cât o dorim noi.

***

L-am lăsat pe Trax legat pe bancheta din spate a jeepului său. Înainte de a porni mai departe, m-am uitat la masca de pe nisip. Pixeli aleatorii continuau să pulseze pe ea, executându-și dansul trist doar pentru stele și cactuși.

Mai aveam destul de mers peste solul acoperit cu nisip compactat până la complexul lui Brockman.

— Vorbește-mi, Callie, a spus Hyden. Știu c-ai un milion de-ntrebări.

— Nu vorbesc cu mincinoșii, mincinos ordinar!

— Haide, a insistat el, întreabă-mă orice. Sunt foarte serios. O să-ți spun orice vrei să știi.

— De unde să-ncep? am ridicat din umeri. Spune-mi doar atât: ce naiba ai avut în minte? De ce-ai făcut-o?

— Nu-i ceea ce crezi. Încercam să-i salvez pe Starterii nerevendicați.

— Transformându-i în corpuri permanent închiriate? Trimițându-i într-un somn etern?

— N-aveam să fac niciodată așa ceva. Voiam doar ca Enderii să creadă asta. Dețineam controlul complet. N-aș fi îngăduit niciodată nimănui să facă vreun rău Metalicilor.

Am făcut o pauză ca să-i asimilez toate afirmațiile.

— Totuși te-ai folosit de noi. Ne-ai vândut corpurile pentru profit.

— A trebuit să-nființez afacerea ca să-i atrag pe Enderii bogați. Și să-i obișnuiesc cu transpoziția.

— Așadar intenționai să-i omori pe Enderi?

— Să-i mențin în comă indusă. Cineva trebuia să

acționeze cumva, a zis Hyden. Intenționam să le setez trezirea la un minut după ce făceam din lume un loc mai bun.

Am încercat să accept și asta, dar era opusul a tot ce crezusem despre Bătrân.

— Urma să aflu unde-și țineau banii pentru ca să le pot goli conturile bancare, a urmat Hyden.

— Să fii așadar un hoț, am comentat eu.

— Aș fi utilizat banii pentru a finanța schimbarea: să-i scot pe Starteri din Instituții și apoi să desființez complet sistemul respectiv.

— N-ai avut nicio legătură cu Helena?

— Am fost suspicios în privința ei. Am urmărit-o și atunci te-am întâlnit pe tine. În Clubul Rune.

— Și ai fost cu ochii pe mine ca să poți să fii cu ochii pe ea.

— Parțial.

— Însă doreai să vezi ce poate face cipul meu modificat.

— Parțial.

— Doreai să vezi dacă eu pot ucide. Și aproape c-am ucis.

— În același timp am venit să te-ajut. Să te-ajut și să te salvez.

L-am privit pe Michael. Mergea cu mâinile vârâte în buzunare, parcă abia ascultându-ne.

— Tu ce crezi? l-am întrebat. Ai avea încredere-n el?

— Glumești?! L-a răpit pe fratele tău mai mic și i-a implantat un cip în cap!

— N-aș fi făcut niciodată așa ceva. Asta au făcut-o Tinnenbaum, Trax și un doctor al tatei.

— Dar cum ai ajuns tu în poziția asta? am întrebat. Cum ai ajuns să conduci Destinațiile Splendide?

— Când tata a vrut să vândă cercetările unor clienți dubioși, a trebuit să creez o identitate Ender ca să reprezint Destinațiile Splendide. Și am reușit. Oamenii au crezut că eram un Ender. Deja purtam echipamente protectoare…

— Pentru că te temeai să nu fii atins? am întrebat.

Hyden a încuviințat din cap.

— Le-am sporit numărul și am creat o deghizare. Totuși motivul real al existenței Destinațiilor Splendide a fost de a pune capăt sclaviei Starterilor.

A privit în depărtare, către lună, peste deșert.

— Planul meu s-a năruit însă când tu ai distrus Destinațiile Splendide.

— De unde știu eu că nu lucrezi chiar acum cu taică-tău? El a recunoscut că utiliza vocea electronică a Bătrânului.

— Da, a aprobat Hyden, el ți-a intrat în minte în mall. Și de fapt tot timpul după desființarea Destinațiilor Splendide.

— De ce ar fi făcut asta? a intervenit Michael.

— Ca să-i testeze cipul. Dorea să aibă acces la el, să-l mapeze. După desființarea Destinațiilor, Trax i-a oferit toată tehnologia pe care a putut-o obține.

— Să-mi testeze cipul, am repetat eu.

— Și să-ți zăpăcească mintea, a zis Hyden. Jocuri de putere. Fiindcă asta-i ceea ce face el.

— Ce alte minciuni mai sunt? Ce altceva ar trebui să mai știu?

— Tot restul este adevărat. Tata este un om rău. A organizat o licitație la care să participe cei mai bogați Enderi din lume și va vinde Metalicii și tehnologia celui care va oferi mai mult. Iar șansele sunt ca să fie folosite împotriva noastră. Împotriva țării noastre.

— Tot ce mi-ai spus până acum… Că-mi zăpăcea mintea și că-i place puterea… toate astea te definesc de fapt pe tine.

— Nu!

— Pentru că, la urma urmelor, tu semeni foarte mult cu tatăl tău. De aceea-l înțelegi atât de bine.

Cuvintele au avut efectul pe care-l dorisem – a părut îndurerat.

M-am oprit din mers și m-am întors cu fața la el.

— Avem nevoie de tine, așa că va trebui să lucrăm împreună. Asta nu-nseamnă însă că te-am iertat sau că măcar am încredere în tine, după tot ce-ai făcut.

— Nu te-nvinovățesc, a spus Hyden. Acordă-mi doar șansa de a-ți recâștiga încrederea.

Deocamdată nu aveam să-i acord absolut nimic.

***

Complexul de laboratoare al lui Brockman se afla în mijlocul deșertului, totuși părea ciudat de neprotejat.

— Nu există niciun gard, a rostit Michael. Cum e posibil?

— Locul este destul de izolat, am răspuns eu.

— Un gard ar atrage mai multă atenție. În plus există protecții mai redutabile decât gardurile, a explicat Hyden. Este ca și cum tata ar declara că securitatea lui este superioară unor garduri fragile.

Am ocolit clădirea. Nicăieri nu exista nicio amenajare peisagistă, ci doar niște cactuși micuți pe margini. Ferestre presărau partea superioară a clădirii, prea sus pentru a folosi la altceva decât la pătrunderea luminii în timpul zilei.

Hyden s-a apropiat de ușile duble și înalte, care formau intrarea din spate. Eu am privit parcarea uriașă; acolo ar fi încăput mai bine de o sută de mașini. La ora aceasta târzie nu erau decât șapte. Concorda cu spusele lui Trax și mi-a oferit speranța că nu vom fi copleșiți numeric.

Hyden a scos din buzunar un paspartu pe care l-a trecut prin fața unei plăcuțe metalice din dreapta ușilor. Am auzit un clic. După aceea, una dintre ușile mari s-a deschis fără zgomot.

— Mulțumesc, Trax, a șoptit el și ne-a făcut semn să-l urmăm.

Ne găseam într-un soi de recepție. Pe podeaua din sticlă era proiectată o iluzie de lujeri verzi de bambus. În dreapta, două uși purtau inscripția *Vestiare angajați* – una pentru bărbați, una pentru femei. Toți am avut aceeași idee simultan. Michael și Hyden s-au strecurat în vestiarul pentru bărbați, iar eu am intrat în vestiarul femeilor.

Interiorul era ca în centrele de relaxare și înfrumusețare de lux pe care le văzusem în holouri. Podele iluzorii,

dulapuri din lemn de tec, bambuși uriași și orhidee, ba chiar și o cascadă. Mi-am imaginat că, în cursul zilei, acolo se auzea probabil muzică liniștitoare de flaut.

Am deschis un dulap și am găsit versiunea locală a halatului de laborator: un chimonou alb, scurt. L-am îmbrăcat peste haine și l-am legat la mijloc. Mi-am pus de asemenea o bonetă chirurgicală albă pentru păr. Când am ieșit, băieții se îmbrăcaseră și ei cu chimonouri-halate și bonete.

— Și-acum? am întrebat în șoaptă.

— Începem treaba, a răspuns Hyden.

A deschis ușa care ducea spre partea principală a clădirii. Am privit peste umărul lui și n-am văzut decât un hol întins și întunecat.

El a pornit primul și coridorul a început să înflorească cu lumini discrete care-i însoțeau pașii. Hyden a spus că o va lua înainte și va încerca să găsească un computer, în timp ce eu aveam să îmi caut tatăl. A cotit după un colț și a dispărut. Stabilisem că Michael va fi ultimul și va încerca să ne descopere prietenii Metalici.

Am înaintat pe coridoarele sterile, deplasându-mă între umbre și spoturi de lumină. La răstimpuri atingeam tocul pistolului de sub chimonou, sperând că nu voi fi nevoită să-l folosesc.

Am deschis o ușă din capătul coridorului și am rămas încremenită pentru o clipă, uluită de ceea ce găsisem. Sala dinaintea mea se întindea la nesfârșit și conținea o abundență de plante și arbuști micuți cu ramuri plecate. Am pătruns în spațiul luxuriant. Aerul era cald și mirosea a pământ și îngrășăminte. Sera părea modelată după o pădure ecuatorială – în contrast total față de pustiul de afară.

L-am zărit pe Hyden într-o încăpere laterală, lucrând înaintea unui display gonflabil. A ridicat ochii și mi-a făcut semn să mă apropii.

— Eu am intrat în sistem, așa că poți lua tu ăsta.

Mi-a dat paspartuul lui Trax și l-am strecurat în buzunarul

de la pantaloni.

Am mers până în capătul serei-junglă și am ieșit prin altă ușă. Se deschidea într-un hol cu o fântână murală la jumătatea lungimii sale. Sunetul apei șopotitoare umplea spațiul. Am mers mai departe, privind în birouri și săli de întâlniri decorate în diverse stiluri naționale: indian, rusesc, japonez. Le-am recunoscut de la orele mele de școală de dinainte de război. Oare mai exista șansa de a reveni vreodată la școală? Nu la o școală Zype, ci la una reală.

De la mijlocul coridorului, din preajma fântânii, toate celelalte camere aveau ușile închise.

Mi-am slăbit cordonul chimonoului ca să pot apuca mai rapid arma și m-am apropiat de prima încăpere închisă. Mi-am lipit urechea de ușă, însă n-am putut auzi nimic înăuntru. Am ridicat paspartuul lui Trax către plăcuța metalică din dreapta ușii. *Clic.* Am apăsat cu precauție pe clanță.

Ochii mi s-au adaptat iute la lumina slabă dinăuntru. Diferind în mod evident de atmosfera de centru de relaxare și înfrumusețare din restul clădirii, locul acesta era sobru. Nu existau nici plante, nici proiecții. Încăperea mare era ticsită cu platforme din metal care slujeau drept paturi. Spoturi discrete presărau pereții, iluminând corpurile de pe paturi. Toate erau perfecte, toate aveau chipuri fără cusur, toate dormeau. Metalicii erau legați de paturile lor cu benzi petrecute în jurul încheieturilor mâinilor și picioarelor.

Am simțit un clește în jurul inimii. Așadar Brockman era pe atât de rău pe cât spusese Hyden… ba chiar mai mult.

Nu înțelegeam totuși un amănunt – toți Metalicii aveau în nări tubulețe care duceau la pungi mici din plastic, prinse pe piepturile lor. De ce?

Privind în jur, i-am recunoscut pe câțiva: Briona. Lee. Raj. Petrecusem timp cu corpurile lor, dar nu cu ei înșiși, îi cunoscusem doar ca trupuri donoare ocupate de Doris, Tinnenbaum și Rodney – Enderii oribili din Destinații Splendide. Ei mă spionaseră. Cel puțin, așa crezusem atunci. Acum știam că fusese altceva. Hyden îi pusese pe

Doris și Rodney să mă urmărească. Să se asigure că nu-l voi asasina pe senator. Și poate chiar să mă protejeze.

Pe de altă parte, Tinnenbaum mă urmărise pentru Brockman.

Am călcat pe o placă din podea care a scârțâit și Metalicul cel mai apropiat, Lee, s-a foit. Am mai făcut un pas și el a deschis ochii.

Adevăratul Lee era un asiatic extrem de chipeș. A mijit ochii spre mine în lumina slabă.

— Cine ești? a întrebat el cu glas amețit de somn.

De alături, Briona s-a trezit la auzul vocii. A întors capul și m-a examinat.

— Este nouă, a rostit ea încet.

Era la fel de frumoasă ca întotdeauna, cu pielea de bronz mătăsos, dar ochii îi erau acum disperați, chinuiți.

— De ce ești îmbrăcată așa?

— Am venit să v-ajut, am șoptit sperând că va vorbi și ea pe un ton mai coborât.

— Și te lasă să te plimbi pe-aici? a continuat Briona cu întrebările.

Metalicii cei mai apropiați au început să se trezească, inclusiv Raj, al treilea membru al trioului lor. Nimeni nu se putea ridica în capul oaselor; toți erau legați de paturi. Am examinat legăturile lui Lee și am văzut pe ele inserții mici din metal. Am scos paspartuul lui Trax și l-am apăsat de legătura brațului drept. S-a desfăcut, însă Lee nu s-a clintit.

— Ce faci? m-a întrebat. O să dau de bucluc.

— Ce v-au făcut? l-am întrebat. Ce-i cu tuburile astea?

— Așa ne hrănesc dacă nu lucrăm, a răspuns el. Ne mențin greutatea constantă.

— Și ne fac dependenți de ei, a completat Raj cu accentul lui indian legănat.

— Te rog, dezleagă-mă, a zis Briona. Am coșmaruri. Retrăiesc… chestiile pe care m-au silit să le fac…

Și alți Metalici au început să se trezească.

Raj a privit-o pe Briona.

— Taci! a rostit el. Nu te poate ajuta. Este prizonieră aici

la fel ca noi.

Nu văzuse ce puteam face. Am desfăcut legăturile Brionei, care s-a ridicat în capul oaselor și și-a masat încheieturile.

— Asta crezi tu, a spus ea. Ia uită-te la mine. Sunt liberă.

— Dezleagă-mă și pe mine! a strigat o fată blondă.

— Sst, am rostit cu glas scăzut. O să vă eliberez pe toți. N-o să vă putem scoate imediat din clădire, totuși o vom face. Deocamdată spuneți-mi tot ce știți despre locul ăsta.

Lee și-a găsit curajul de a se ridica. Am trecut mai departe și le-am desfăcut legăturile celorlalți. În sala aceasta erau vreo douăzeci de Metalici. Unul dintre ei părea familiar.

Blake.

Arăta jalnic și ciudat, cu tubulețul ieșindu-i din nări.

Era amețit. Se zbătea, încercând să se ridice, dar nu-i permiteau legăturile.

— Blake, sunt eu, Callie.

L-am dezlegat.

— Callie?

— De când ești aici?

— De prea mult timp, a răspuns el. Sunt însă și unii care stau de luni bune aici. Te-au prins și pe tine?

— Nu, am spus, am venit să vă eliberez. Mai sunt și alții?

Blake a încuviințat din cap.

— Câți?

— Mai sunt trei dormitoare, a zis Lee.

Asta însemna aproape o sută de Starteri.

— A văzut vreunul dintre voi un Mijlociu pe nume Ray Woodland? Înalt, arătos, cu păr șaten-închis? Are o cicatrice pe obraz, aici, am indicat locul pe fața mea.

Au clătinat din capete.

Refuzam să cred că tata nu era acolo. Eram sigură că Brockman îl ținea ascuns.

— Unde sunt gardienii? am întrebat.

— Nu știu. Poate că dorm. Este târziu, a spus Briona.

— Ba nu, a intervenit Raj. Cineva este treaz. Întotdeauna

cineva stă de pază noaptea.

Speram că acel „cineva” fusese Trax.

— Vă simțiți în putere ca să puteți lupta? i-am întrebat.

— Absolut, a aprobat Lee.

Le-am pus toate întrebările care mă interesau și mi-au răspuns. Le-am promis că eu și doi prieteni îi vom ajuta să evadeze, dar mai întâi trebuia să-mi găsesc tatăl. După aceea am auzit un glas în minte.

Callie Woodland?

— Cine-i?

— Cu cine vorbește? i-a întrebat Briona pe ceilalți.

M-am îndepărtat de ei, mergând spre o ușă, pentru a putea asculta neperturbată.

Sunt dezamăgit. Păreai o fată isteață...

Bineînțeles că știam cine era. Sperasem însă din tot sufletul să doarmă la ora aceasta și să nu știe că intrasem în complexul lui de cercetare.

— Cum să-ți spun? Brockman, sau pur și simplu tatăl lui Hyden?

A chicotit. *Sunt foarte încântat că ai venit în cele din urmă. Așa cum sperasem.*

— Speraseși?

Am deschis ușa și le-am făcut semn Starterilor să mă urmeze. Briona, Lee, Raj și alți câțiva m-au ascultat. Mi-am ferit ochii de ei, pentru ca Brockman să nu-i vadă.

Cel mai recent Starter al meu nu te-a putut aduce.

— Șoferul ăla...

Da. Păcat să pierzi ceva atât de valoros.

Pe la spate i-am întins paspartuul Brionei și am închis ochii. I-am lăsat pe Starteri să parcurgă coridorul fără mine. Când am redeschis ochii, ei dispăruseră în altă încăpere, unde se aflau probabil alți Starteri adormiți.

Aveam însă nevoie de voi amândoi și Hyden nu prea ține legătura cu mine.

— De fapt, nu te așteptai ca Metalicul acela să ne prindă. Nu doreai decât ca el să fie pista care să ne aducă aici.

Și stratagema a funcționat, nu? A făcut o pauză. *Ce cauți*

aici?

— Îl caut pe tatăl meu. Unde este?

Vrei să-l vezi?

— Bineînțeles.

Pot aranja asta. Dar până atunci, de ce să nu profităm de această ocazie pentru a ne întâlni?

Pe neașteptate, m-am oprit. Stând locului, mi-am dat încet seama că cineva îmi prelua controlul corpului. Simțeam ca și cum prin șira spinării mi-ar fi curs mercur vâscos și greu. Pornind de la labele picioarelor, prin gambe, șolduri, abdomen, piept, brațe... Până și gâtlejul mi-l simțeam contractat. O Metalică a ieșit dintr-o încăpere. Cu ultimele puteri, am strigat:

— Fugiți! Fugiți și-ascundeți-vă!

Glasul îmi fusese răgușit și nu atât de puternic pe cât sperasem.

Teama i-a înnegurat chipul. A șovăit, apoi a luat-o la goană, pentru a-i anunța pe ceilalți.

Senzația apăsătoare a continuat să-mi urce prin gât și a ajuns finalmente la cap. Aveam impresia că mă transformasem într-o stană de piatră.

Piciorul drept mi s-a mișcat înainte, apoi stângul. La început mișcările mi-au fost sacadate, aproape robotice. După câteva clipe însă am mers cu mișcări fluide, care ar fi păcălit orice privitor că acționam neconstrânsă de nimeni.

Pun prinsoare că te-ntrebi încotro mergi.

Aș fi răspuns, dar, spre deosebire de cazurile anterioare când fusesem controlată, nu puteam vorbi.

Am ajuns la capătul coridorului și am cotit la dreapta. Era incredibil de straniu să merg în felul acela. Când Hyden mă controlase în laboratorul lui Dawson, simțisem ca și cum aș fi suit pe pantofii tatei și l-aș fi lăsat pe el să-mi poarte piciorușele în pașii de dans. Acum însă parcă eram posedată, totuși conștientă de fiecare secundă îngrozitoare.

Am încercat să-mi ascund chinul când am privit cum brațul mi s-a întins și a deschis ușa din capătul holului. După aceea mi-am amintit de reversibilitate. Anterior nu

funcționase, dar puteam încerca din nou.

M-am concentrat să-mi retrag brațul înainte de a putea deschide ușa. Degetele mi s-au închis însă în jurul clanței.

Nu, mi-am spus, n-o face. Dă drumul clanței!

Nu dețineam totuși nicio fărâmă de control. Brockman era mai puternic decât mine. Mâna mi-a apăsat clanța.

Am intrat într-o recepție cu configurație deschisă: un atrium cu etaj și înconjurat complet cu pereți de sticlă. Câțiva gardieni s-au apropiat de mine.

Le-am predat toate armele. Propriile mele mâini m-au pipăit în jos pe corp, pentru a verifica dacă nu ascunsesem ceva.

Gardienii au luat armele și au plecat, lăsându-mă singură. Am simțit cum îmi recapăt posesia corpului. Senzația a pornit din creștetul capului, ca o furnicătură care a vibrat în jos prin față, gât, piept, pântece, șolduri, picioare și în cele din urmă tălpi. Semăna cu înțepăturile și pișcăturile pe care le simți când un picior îți iese din amorțeală.

Am privit în jur, încercând să decid încotro să fug. Am pornit spre capătul opus al recepției și în aceeași clipă am auzit un zgomot deasupra, la etaj.

— Unde fugi, Startero? Sau preferi să fii numită Metalică?

Am ridicat ochii și am văzut deasupra un Mijlociu. Era rezemat nepăsător de sticla groasă antiglonț și-mi zâmbea aidoma motanului Cheshire din copacul său.

Părea să fie trecut de patruzeci de ani și în condiție fizică perfectă, elegant într-un costum iluzoriu care-și schimba culoarea odată cu mișcările lui. Trăsăturile chipeșe, structura fină a osaturii, până și postura îi semănau leit cu ale lui Hyden.

Prin urmare acesta era Brockman. Tatăl lui Hyden.

Capitolul douăzeci și trei

Brockman mă privea de sus, cu brațele încrucișate peste piept ca un dictator pompos. Deoarece îmi recăpătasem controlul corpului, am pornit spre scară. Un gardian a apărut din umbre și mi-a blocat calea.

Un microfon din incinta lui Brockman îi amplifica glasul.

— Se dovedește așadar că ești foarte ușor de controlat.

— Unde-i tatăl meu?

— O să-l vezi în curând, a surâs el. Ba chiar, doresc neapărat să-l vezi. Dar mai întâi să stăm puțin de vorbă. Ești o fată cu totul specială, Callie Woodland. Și, desigur, ești singurul DAM. Ah, dacă am fi avut mai mulți ca tine!

— Însă n-aveți, am replicat. Și de fapt nu m-aveți nici pe mine.

— Aici te înșeli. Brockman a privit dincolo de mine. Știi pe cine mai avem?

A încuviințat din cap către cineva aflat înapoia lui, acolo în biroul său, o persoană pe care n-o puteam zări. Doi gardieni au înaintat, târând un băiat care se zbătea. Michael. Mâinile îi erau încătușate la spate. S-a smuls dintre ei și s-a repezit la geam.

— Să nu-i faci vreun rău, i-am spus lui Brockman.

— Nu cred că va fi nevoie, a răspuns el, fiindcă tu vei face exact ce dorim noi.

Le-a făcut semn gardienilor să-l tragă îndărăt pe Michael, care a dispărut din vedere.

— Ce vrei de la mine? am întrebat.

— Am câțiva oaspeți importanți, din diverse țări. Acum, după ce ni te-ai alăturat, vom susține o demonstrație specială a tehnologiei, iar după aceea va avea loc o mică licitație.

Pulsul mi s-a accelerat.

— O să ne vinzi ca pe sclavi?

— Nimeni nu vă va face niciun rău. Cumpărătorii vor dori

să aibă multă grijă față de investiția lor.

— Deci totul se rezumă la bani? Nu ești mânat de niciun ideal personal?

— Oamenii vor face orice pentru bani, a replicat el studiindu-și unghiile. Nu știi asta de acum?

Îl uram. Era pe atât de crud pe cât spusese fiul său. Mă distrugea să văd atât de mult din Hyden – trăsăturile lui faciale, vocea, chiar mici manierisme – în acest jalnic reprezentant al rasei umane. De ce oamenii buni, așa cum fusese mama mea, mureau, iar nemernici ca el supraviețuiau?

— Băiatul meu este în mod evident îndrăgostit de tine și-mi dau seama care sunt motivele. Ai toate calitățile: minte, frumusețe, curaj și singurul neurocip de asasin.

S-a întors și a coborât scara la parter. S-a apropiat de mine.

— Da, ești o persoană deosebită. Participanții la licitație vor fi încântați să te vadă. Au fost anunțați de sosirea ta și se pregătesc.

Un gardian i-a șoptit ceva la ureche.

— Minunat! Adu-l.

Alt gardian l-a escortat pe Hyden în atrium. Brockman l-a examinat din cap până-n picioare.

— Arăți bine. Mă bucur să te văd fără deghizarea aia stupidă. Acum că ești aici, v-o pot demonstra amândurora.

S-a întors spre mine și s-a apăsat cu degetul înapoia urechii. Am simțit din nou senzația aceea oribilă, care-mi urca dinspre degetele de la picioare până în creștet.

— Termină! i-a spus tatălui său. Las-o-n pace!

Am văzut cum corpul meu s-a întors către Hyden, cum brațul mi s-a ridicat și mâna mea l-a pălmuit violent. Brockman a rânjit cu gura până la urechi.

— Ce mult îmi place să-i controlez pe Metalici, a spus el. Iar cu tine, Callie, e și mai grozav, fiindcă ești conștientă de tot ce se-ntâmplă. O experiență intimă, aproape complet împărtășită. Simt cum mi se zbârlește toată pielea.

Hyden și-a privit tatăl, apoi a sărit pe neașteptate spre el,

lovindu-l brutal în falcă. Brockman a fost luat prin surprindere, iar fiul său l-a prins de umeri și l-a doborât la podea. Se părea că furia era tratamentul cel mai bun pentru boala lui. Gardienii au sărit și l-au smuls de pe Mijlociu.

Mi-am regăsit controlul în clipa atacului.

— Hyden! am strigat.

El era pe podea, țintuit de un gardian. Brockman a înșfăcat Ziptaserul de la celălalt gardian și l-a îndreptat către el. Lumina albastră s-a arcuit spre corpul lui Hyden, care s-a cutremurat și a slobozit un strigăt asurzitor.

— Termină! am țipat.

Brockman a oprit Ziptaserul. Își făcuse treaba. Hyden nu se mai putea mișca și zăcea pe podea pradă unei agonii teribile. A amuțit brusc. Oare pățise ceva?

Am îngenuncheat lângă el.

— Hyden?

Fără să mă gândesc, i-am descheiat nasturii de sus ai cămășii și mi-am strecurat palma dedesubt, ca să-i simt inima.

Bătea.

După aceea mi-am privit mâna și mi-am dat seama de greșeala făcută. Hyden a deschis ochii, cu pleoapele îngreunate de șocul Ziptaserului, și s-a uitat la palma mea. A surâs aproape imperceptibil.

Putea să-mi tolereze atingerea? Sau era doar amorțit de Ziptaser?

Brockman n-a remarcat nimic. Era preocupat să se adreseze celor din jur.

— Vedeți? Fiul meu ia decizii proaste. De aceea eu mă voi ocupa de vânzarea tehnologiei.

Mi-am retras mâna când gardianul s-a apropiat. L-a smuls pe Hyden în picioare, prinzându-l de braț. Am rămas alături de el.

— Tu ai omorât-o pe Reece. Hyden a încercat să se repeadă din nou spre tatăl său, dar gardianul l-a oprit. Și pe Helena.

— Se pregătea să asasineze un senator, i-a răspuns Brockman, apoi s-a întors către gardian: Până începe show-ul, pune-i în camera paisprezece.

***

Pereții și podeaua cămăruței lipsite de ferestre erau din oțel. Ușa era de asemenea din metal gros, neîngăduind nicio cale de evadare.

— Nici măcar nu s-au sinchisit să ne încătușeze, am rostit.

Hyden a oftat.

— Asta pentru că n-avem cum să ieșim de-aici.

— De-asta ne-a pus împreună?

— Noi suntem bunurile lui cele mai de preț. De aceea trebuie să împărțim camera din care nu se poate evada.

Am ridicat ochii și am privit lumina pâlpâitoare a tuburilor fluorescente înglobate în plafonul înalt.

— Ce fel de om ar avea nevoie de o cameră ca asta?

— Un om care are mai mulți inamici decât prieteni, a răspuns Hyden.

Ne-am așezat pe podea, rezemându-ne cu spatele de perete.

— Niciun Metalic nu l-a văzut pe tata, am rostit eu.

Hyden a coborât glasul.

— Nu mai vorbi despre ei. În eventualitatea în care…

— Crezi că el ne-ascultă? am șoptit.

Hyden a înălțat din umeri.

— Doar dacă nu-i prea ocupat cu pregătirea licitației.

— Nu prea contează ce mai spunem acum, am zis eu. Vom pleca de aici. Probabil undeva foarte departe, într-o ţară a cărei limbă n-o vorbim.

— Probabil că nu vom mai fi împreună, a spus el.

L-am privit.

— Ai vorbit serios când ai spus că doreai să folosești banii aceia pentru a desființa Instituțiile?

— Pusesem totul la punct, de la lobbyiști la senatori.

Pregătisem până și planurile de transformare a Instituțiilor în școli echipate cu cele mai moderne computere și transmisiuni speciale private.

— Îmi pare rău că ți-am stricat planurile, am rostit.

— Nici vorbă! Să nu mai spui asta niciodată. Am învățat multe din felul cum a fost modificat cipul tău și m-am folosit de Blake pentru a rămâne în preajma ta, ca să pot controla transformarea anti-crime, dar, mai mult decât orice, pentru tine. Mă simțeam responsabil față de tine. Totul din viața ta ar fi fost altfel dacă n-aș fi înființat Destinații Splendide.

— Adică… îți părea rău pentru mine?

— Nu. M-a privit drept în ochi. M-am îndrăgostit de tine.

Am încremenit. A încremenit și timpul.

Poate că sub mine exista o podea rece din metal, însă eu nu eram prezentă în celula aceasta. Mă găseam altundeva și mă străduiam să pun totul laolaltă. Nu avusesem posibilitatea să examinez pe îndelete revelația că Hyden fusese de fapt Bătrânul. Asta explica foarte multe. Cel puțin acum știam motivul pentru care mă simțeam atât de legată de el. Împărțisem momente speciale când el fusese în corpul lui Blake.

Simțeam cum dinăuntrul meu radia căldură. Hyden îmi aștepta reacția, dar nu știam cum s-o exprim în cuvinte. Am văzut urma de arsură de pe dosul încheieturii lui. Avea formă rombică.

M-am întrebat dacă atingerea anterioară fusese o întâmplare. Am întins mâna. El nu s-a retras. Cu vârful degetului, i-am atins pielea de lângă semnul lăsat de Ziptaser.

— Ziptaserul, am spus.

Ochii lui au reflectat durere, totuși nu și-a îndepărtat mâna.

— Te doare?

— Nu-i ușor. A înghițit un nod. Dar merită.

— Cred că ți-a fost îndepărtată o barieră, am spus și am retras degetul.

— Probabil că voltajul Ziptaserului a fost cauza.

— Poate. Plus brutalitățile la care ai fost supus aici și la Dawson.

— Desensibilizează-te sau mori, a încuviințat el.

M-am gândit că adevăratul motiv îl reprezenta înfruntarea cu monstrul care era sursa durerii lui. Însă motivul era lipsit de importanță.

Am ridicat mâna, sperând că își va reaminti episodul petrecut la Dawson, când fuseserăm separați de un perete din sticlă.

A ridicat și el mâna. Palmele ni s-au întâlnit și s-au atins în aer. S-a crispat, dar a menținut-o locului. A închis ochii pentru o clipă, iar când i-a redeschis, a părut mai destins. A strâns degetele laolaltă, cuibărindu-le în palma mea, fără să întrerupă contactul. M-a tras mai aproape, s-a aplecat spre mine și m-a sărutat.

El m-a sărutat. Pentru prima dată în propriul lui corp. Nu din corpul lui Blake, al lui Jeremy sau al altcuiva.

A fost sărutarea cea mai minunată dintre toate.

Însă, mult prea repede, ușa s-a deschis.

Capitolul douăzeci și patru

Briona ținea în mână paspartuul lui Trax.

— Haideți, a șoptit ea și ne-a făcut semn să ne ridicăm.

— E-n regulă, am murmurat spre Hyden, ea este Briona.

— Știu, a încuviințat el. Din Destinații Splendide.

Am urmat-o pe coridor. Fără tubulețul din nas, fata arăta mult mai bine.

— Unde-s ceilalți? am întrebat-o.

— Se ascund. Unii caută de mâncare.

— N-a fost prins niciunul? a întrebat Hyden.

— Nu pot spune. Eu nu știu să fi fost prins vreunul, dar toți s-au risipit.

— Nu-mi place asta, a reflectat el.

— Știu unde-i tatăl tău, mi s-a adresat Briona. Woodland, da?

— Da, am încuviințat. Unde-i?

— Te duc la el. Un Starter a găsit un fișier. Pe-aici.

— Tata e bine? am întrebat-o. L-ai văzut?

— N-am avut timp de asta, a răspuns ea. Voiam să te găsesc pe tine.

Inima îmi bubuia. Gândul că aveam în sfârșit să-mi văd tatăl, viu…

Am cotit după un colț. Pe ușă era scris numărul *511.*

— Ar trebui să fie aici, a zis ea, apoi a făcut o pauză.

Părea confuză.

Tocmai mă pregăteam să deschid ușa, când Briona m-a prins de braț.

— Stai! Ușa asta dă pe scena sălii de spectacole.

— Nu-mi pasă nici dacă dă-n toaletă, atâta timp cât tata-i acolo, am spus.

Am trecut pe lângă ea și am deschis ușa.

Imediat după ce am pășit peste prag, am auzit aplauze. Brockman stătea la cinci-șase metri depărtare, în capătul opus al unei scene rotunde dintr-o sală de spectacole

micuță.

— Aceasta este vedeta noastră, doamnelor și domnilor! a rostit el într-un microfon.

S-a întors cu spatele la audiență și m-a privit.

Hyden era imediat în urma mea. Practic rămăseserăm toți în ușă.

— I-o cursă! a exclamat el.

Ne-am întors, să fugim de acolo, dar pe coridor au apărut trei gardieni care ne-au blocat calea. Ne-au silit să ne întoarcem și să intrăm în sală.

Un gardian mi-a șoptit la ureche:

— Chiar nu-ți dai seama că avem monitoare peste tot?

Briona, care arăta realmente zdruncinată, a fost trasă într-o parte. Fusese manipulată. Poate că, dacă i-am fi ascultat îndoielile manifestate în fața ușii, am fi putut fugi. Deși probabil că ei ne urmăriseră permanent.

Sala de spectacole era rotundă, cu o scenă mică în centru, de la care se ridicau abrupt locurile dispuse în amfiteatru. Din cauza reflectoarelor ațintite asupra mea, îmi venea greu să-i disting pe spectatori, totuși am putut vedea că erau vreo douăzeci de Enderi în smochinguri, rochii de seară sau veșmintele largi și viu colorate, tradiționale, ale națiunilor lor. Părea că se îmbrăcaseră pentru seara unei premiere la Operă. Bijuterii masive scânteiau pe femei, iar oceanul de țesături iluzorii aproape că mă amețea.

Hyden a fost luat de un gardian și purtat în afara reflectoarelor scenei, în dreapta mea. Alt gardian m-a escortat până lângă Brockman, în centrul scenei. În stânga se afla o măsuță, iar în dreapta o masă mai mare pe care se găseau diverse obiecte colorate.

— Este puțin timidă, doamnelor și domnilor. Ea este Callie Woodland, singurul transpozițional care este un DAM real, un Donor cu Accesuri Multiple, ceea ce înseamnă că în ea pot coexista mințile mai multor persoane. Iar acestea pot comunica între ele. Este ca și cum ați merge pe bicicletă în tandem.

A râs. Îmi venea să-l lovesc, așa cum făcuse Hyden, dar în felul acela n-aș fi câștigat nimic. Nu puteam greși. Trebuia să fiu inteligentă, pentru a supraviețui și a-mi salva tatăl.

— Iar asta nu-i tot. Toți ceilalți transpoziționați au fost programați să nu ucidă... cu excepția ei. Când este „ocupată” de altă minte, Callie este singura care poate fi folosită ca armă. Iar abilitățile ei de coordonare musculară sunt fenomenale – este o țintașă perfectă, capabilă să folosească orice armă, să elimine orice oponent, terorist sau competitor. Imaginați-vă următorul scenariu. Puteți avea în mintea ei o echipă întreagă; să zicem, un specialist în spionaj, un hacker și un expert în bombe – pe toți, simultan. Iar după ce ei au izbutit să pătrundă în ascunzătoarea teroristului sau fostului angajat care v-a furat secretele, vă puteți bucura de a vedea prin ochii ei cum îl lichidează. Ce poate fi mai minunat?

Mulțimea cosmopolită și sclipitoare de Enderi a izbucnit în râs și a aplaudat. Am privit în dreapta, spre Hyden. A clătinat din cap, făcându-mi semn să nu spun și să nu fac nimic.

— S-o vedem însă în acțiune, a încheiat Brockman.

A întors capul într-o parte și am văzut atunci că purta un set de căști minuscule, care aproape i se contopeau cu părul. De ele era atașat un disc micuț, lipit pe ceafă. Probabil că funcționa ca un dispozitiv wireless, pentru a nu fi conectat la un computer.

— Pentru aceasta am nevoie de un voluntar. Cine se oferă?

O Enderă în rochie de seară mulată pe corp, cu un coc elegant, a fost ajutată să urce pe scenă de un gardian și s-a așezat la măsuța pe care se afla un teanc de cartoane mari, albe.

— Aș putea s-o fac pe Callie să se miște ca o marionetă, dar nu puteți ști dacă ea face într-adevăr ce i se spune. Ca dovadă că-i controlez corpul, dumneavoastră veți alege obiectele pe care le va ridica ea. Sunteți gata?

Brockman a privit în gol pentru o secundă. După aceea, am simțit apăsarea, senzația de neputință dinaintea pierderii controlului. Îmi intrase în minte. Am perceput din nou senzația groaznică, de violare, când el mi-a întors corpul pentru a nu vedea nici femeia de la masă, nici cartoanele pe care avea să le aleagă.

— Acum, a rostit Brockman, fiți amabilă și alegeți un carton pe care să-l arătați sălii. O alegere excelentă, mulțumesc!

Brațul meu s-a întins și a tremurat deasupra obiectelor. Erau cel puțin douăzeci. Mâna mi-a coborât pe un ursuleț roz, urât. L-am ridicat. Audiența a reacționat prin oftaturi și icnete, apoi a aplaudat.

S-a continuat așa cu alte câteva obiecte, după care Brockman a rugat-o pe femeie să revină la locul ei.

— Și acum, a întrebat el, cine dorește să-i controleze mișcările?

Jumătate dintre ei au ridicat brațele. Însă un Ender foarte bătrân, cu păr argintiu lung și îmbrăcat în robă verde, s-a oferit voluntar fără să aștepte să fie desemnat și a suit pe scenă. Brockman a arătat niște căști minuscule, similare căștilor sale.

— Callie vă aparține imediat ce vă vom echipa cu ele, a rostit Brockman. Nu uitați ce am spus mai devreme și concentrați-vă.

Probabil că le ținuse o ședință de instruire înainte de sosirea mea. L-am simțit eliberându-mă de sub controlul lui, dar numai pentru o clipă. Aproape imediat Enderul cu robă verde a început să-mi invadeze corpul. Ciudat era faptul că puteam simți o deosebire. Nu mi-o puteam explica, totuși simțeam că înăuntrul meu era altă persoană.

Enderul cu robă verde m-a făcut să privesc audiența și să flutur din braț.

— Foarte bine, a încuviințat Brockman. Ați înțeles imediat. Vedeți cât de simplu este?

Enderul m-a pus apoi să merg pe scenă ca și cum aș fi fost pe un podium de prezentare a modei, legănându-mi

șoldurile în felul exagerat al manechinelor. M-am oprit, le-am zâmbit spectatorilor, m-am întors lent și am defilat țanțoș înapoi. Enderul m-a oprit cu spatele la public. Ce voia să facă acum? Nenorocitul mă punea să bâțâi din fund. Toți au râs. Era oribil.

După aceea m-a întors cu fața spre sală. Am simțit cum mi se deschidea gura. Doar nu voia să mă facă să vorbesc?! Exact asta s-a întâmplat.

— Sunt tare drăguță, s-a auzit dintre buzele mele.

Glasul nu suna exact ca al meu, dar nici ca al lui.

— Excelent! a comentat Brockman. Vedeți cât de rapid ați deprins subtilitățile?

Toți bărbații au ridicat brațele, oferindu-se voluntari. Unii dintre ei strigau în graiurile native. Un bărbat în smoching a sărit pe scenă, când cel în robă verde și-a scos căștile și i le-a înmânat lui Brockman. Am simțit cum îmi revine controlul corpului, însă mai încețoșat, probabil din cauza rapidității cu care alternau „jocheii” mei. Nu dețineam pe deplin controlul, ci mai degrabă aveam un fel de stare intermediară.

M-am uitat la Hyden. Era roșu la față; clocotea de furie. Un gardian îl imobilizase, ținându-l de brațe.

Noul voluntar avea părul alb scurt, era bronzat și purta un inel cu diamant uriaș.

Brockman i-a pus dispozitivul cu căști și el s-a concentrat. Nu s-a întâmplat nimic. Spectatorii s-au foit în scaune. Cineva a tușit. Apoi am simțit cum mâna mi se ridică și se mișcă spre gulerul cămășii.

A ajuns la nasturele cel mai de sus. Și l-a descheiat.

Nu! Doar n-avea să... totuși exact asta făcea. Mâinile îmi descheiau cămașa, iar șoldurile îmi unduiau de parcă aș fi fost o dansatoare ieftină de striptease. M-a făcut să închid ochii și să las capul pe spate, ca și cum eram în culmea extazului. Am descheiat ultimul nasture, dezvăluind furoul de dedesubt. Eram recunoscătoare lenjeriei mele, dar cât de departe avea el să meargă?

Am simțit că toți își opriseră răsuflarea, inclusiv eu.

Enderul cu inel m-a făcut să-mi scot cămașa, s-o rotesc deasupra capului și s-o azvârl în sală. Un bărbat în veșminte africane a prins-o și a agitat-o triumfător.

Enderul m-a pus să ațâț spectatorii, ridicându-mi puțin poalele furoului și mișcându-le într-o parte și alta. După aceea m-a silit să-l ridic complet, arătându-mi sutienul. Mâinile mele au tras furoul peste cap, l-au scos și l-au aruncat de asemenea în sală, spre încântarea altui Ender dezgustător.

„Jocheul” m-a întors și m-a făcut să pornesc încet către el, pe scenă. Ce intenționa? Cu fiecare pas, imaginația îmi propunea scenarii tot mai oribile.

— Oprește-te!

Fusese glasul lui Hyden.

Am reușit să privesc în direcția lui. „Jocheul” meu își pierduse concentrarea. Hyden era ținut acum de doi gardieni.

— Ajunge, a intervenit Brockman. În continuare vă vom prezenta o demonstrație spectaculoasă, care vă va arăta puterea completă a acestei tehnologii. Este ceva ce nu veți mai vedea în altă parte și nici nu veți uita vreodată.

Un gardian mi-a întins cămașa și am îmbrăcat-o iute. L-am fulgerat din priviri pe bărbatul cu inelul cu diamant.

— Ești un pervers! am șuierat.

— Să-ncepem, a anunțat Brockman.

În dreapta scenei s-a deschis o ușă, prin care a fost adus un bărbat cu încheieturile mâinilor și gleznele fixate de o placă mare din lemn. Semăna cu un număr periculos de circ. Bărbatul avea părul negru și barbă – era un Mijlociu.

Când a ajuns mai aproape, am știut cine era.

Un Mijlociu pe care nu-l mai văzusem de peste un an. Un Mijlociu pe care credeam că nu-l voi mai vedea niciodată, deoarece mi se spusese că murise. Un Mijlociu cu care împărtășeam amintirile de o viață. Și codul nostru special.

Tatăl meu. Am alergat spre el.

— Tată!

— Callie, a rostit tata cu glas slab.

Ochii îi arătau mai rău decât în înregistrarea video. Era scofâlcit și fragil față de cel pe care mi-l aduceam aminte.

— În cazul în care n-ați auzit, a rostit Brockman în microfon, acesta este tatăl lui Callie.

— Ce i-ați făcut? m-am răsucit, străpungându-l cu privirea.

— Întrebarea este ce-i vei face tu, a replicat el cu un rânjet răutăcios.

M-a luat amețeala numai la gândul celor ce vor urma.

Am simțit cum tot corpul mi s-a învăpăiat, când Brockman a preluat controlul. M-a îndepărtat cu trei metri de tata. Un gardian s-a apropiat de mine cu o tavă pe care se găsea un pistol.

— Doamnelor și domnilor, Callie își va împușca propriul ei tată, ca demonstrație finală a puterii acestei tehnologii, a rostit Brockman. Dacă noi o putem determina să facă asta, persoana care va pleca azi cu pachetul pe care-l ofer va fi în stare s-o folosească pentru a asasina pe oricine.

Întregul corp mi-a fost scăldat în transpirație. Nu putea vorbi serios. Tata deținea cunoștințe la nivel expert pe care Brockman le putea folosi.

Nu, nu, nu se poate, de fapt nu dorește să facă așa ceva!

În mijlocul audienței care zumzăia de anticipare, un singur Ender, o femeie, s-a ridicat și a părăsit sala. Brockman și-a decuplat microfonul și s-a aplecat spre mine.

— Nu ne trebuiau decât cercetările lui. Mulțumesc că ne-ai adus z-hard diskul. Am început procesul de decriptare. În câteva ore, vom deține tehnologia tatălui tău.

Găsiseră SUV-ul lui Hyden și acum aveau tot ce le trebuia de la tata. Iar *noi* le aduseserăm totul pe tavă.

Brockman și-a reactivat microfonul.

— Priviți cu atenție, s-a adresat el spectatorilor.

Mâna mea a ridicat arma.

Tata m-a privit.

Doream să-i fi spus multe lucruri, cum fusesem mamă și tată pentru Tyler, cum încercasem să fac tot ce mă învățase el pentru a-mi proteja fratele. Cum mă străduisem

să fie bine, dar sfârșise prin a fi și mai rău. Nu-mi doream decât să redevin fetița lui, să mă ghemuiesc în poala lui și să mi se spună că totul se va rezolva.

Iar apoi s-a întâmplat lucrul cel mai rău cu putință. Brațul a început să-mi furnice. S-a înălțat – fără voia mea –, până când pistolul pe care-l țineam în mână a țintit direct fruntea tatei.

Tata nu mă mai văzuse de un an și crezuse probabil că nu mă va revedea niciodată. Iar acum îndreptam o armă către el. Era ultimul lucru pe care avea să-l vadă în viața lui.

Sunt înăuntru. Te controlez. Și mă simt excelent.

Când am auzit glasul lui Brockman în minte, mi-am dorit să mă pot târî afară din propriul corp. Am încercat să mă silesc să preiau din nou controlul, am încercat să-mi clintesc brațele sau picioarele – orice – pentru a da drumul pistolului, pentru a nu face actul acela oribil.

Însă nu eram responsabilă decât pentru lacrimile care-mi șiroiau pe obraji.

— Te rog, nu mă sili să-mi împușc tatăl!

Vocea lui Brockman s-a auzit în mintea mea:

Un test perfect. Și o ironie a sorții, deoarece el te-a învățat să țintești atât de bine.

— E-n regulă, Callie. Nu-i vina ta, a spus tata; ochii lui triști continuau să fie blânzi și buni. Te iubesc, indiferent ce va fi. Știu că nu tu faci asta de fapt. Nu-i vina ta.

— Callie, l-am auzit pe Hyden strigând, împotrivește-te acum!

Din cauza traumei, uitasem. Trebuia să încerc. Mi-am amintit ce se străduise Hyden să mă învețe, metoda tatei. Vizualizează coarda înconjurată de o lumină... Ce culoare era? Albastră! O lumină albastră care pleca de la Brockman spre mine. Apoi o lumină aurie pleca de la mine spre el. Transformă lumina albastră în aurie.

Continui să fiu la control, Callie, mi-a bubuit glasul lui Brockman în minte.

Sărmanul meu tată stătea încordat, cu amenințarea

agonizantă iminentă; arma mea continua să-l ațintească. Am încercat să mă concentrez, să vizualizez coarda, s-o transform din albastru în auriu și după aceea să-l împing pe Brockman afară. Mi l-am imaginat așa cum îl văzusem ultima dată, stând pe scenă plin de îngâmfare, și m-am imaginat pe mine, cu brațele împingându-l cât puteam mai departe.

Mâna cu pistolul a început să-mi tremure.

Era lucrul cel mai greu pe care-l făcusem în viața mea. Trebuia să păstrez controlul complet. Dacă-l scăpăm doar o secundă, mâna îmi devenea fermă. Trebuia să uit de pistol, să uit de tata, să uit de orice, mai puțin de coardă. Am continuat să focalizez, deși părea ca și cum mi-aș fi ținut respirația mai mult decât este omenește posibil, și mâna a început să-mi tremure violent.

Callie... Glasul lui Brockman răsuna acum disperat în mintea mea. Asta mi-a conferit putere.

M-am vizualizat împingând cu atâta putere, încât Brockman se îndepărta și devenea mic, tot mai mic.

Am recăpătat controlul mâinii. Am fost în stare să-mi descleștez degetele din jurul pistolului, care a căzut pe scenă. Spectatorii au icnit. Brockman m-a fulgerat din priviri.

Aș fi vrut să alerg la tata, dar trebuia să păstrez focalizarea. Păstrasem conexiunea cu Brockman și acum trebuia doar s-o inversez, pentru a mă vedea în corpul lui. M-am simțit pătrunzând în el și am fost cuprinsă brusc de frig, de parcă prin vene mi-ar fi curs apă rece ca gheața. Eram însă în corpul lui.

L-am silit să se ducă spre pistol. I-am simțit împotrivirea.

N-are sens să mi te opui, i-am spus.

Nu poți face așa ceva, a încercat el să protesteze.

— Ia privește-te, am zis.

I-am silit corpul să se aplece și să ridice arma. A încercat să-mi opună rezistență, totuși era o bătălie pierdută.

— Cum se simte acum? am întrebat.

L-am făcut să se întoarcă și să îndrepte pistolul către

gardienii din spatele scenei. După aceea am vorbit prin gura lui:

— Lăsați armele jos!

Gardienii au șovăit, cu chipurile încordate de derută.

— Acum! l-am pus pe Brockman să ordone. La fel și cătușele!

Gardienii s-au supus, așezând pistoalele și cătușele pe podea.

— Mâinile sus, a continuat Brockman.

Spectatorii au murmurat, evident descumpăniți. Nu era deloc clar dacă scena făcea sau nu parte din show.

— E numai un spectacol! a izbucnit în râs perversul cu diamant.

Câțiva i s-au alăturat, chicotind nervos. L-am întors pe Brockman cu arma spre pervers, care a încetat să mai râdă.

— Spectacolul s-a terminat, am vorbit eu prin gura lui Brockman.

Am ațintit apoi arma în sus, către rândul din spate, neocupat, al sălii, peste capetele spectatorilor, care ocupaseră rândurile de jos. Am tras câteva focuri.

Toți au sărit de pe scaune și s-au repezit spre ieșiri, împiedicându-se în faldurile hainelor și unii de alții.

L-am rotit pe Brockman de jur-împrejur, pentru a se uita după gardieni. Aceștia se împrăștiau, pentru a nu fi călcați în picioare de Enderii care se năpusteau haotic spre uși. Am tras câteva focuri în peretele dindărătul lor și ultimii gardieni au părăsit și ei în goană sala.

Mai rămăseseră doar tata și Hyden, însă nu mă puteam gândi la ei. Continuam să văd sala prin ochii lui Brockman, continuam să-i controlez corpul. L-am silit să se ducă la cătușele lăsate de gardieni pe jos. L-am pus să așeze pistolul lângă ele și să ridice o pereche de cătușe. L-am silit apoi să le prindă în jurul gleznelor. După aceea am luat altă pereche de cătușe pe care și le-a pus la încheieturile mâinilor.

Gata! Era momentul să plec din acest corp care-mi dădea fiori. Mi-am oprit controlul asupra lui și aproape imediat am

văzut sala de spectacole prin propriii ochi.

Brockman a început să urle din adâncul plămânilor.

Eu m-am repezit către tata.

— Tată!

— Aly, fetiță...

L-am cuprins în brațe și l-am sărutat pe obraji, până când Hyden a venit și i-a desfăcut legăturile. Tata s-a ridicat pe picioare nesigure și m-a îmbrățișat strâns.

— Callie, fetița mea.

Mi-a lipit capul, apăsându-l cu o palmă, de pieptul lui.

Capitolul douăzeci și cinci

O mulțime de șerifi federali au venit să-i aresteze pe Brockman, pe gardieni și pe aceia dintre miliardari care nu fugiseră cu elicoptere. Au confiscat computerele și i-au dus pe cei mai bine de o sută de Metalici în sala de spectacole, unde au început să-i chestioneze. I-am zărit pe toți Metalicii care fuseseră luați din laboratorul nostru, inclusiv Savannah, Avery, Lily și Jeremy. Am fost fericită să văd că nimeni nu pățise nimic. Și am fost încântată să-l zăresc pe Kevin, nepotul dispărut al lui Lauren. Ea avea să fie extaziată.

Ne-am reunit în atriumul mare de la parter; tata și cu mine am stat în recepția de sub biroul din sticlă al lui Brockman.

Șerifii au mai adus un Metalic – pe Michael. Era sănătos. Am alergat la el și l-am îmbrățișat.

— Ce-ai pățit? am întrebat.

— M-au prins gardienii, dar am izbutit să evadez și să mă alătur celorlalți Starteri.

Ne-am așezat lângă tata, care mi-a cuprins umerii cu brațul. Îi simțeam parcă toate oasele. Slăbise vreo cincisprezece kilograme de când îl văzusem ultima dată și i se citea în ochi anul petrecut în captivitate. Era însă viu. De câte ori îl priveam, nu mă puteam abține să nu zâmbesc.

Hyden a apărut printr-o ușă din capătul îndepărtat al încăperii, acolo unde se afla investigatorul-șef. În urma lui venea un grup de Enderi îmbrăcați în majoritate în negru. Dawson și grupul lui. M-am încordat și am privit către Michael. Ne-am ridicat apoi simultan și ne-am dus spre investigatorul-șef.

— Omul acela, l-am arătat eu pe Dawson, ne-a ținut prizonieri.

Dawson s-a apropiat. M-am retras un pas și tot corpul mi s-a tensionat la vederea lui și a tatuajului de leopard. El a

arătat scurt o legitimație computerizată. O rază de culoare a scânteiat dintr-un simbol pe care nu l-am putut distinge.

— Sunt Matt Dawson, șeful Echipei de Cercetări Transpoziționale.

— Nu cred că lucrezi pentru guvern, am replicat.

Hyden s-a apropiat și a rămas lângă mine. Michael a venit în cealaltă parte a mea.

Dawson și-a coborât glasul conspirativ.

— Noi operăm clandestin, așa că nu existăm în mod oficial. Întreprindem acțiuni care ocolesc legile, fiindcă suntem siliți.

Prin minte mi-au fulgerat imagini ale tratamentelor oribile pe care le suferiserăm.

— Și Emma? am întrebat.

— A fost o pierdere nefericită, a răspuns el.

— Enderi... am murmurat în barbă, mai mult pentru Michael și Hyden. Totuși felul în care ne-ați tratat... ați fost brutali, am rostit eu derutată.

Oare era cu adevărat de partea noastră?

— Voi n-ați făcut parte niciodată din forțele armate, a replicat Dawson. La momentul respectiv nu eram autorizați să divulgăm nimic. Nu știam în ce măsură ne puteam încrede în voi.

— Și testele acelea? a întrebat Michael.

— Trebuia să evaluăm amenințarea la adresa securității naționale.

Am început să pun laolaltă piesele puzzle-ului.

— Deci *doreai* ca noi să venim aici?

A încuviințat din cap.

— Nu puteam descinde aici. Știam că Brockman va distruge totul – pe Starteri, pe cercetători, pe tatăl tău.

— Și tehnologia, a adăugat Hyden.

— Trebuia să-l prindem în flagrantul comiterii trădării și de asemenea să-i arestăm pe oamenii aceștia periculoși care ar fi achiziționat și utilizat tehnologia. Momentul acționării era crucial.

— Ne-ai folosit ca momeală, a zis Michael.

— Puțin îți păsa dacă supraviețuiam sau nu, am rostit eu.

— Dar ați supraviețuit, a zis Dawson. Toți trei. Și ați ieșit înconjurați de glorie. De aceea dorim să vă recrutăm ca primii înscriși în academia noastră specială. Cei care absolvă se vor alătura echipei.

M-am uitat la băieți. Probabil că toți ne întrebam același lucru – de ce am fi dorit să facem parte dintr-o echipă condusă de Dawson?

O femeie a apărut și s-a oprit lângă Dawson. Era Endera care se prefăcuse că-i era milă de noi și care ne dăduse cheile.

— Nu-i de mirare c-am putut evada din complexul vostru, am comentat.

Ea l-a cuprins pe Dawson cu brațul pe după mijloc.

Un surâs a luminat trăsăturile bărbatului.

— Este soția mea, ne-a spus.

***

După trei zile stăteam înaintea porților Instituției 37. Un gardian Ender m-a scanat cu o baghetă corporală, după care o Enderă mi-a pipăit corpul cu palme aspre.

— Este curată, a anunțat ea în cele din urmă.

Bărbatul a apăsat un buton și poarta s-a deschis cu un scârțâit prelung. M-a făcut să închid ochii pentru o clipă și să mă întorc cu gândul la ziua morții Sarei. La ziua în care eu evadasem mulțumită sacrificiului ei.

Flancată de gardieni, m-am îndreptat spre clădirea administrației. Pantofii noștri au bocănit și au stârnit ecouri pe coridorul întunecos, cu miros stătut și bufete masive din lemn de nuc, cu picioare răsucite. Când am ajuns la ușa directoarei, aceasta s-a deschis înainte ca gardienii să fi putut ciocăni.

În prag a apărut Beatty. Îi auzisem vocea în difuzorul intercomului, aprobându-mi vizita, așa că fața ei nu vădea niciun semn de surpriză. Purta un taior scump, care nu-i cădea însă bine pe corpul masiv și lipsit de feminitate.

Probabil că avusese întotdeauna genul de trup pe care se potrivesc mai bine uniformele.

— Callie, a rostit ea, ce surpriză plăcută!

Gardienii au înaintat să mă însoțească, dar ea a ridicat brațul, oprindu-i.

— Ne vom descurca perfect, mulțumesc, le-a spus. Când au ezitat, i-a întrebat: Ați percheziționat-o amănunțit? Amândoi?

— Bineînțeles, doamnă, a răspuns femeia.

— Atunci mă pot descurca și singură, a adăugat ea și m-a prins de încheietura mâinii, trăgându-mă înăuntru. M-am descurcat întotdeauna.

A trântit ușa înaintea fețelor lor dezorientate. Mi-am smuls mâna din strânsoarea ei și mi-am masat încheietura.

— O să-ți reamintesc că am un Ziptaser, Callie, a spus Beatty lovind ușor cu palma peste umflătura din buzunarul taiorului.

— Sunt convinsă.

M-am gândit la Sara.

Chipul lui Beatty era la fel de urât și de răutăcios ca întotdeauna. Totuși ceva părea diferit acum, de parcă ar fi arătat mai puțin hidoasă.

— Asta-i, am înțeles. Ai scăpat de alunițe.

Ochii ei s-au lărgit.

— E și asta o modalitate de a-ți face praf salariul de directoare.

— Văd că tot obraznică ai rămas.

S-a îndreptat spre biroul ei, aproape milităros de ordonat; pe el se aflau doar display-ul gonflabil, un coupe-papier, un set de pahare din cristal și o sticlă pe jumătate umplută cu un lichid chihlimbariu. Beatty a turnat în două pahare, umplându-le pe sfert.

— Să închinăm pentru vizita ta, a zis ea.

Mi-a întins un pahar. Nu l-am atins.

— Doar o-nghițitură.

A împins paharul până mi-a atins mâna.

— Ce este?

— Scotch vechi de două sute de ani. Mai bun decât siropul de arțar.

— Sunt minoră. Nu pot.

A pufnit și a pus paharul pe birou.

— Cum vrei.

A sorbit din paharul ei și a savurat gustul.

— Ia zi, Callie, de ce te afli aici de una singură? Crezusem că ești mai isteață. S-a schimbat ceva în viața ta? Tutoarea s-a răzgândit? S-a săturat de tine?

În mod evident, nu știa nimic despre Brockman.

— Am noutăți pentru tine, am rostit. Îl mai ții minte pe Bătrân? În realitate era un adolescent.

Am văzut cum i s-au dilatat pupilele. Habar nu avusese.

— Și? a întrebat ea.

Se străduia să-și mascheze surprinderea.

— S-a folosit de tine pentru a elibera Starteri din Instituție, i-am explicat. Pentru ca ei să poată duce o viață liberă.

Beatty a lăsat paharul și a încrucișat brațele peste piept.

— Și de ce mi-ar păsa de asta? M-a plătit pentru ei.

— N-avea cum să te plătească atât de bine. Pentru că el însuși nu era decât un Starter.

— Zece mii de dolari. Atât mi-a dat pentru un copil. Nu-i tocmai o sumă înaintea căreia să strâmbi din nas.

— I-ai vândut, știind că vor fi folosiți de Enderi, poate pentru tot restul vieții.

Mâna i s-a apropiat de Ziptaser.

— Îmi poți face rău cu el, am încuviințat din cap, dar nu mă poți omorî. Nu așa cum ai făcut cu Sara.

— Sara suferea din păcate de o boală.

— Știai foarte bine că suferea de inimă, totuși le-ai îngăduit gardienilor tăi să-și folosească Ziptaserele.

— Nimeni nu evadează din Instituția mea. A mijit ochii și a luat paharul în mână. Nici Sara și nici tu.

A azvârlit scotch-ul spre mine, udându-mi fața și cămașa. Mi-am șters ochii și am văzut-o luând un obiect de pe birou. Coupe-papierul. L-a strâns în mână ca pe un pumnal.

Am făcut un pas îndărăt. Ea a rânjit și a avansat. Nu mă pregătisem pentru așa ceva. Nu eram înarmată.

Inima mea și-a iuțit bătăile, când Beatty a ridicat coupe-papierul. Dar, în loc să mă atace, l-a înfipt cu o mișcare bruscă în propriul ei braț. Zbieretul pe care l-a scos mi-a înfiorat pielea.

— Nu! a țipat ea. Nu mă omorî!

Sângele îi șiroia pe braț. A inversat fulgerător cuțitul și mi-a așezat mânerul lui în palmă. L-am lăsat să cadă pe covor.

Ușa s-a deschis. M-am întors, așteptându-mă pentru o fracțiune de secundă să-i văd pe gardieni. În prag însă era, desigur, Dawson, flancat de doi șerifi federali.

— M-a înjunghiat! a rostit Beatty, ridicându-și brațul rănit.

— Arestați-o, s-a adresat Dawson șerifilor.

Când aceștia s-au apropiat de noi, Beatty mi-a aruncat un rânjet pe care nu l-a mai zărit nimeni.

— Slavă cerului că v-au chemat gardienii mei, a rostit ea. Uitați cu ce m-a atacat.

A arătat coupe-papierul de pe podea.

Dawson l-a privit și a clătinat din cap.

— Nu-i adevărat, a spus el.

— Ba da. Fata asta-i periculoasă.

— În privința asta sunt de acord, a aprobat Dawson, totuși nu te-a atins nici cu vârful degetului.

— Renunță, Beatty, i-am zis. El a văzut totul prin ochii mei. A auzit totul prin urechile mele.

Gura lui Beatty s-a deschis încetișor, privind de la mine la Dawson.

— A fost… în interiorul tău?

A rămas locului, șocată, împietrită, ca un trol surprins de razele soarelui.

Dawson a făcut semn din cap spre șerifi. Unul a apăsat o batistă pe rana directoarei, pentru a opri sângerarea.

— Ai făcut treabă bună, mi s-a adresat Dawson.

— Mi-am respectat partea din înțelegere.

— Ce-nțelegere? a întrebat Beatty.

— Că voi face orice dorește, dacă mă va lăsa să-ți pun capăt carierei, i-am răspuns.

Am încuviințat către șerifi, care i-au încătușat mâinile la spate.

— Nu! Nu puteți face una ca asta. Sunt directoarea Instituției. Am relații!

Fața i se contorsionase de furie.

— De acum nu mai ai, a replicat Dawson.

Când au scos-o pe Beatty din cabinet, am avut grijă ca ultima imagine pe care s-o vadă ea să fie zâmbetul meu cu gura până la urechi.

Capitolul douăzeci și șase

După o săptămână, mă găseam în exteriorul unui loc secret din mijlocul deșertului și priveam un complex de clădiri cenușiu-închis impozant. Deasupra intrării principale se afla o emblemă mare guvernamentală, cu un logo. Acesta era Centrul de Cercetări Transpoziționale al lui Dawson.

Tata stătea lângă mine, ținându-mă cu brațul în jurul umerilor. Michael se afla la câțiva metri mai departe și-l distra pe Tyler. Rederulam în minte dialogul pe care-l purtasem cu Dawson.

— Dușmanii plănuiesc să ne atace atât din interior, cât și din exterior. Trebuie să-i oprim.

— Vrei să fiu o spioană?

— N-o vei face doar pentru țara ta. Licitanții care au fugit te vor căuta pe tine și pe Tyler, ca să vă ia cipurile. Îl vor dori pe tatăl tău, pentru cunoștințele lui. Lucrând alături de mine, vei oferi familiei tale șanse maxime de supraviețuire.

Duceam dorul unei vieți normale alături de tatăl și de fratele meu, însă, din cauza cipului pe care-l aveam implantat în cap, ajunsesem să accept că viitorul meu era destinat să fie diferit. Brockman fusese închis, dar nu coopera. Dacă știa cum să extragă cipurile, n-o spunea. Nu puteam continua așa – privind mereu peste umăr, temându-mă mereu, ca și cum aș fi fost într-un corp închiriat.

Urma să mă antrenez și instruiesc alături de alții, însă nu toți aveau să absolve programul dur de trei luni și să se alăture Echipei de Cercetări Transpoziționale. Mulți dintre Metalicii pe care-i cunoscusem aveau să fie aici, totuși eu îl căutam doar pe unul.

Nu mai ținusem legătura cu Hyden din ziua când tatăl lui fusese arestat. Nu-mi răspunsese la telefoane. După toate brutalitățile la care ne supusese Dawson, nu mi-l puteam

imagina alăturându-se programului de aici.

Vehiculul care ne adusese aştepta îndărătul nostru. Treptat au sosit şi alte maşini, din care au coborât recruţi Metalici.

După apariţia noilor voluntari, Michael a venit lângă mine. Savannah, centura neagră cu abilităţi medicale. Lily, acrobata. Jeremy, expertul în arte marţiale. Lee. Raj. Blake.

Am schimbat saluturi, iar ei au intrat în Centru. Am aşteptat până au plecat şi automobilele care-i aduseseră.

— Poate c-a venit înaintea noastră, mi-a zis Michael.

— Nu-i genul lui să vină înainte de ora fixată, am spus şi am înghiţit un nod. Nu vine deloc.

Tata m-a atins pe umăr.

— E timpul să ne luăm rămas-bun, Aly, fetiţă.

L-am strâns în braţe cu putere. Apoi l-am îmbrăţişat pe Tyler.

— Du-te să ne aperi, mi-a zis el.

L-am mai îmbrăţişat o dată.

— Să fii cuminte.

Ei au urcat în maşină şi au plecat. Tyler a fluturat din mână tot timpul, până nu l-am mai putut zări. După aceea Michael şi cu mine am pornit către Centrul de Cercetări. Am auzit vuietul unui motor în depărtare şi am întors amândoi capul în acelaşi timp, pentru a vedea un norişor de praf ridicându-se peste deşert.

Mai sosea cineva.

Ne-am oprit şi am privit. Am mijit ochii din cauza soarelui. Nu puteam distinge persoana dinăuntru.

Portiera maşinii s-a deschis.

Era Hyden.

A coborât şi a venit spre noi. M-a privit şi a zâmbit scurt. I-am citit în ochi toată durerea şi suferinţele prin care trebuie să fi trecut în săptămâna aceasta, până ajunsese la decizia de a participa la program. S-a uitat după aceea la clădirea Centrului.

— Impresionant, a comentat el ţinând mâna pavăză la ochi.

Ultima dată când îmi pusesem speranțele într-o clădire, evenimentele nu se desfășuraseră după cum îmi imaginasem. Acum, privind Centrul, am nădăjduit că vom putea lucra împreună, Starteri și Enderi, Metalici și cercetători. În cele din urmă Starterii aveau să ajungă Mijlocii și apoi Enderi, iar noile generații n-ar fi fost afectate de hiatul uriaș pe care-l resimțeam noi. Poate că atunci n-ar mai fi contat atât de mult dacă erau tineri sau bătrâni, bogați sau săraci, sau cum arătau la exterior.

Am inspirat profund. Ziua aceasta diferea foarte mult de cea în care stătusem în fața Destinațiilor Splendide.

De data aceasta nu mai intram singură. Eram flancată de doi băieți, care ar fi fost gata să moară pentru mine. Iar eu aș fi făcut la fel pentru ei.

— Sunteți pregătiți? a întrebat Michael.

— Eu m-am născut pregătit, a replicat Hyden.

— Haidem, am încuviințat eu din cap.

L-am prins pe Michael de mână, apoi am întins mâna cealaltă spre Hyden. El a șovăit o clipă, după care a prins-o. Un licăr scurt de durere i s-a citit în ochi, dar și l-a stăpânit și m-a liniștit printr-un zâmbet.

Mână în mână, laolaltă, am înaintat pentru a înfrunta un viitor în care să ne modelăm propriile destine.

Mulțumiri

Le mulțumesc tuturor Starterilor, Mijlociilor și Enderilor care m-au ajutat la *Enders.*

Lui Dean Koontz, maestrul suspansului: a însemnat enorm pentru o autoare aflată la debut să primească generoasa dumneavoastră remarcă de laudă pentru *Starters.* Vă voi fi de-a pururi recunoscătoare.

Minunatelor mele agente, Barbara Poelle și Heather Baror, și serioasei mele redactoare, Wendy Loggia: mulțumesc din suflet pentru ajutor și susținere.

Talentaților mei colegi din grupul de compoziție literară, Derek Rogers și Liam Brian Perry: voi veți fi următorii. Prietenei mele Dawn, scriitorilor S.L. Card, Suzanne Gates, Lorin Oberweger și Gina Rosti: mulțumesc pentru ideile sclipitoare.

Lui Kami Garcia: îți mulțumesc cu sinceritate pentru că ai vorbit cu generozitate despre roman și pentru sprijinul acordat.

Lui Michael Messian: ai fost un susținător constant al acestei serii. Soțului meu, Dennis: mulțumesc fiindcă ai înțeles întruna cât de importantă era cartea pentru mine și fiindcă nu te-ai plâns niciodată despre concertele, filmele și cinele ratate.

Tuturor celorlalți care m-au ajutat, de la minunații mei editori din toată lumea până la recenzenți, bloggeri, librari, bibliotecari și profesori: vă mulțumesc pentru că ați crezut în serie de la bun început.

Și, în cele din urmă, tuturor cititorilor incredibili de pe tot globul: vă sunt profund recunoscătoare pentru răbdare și loialitate. Mă puteți contacta oricând la Lissaprice.com.